MĂRTURISIRILE CREŞTINILOR, LA 25 MARTIE 1995

Mă numesc **Ivan I. Petre.** Sunt născut la 25 iunie 1937, în satul Moroieni, județul Dâmbovița, din părinți români, creştini ortodocşi, şi crescut în frica lui Dumnezeu şi în respectul pentru sfânta biserică ortodoxă. De mic copil mi-a plăcut calea bisericii şi liniştea sufletească, şi de aceea m-am ataşat mereu de oamenii credincioşi mai în vârstă decît mine, oameni de nădejde pentru biserică prin viața lor morală. Unul din aceşti oameni a fost Torcică Alexandru, care în postul Paştelui din anul 1955 mi-a zis mie şi mai multor creştini să mergem la Maluri, un sat subordonat oraşului Pucioasa, ca să vedem o ființă bolnavă şi s-o cercetăm în suferința ei. Aşa am cunoscut-o pe sora în suferință, care până când a chemat-o Domnul la El, pentru mine a rămas sora Verginica, ființa care a contribuit din plin la schimbarea în bine a vieții mele. Când am văzut-o, era o ființă slabă, firavă, neputincioasă, pentru că se afla la primul ei post de patruzeci de zile, post poruncit de Dumnezeu, după spusele ei, ca să se facă sănătoasă. M-a surprins din primele clipe privirea ei blândă, luminoasă, zâmbitoare şi plină de bunătate. Nu pot uita prima întâlnire. M-a chemat aproape de patul ei de suferință, m-a mângâiat şi m-a strigat pe numele cel mic: Petrică. Acest lucru m-a surprins şi m-a înfricoşat totodată, fiindcă gândeam că nu are de unde să-mi ştie numele. Apoi a continuat: *„Petrică, stai lângă mine, şi Domnul o să-ți dea un dar frumos“*. În acea clipă am simțit cum în sufletul meu a pătruns o rază de lumină şi de speranță, rază care şi azi, după 37 de ani, simt cum mă călăuzeşte.

În ziua Sfintelor Paşti ale aceluiaşi an, într-adevăr, Domnul a făcut-o sănătoasă, căci am găsit-o afară stând pe picioarele ei, însănătoşite. Odată cu redarea sănătății, Dumnezeu i-a dat şi darul proorociei şi al apostoliei, precum şi sarcina de a merge din comună în comună pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu.

Datorită prigoanei la care au fost supuşi creştinii şi biserica în perioada ateismului instalat de puterea comunistă, mai exact între anii 1955 – 1975, sora noastră Verginica a avut de suferit foarte mult, căci a fost persecutată. Îmi amintesc cu nostalgie de vremurile când în casa ei sau la casele creştinilor o lua Domnul printr-un somn adânc, iar din gura ei ieşea cuvânt de învățătură creştină, de curaj şi îmbărbătare, cuvântul Domnului.

Ştia foarte puțină carte, după cum mărturisea. Abia ştia să scrie. Niciodată nu a citit sfânta Scriptură, fiindcă nu a avut timp, dar în timpul vorbirii ieşeau cuvinte minunate din gura ei, cu citate din sfânta Scriptură, de parcă ea ar fi fost un mare învățat, un mare orator sau un mare teolog al sfintei noastre biserici. Prin cuvintele acelea pline de învățături duhovniceşti, învățături ale sfintei biserici, eu m-am hrănit şi m-am zidit sufleteşte.

În anul 1956 am primit acel frumos dar, de care am pomenit, o copilă creştină cu care m-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă, ca pe vremea primilor creştini. Toată nunta a fost coordonată de această soră, Verginica. În anul acela, 1956, a fost o vară foarte ploioasă, timp în care urma să aibă loc nunta. Ploile nu mai conteneau. Data nunții se apropia, iar eu am intrat în grijă. Sora Verginica m-a încurajat mereu şi mi-a spus că la nuntă Domnul o să facă o minune. Şi aşa a fost, căci vineri dimineața au stat ploile şi a fost o duminică însorită în care mesele au fost aşezate afară. Au venit foarte mulți creştini. A fost o nuntă foarte mare, care l-a încântat şi pe preotul satului, preot care a doua zi a fost chemat la miliție să dea socoteală pentru faptul că nunta *„nu respectase“* canoanele sfintei biserici (spuneau milițienii), bazându-se pe informațiile că nimeni nu s-a îmbătat, nimeni nu a făcut scandal, aşa cum se mai obişnuieşte pe la unele nunți. A doua minune a fost cu mâncarea. Eu nu m-am aşteptat să vină atâta popor şi nu am făcut pregătire suficientă. Văzând aşa, m-am dus la sora Verginica să-i spun mâhnirea mea, dar n-am apucat să-i comunic nimic, că mi-a făcut semn să rămân liniştit, căci Domnul va înmulți mâncarea. Şi aşa a fost. Nu s-a sculat nici un mesean flămând.

Văzând satana că acest vas ales de Dumnezeu aduce sute de suflete la mântuire, a pornit război contra ei. Primul om care a dat-o pe mâna securității a fost preotul ei din sat, fostul protopop, Ilie Mirică, cel care a ajutat la întocmirea actelor de internare a ei într-un spital de nebuni. În toamna anului 1956 a fost dusă la Ploieşti şi internată acolo o perioadă de timp. După aceea, a fost internată de două ori la spitalele de nebuni din Plătăreşti şi Bălăceanca. Dumnezeu a lucrat prin ea şi acolo şi a ocrotit-o, căci putea să fie de multe ori omorâtă de nebuni. A cunoscut teroarea cămăşii forțate, dar Domnul lucrează prin oameni, şi a luminat mintea şefului spitalului de acolo, căci el a văzut şi a înțeles felul cum vorbeşte Dumnezeu prin ea, asistând la o vorbire a Domnului, şi şi-a dat seama că nu este nebună şi a eliberat-o din spital.

Am fost martor la multe minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Odată am plecat cu ea spre comuna Sudiți-Ilfov. În trenul spre Bucureşti, aproape de gara Nucet, sora Verginica şi-a aplecat capul pe brațele soției mele,

şi Domnul a început să vorbească prin ea. În compartiment eram numai noi trei. Mie şi soției ne-a fost teamă că intră între timp cineva de pe culoar în compartimentul nostru şi ne va cere să-i spunem ce anume se întâmpla. Dar de la Nucet până la Săbăreni, cât timp a ținut vorbirea Domnului, deşi culoarul era arhiplin, nimeni nu a deschis uşa. Cum ea s-a deşteptat, a năvălit lumea peste noi şi a ocupat locurile goale.

De lipsurile ei familiale este greu de vorbit. A trăit într-o sărăcie lucie. Mama ei, văduvă, cu doi copii, a trăit dintr-o pensioară de a Verginicăi, căci ea a lucrat la întreprinderea de bumbac Trainica, unde s-a şi îmbolnăvit.

Îmi amintesc de un fapt petrecut în armată. În timpul cătăniei am urmat şcoala de şoferi. La această şcoală instructorii care făceau conducere cu noi s-au purtat urât cu mine. În şase luni n-am făcut decât cel mult şase ore de conducere. La teorie nu-mi făceam probleme, căci o învățam, dar cu conducerea stăteam foarte prost. Într-o scrisoare am povestit sorei Verginica necazul meu. Am primit răspuns de la ea şi mi-a zis să nu fiu îngrijorat, căci: *„Domnul mi-a spus că vei lua carnetul. În plicul acesta vei găsi o bucățică de vată înmuiată în sfântul mir. Păstreaz-o cu grijă, şi în ziua examenului caută şi unge pe furiş volanul maşinii cu care dai examen, şi ai să reuşeşti“*. Aşa am făcut. În ziua examenului am uns volanul maşinii cu sfântul mir fără să vadă miliținanul, am făcut semnul sfintei cruci de față cu examinatorii, care au început să râdă de mine, dar eu n-am zis nimic, şi am plecat cu maşina. M-am dus pe unde au vrut ei şi am condus fără nici o greşeală. Din doisprezece inşi câți am fost într-o grupă, doar doi au luat examenul. Dumnezeu a făcut această minune cu mine spre folosul meu, căci de atunci îmi câştig existența mea şi a familiei mele cu acest carnet. De când am luat acest carnet şi până azi, nu am avut nici un necaz pe linie de circulație.

Liniştea sufletească, sporul duhovnicesc şi toate realizările mele le datorez învățăturilor primite de la sora Verginica, învățături care accentuează creşterea şi desăvârşirea sufletească, lupta şi biruința binelui asupra răului, mântuirea întregii omeniri, în spiritul şi învățătura bisericii noastre creştineşti. Din respect pentru viața, lupta şi biruința ei, o numesc mamă: mama Verginica.

*

Sunt **Dumitra Constantin,** din comuna Măneşti, județul Dâmbovița. Am cunoscut-o pe mama Verginica la biserică în satul nostru, în anul 1959. Cât timp a ținut vorbirea Domnului prin ea în biserică, am văzut cum o lumină puternică a stat pe catapeteasma bisericii şi a durat tot timpul cât a fost vorbirea Domnului. Văzându-i lumina şi ascultându-i cuvintele pline de înțelepciune, am rămas încredințat că Dumnezeu vorbea prin gura ei.

Altă dată am fost de față când o femeie din Măneşti, Dimovici Maria, a fost vindecată de cancer prin cuvântul Domnului, după ce fusese pe la mulți doctori.

În satul Măneşti nu este nici un sectant datorită învățăturilor pe care Domnul le-a spus prin gura mamei Verginica, învățături pe care le-a auzit mai mult de jumătate de sat. Multe şi minunate sunt lucrările pe care le-a lucrat Dumnezeu prin această proorocie, şi dacă va să fie nevoie, voi mărturisi şi cel mai mic amănunt, spre slava lui Dumnezeu.

*

Noi, **Jaravete Vasile şi Victoria,** din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița, mărturisim că Dumnezeu, prin mama Verginica, i-a vindecat pe cei patru copii ai noştri: primul avea malformații; al doilea, encefalită; al treilea, astm, şi al patrulea, o mână sucită şi moale. Cu primii trei am fost prin multe spitale, şi apoi, disperați, am apelat la ultima şansă: mama Verginica. Domnul ne-a încurajat, ne-a sfătuit să mergem pe calea împlinirii voii Sale, a credinței şi a bisericii; ne-a binecuvântat şi ne-a însănătoşit pe rând copiii.

*

Am cunoscut-o pe sora Virginia la mitropolie la Târgovişte în anul 1959, cu ajutorul unui prieten pe care l-am întâlnit acolo. Când m-a văzut, sora Verginica mi-a spus să merg la Maluri, lângă Pucioasa, dacă vreau să stau de vorbă cu Domnul. Am fost de multe ori acolo. Am luat parte la multe convorbiri cu Dumnezeu. Începusem să-mi schimb în bine viața: să țin post, să nu mai beau alte băuturi alcoolice, în afară de vin. Într-un post n-am mai respectat porunca lui Dumnezeu, şi am mâncat de dulce. După acel post mi-a murit un copil. Când L-am întrebat pe Dumnezeu despre această moarte, mi-a răspuns că m-a pedepsit pentru neascultarea mea.

Au trecut nişte ani, m-am depărtat de Dumnezeu, am început să beau peste măsură şi iar m-a certat Dumnezeu luându-mi alt copil. M-am speriat, mi-am dat seama că de nu voi respecta în continuare poruncile lui Dumnezeu şi ale bisericii, voi mai avea şi alte pagube.

După plecarea sorei Verginica la ceruri, la şapte ani, am luat şi eu parte la dezgroparea ei şi m-am minunat, căci am văzut-o întreagă, neputrezită, cu trupul de culoare maroniu deschis, iar din ea ieşea un miros de mireasmă foarte puternic. M-am încredințat definitiv că această soră este o sfântă şi că prin gura ei a vorbit Dumnezeu.

Didă Ştefan, comuna Tătărani, sat Gheboieni, județul Dâmbovița

*

Sunt **Neacşu I. Petre,** născut în comuna Lucieni, sat Viişoara, judeţul Dâmbovița, cu domiciliul în oraşul Pucioasa. Părinții mei, creştini ortodocşi, au urmat *„Oastea Domnului“*.

Am cunoscut lucrarea Domnului prin proorocița Verginica în anul 1960, la o nuntă de Oastea Domnului, unde era şi ea. Când am împlinit vârsta de 17 ani (în anul 1962), am plecat din casa părintească şi m-am căsătorit cu Lăzărescu Viorica, din Valea Lungă-Dâmbovița. Căsătoria mea la această vârstă s-a datorat faptului că tatăl meu s-a răzvrătit împotriva acestei lucrări. În anul 1972 mi s-a născut primul băiat, care prin lucrare a primit numele: Pavel-David.

Aici unde locuiesc, am fost vecin cu mama Verginica şi participam de multe ori când cobora Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin ea. Când se trezea, ne întreba pe noi ce a mai spus Dumnezeu.

A suferit foarte mult prin închisori şi arestul securității. A fost internată în numeroase rânduri. A suferit şi de la lume şi de la poporul cel necredincios. A mijlocit în fața lui Dumnezeu pentru poporul său, iar vina poporului se răsfrângea asupra ei. Eu, un păcătos, am ascultat această coborâre dumnezeiască de multe ori, şi primeam binecuvântare în călătorii şi în toate acțiunile noastre.

Duhul lui Dumnezeu era permanent cu proorocița, şi ea întreba la Domnul despre tot ce avea să facă şi primea binecuvântare în tot ce era bine.

Acest popor a fost dirijat de Dumnezeu mai mult decât poporul cel călăuzit prin sfântul prooroc Moise, pentru că acum Dumnezeu a vorbit şi a fost auzit de întregul popor. Ne-a învățat Dumnezeu ce să mâncăm, când să mâncăm, să nu bem alte băuturi alcoolice, în afară de vin, să fim deosebiți de lume.

După cum a spus Domnul odată, aceasta a fost cea mai înaltă facultate de pe pământ. Ni s-a vorbit despre trecut, prezent şi viitor. Dirijorul suprem al acestui popor a fost Dumnezeu, iar preoțimea ne numea sectanți. Mergeam la bisericuță, pentru că ştiam că acolo coboară cerul, şi de acolo luam sfintele Taine.

Nu sunt vrednic să mulțumesc Preasfintei Treimi că m-a chemat să iau parte la această mare lucrare de redresare spirituală a poporului pentru încheierea veacului. Nu mă tem de nimeni, dar mi-ar fi frică de mânia lui Dumnezeu să spun minciuni. Am călătorit cu această proorociță unde ne dădea Dumnezeu binecuvântare. A vorbit Dumnezeu cu poporul Său oriunde era însoțit acest vas: în maşină, în tren, în casele creştinilor, numai cuvânt de întărire în viața duhovnicească. S-au rânduit trei zile de post în săptămână, iar rugăciunile, ca şi în mănăstiri.

Această coborâre dumnezeiască a fost ascultată de mulți creştini din țară, dar când Dumnezeu ne-a învățat să ne abținem de la poftele trupeşti, mulți s-au despărțit, s-au retras de lângă lucrarea lui Dumnezeu, iar cei ce au împlinit, L-au urmat în tot locul.

Odată ni s-a spus: *«Iată, măi copilaşi, dintre voi se vor despărți în două tabere: unii se vor face oi şi vor naşte miei; alții se vor face căli şi vor pune capăt veacului acesta».* Şi iată, mulți din cei ce au ascultat, acum sunt împotrivitori.

În anul 1980 poporul a suferit greaua încercare prin mutarea la cer a proorociței, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit, şi a continuat lucrarea Sa prin sora proorociței. Cât timp a vorbit Domnul prin sora Verginica, sora sa, Maria nu a luat parte niciodată la coborârea Duhului, pentru a nu se motiva de către popor că are cunoştință de cuvântul Domnului, dar o parte din popor s-a răzvrătit şi nu a vrut să creadă în această reaşezare dumnezeiască. Dumnezeu a adus aşezământ pentru oprirea întinării, oprirea de la carne, pentru a se putea intra pe *„portița cea strâmtă“*, precum zice Scriptura: *«Nimic întinat, nimic spurcat nu va intra în împărăția cerurilor»,* şi nimeni din cei ce au ură şi invidie pe aproapele lor.

Sora Maria, prin care Domnul Şi-a continuat lucrarea Sa, a avut în anul 1991 această vedenie: a văzut o mare de sânge, şi popor mult înota în acel sânge. Şi s-a ivit pe mare o barcă în care era Domnul Iisus Hristos, iar poporul înota spre barcă, şi Domnul îi lua pe fiecare, îi scutura de sânge şi îi suia în barcă.

Dumnezeu ne doreşte curați, şi pentru aceasta a venit să-Şi desăvârşească lucrarea prin aşezământ de viață curată.

*

Sunt **Nedelea Maria,** din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița. Am luat parte de multe ori acolo unde Dumnezeu a vorbit prin gura sorei Verginica. Redau mai jos doar câteva fraze din câte îmi amintesc: *«Copiii Mei, dacă voi Mă veți asculta, vă voi arăta acestei lumi ca pe un buchet de flori. Gustați puțin amar acum, că în curând se va face dulce. [...] România este o țară binecuvântată; ea va rămâne ca o insulă verde în mijlocul mâniei lui Dumnezeu, care va veni peste popoare. [...] În România va fi scaunul de judecată. [...] În România va fi Noul Ierusalim».*

*

Eu, **Băjan Octavian,** din comuna Măneşti, județul Dâmbovița, am fost de față de multe ori când Dumnezeu vorbea prin gura sorei Verginica şi când au fost vindecate de cancer Cârlan Maria, din Moreni, şi Maria lui Viorel Şerban, din Valea Lungă, iar de epilepsie: Didă Maria, din Gheboieni.

În timpul lucrărilor am văzut deasupra capului sorei Verginica o lumină care dispărea când se termina lucrarea. Chiar în poza pe care o am de la nunta mea se vede o lumină deasupra capului sorei (naşei) Verginica.

Am luat parte la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut trupul ei întreg, pielea de culoare maronie, iar în jurul ei plutea o mireasmă nemaiîntâlnită.

*

Sunt născută din părinți creştin-ortodocşi, în satul Silişstea-Snagov, județul Ilfov, şi mă numesc **Costache Vasilica.**

În iarna anului 1961, luna februarie, am cunoscut-o pe mama Verginica în casa unui creştin din satul nostru. Aveam atunci şapte ani, dar în mintea mea de copil a pătruns ceva ce mi-a stârnit dorința de a afla cât mai mult de la această persoană blândă şi smerită. Îmi amintesc cum ne-a povestit toată viața ei: suferințele şi chinurile îndurate prin spitale şi închisori; cum i S-a arătat Domnul când ea avea 9 ani, fiind cu vitele la păscut; în nenumărate rânduri a fost cercetată de Domnul, de Maica Domnului şi de sfinți; ne-a spus cum a primit dar de la Dumnezeu; fiind orfană de tată, cu o mamă bolnavă, de multe ori nu aveau hrană şi se hrănea cu mere pădurețe din poienița unde păştea vitele, mere pe care nimeni nu le putea mânca, dar pentru ea le făcea Domnul dulci. După ce ne-a povestit, s-a culcat şi a vorbit Domnul prin gura ei, zicând: *«Amin, amin, amin. Pace vouă, copiii Mei! Am coborât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul ca la început, ci cu duhul, ca la sfârşit».* A vorbit cuvinte minunate, ca din cer. Multe povețe şi învățături de zidire sufletească am auzit atunci. Aşa am cunoscut-o pe mama Gigi, cum i-am spus mai târziu, şi am urmat-o în tot locul, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin gura ei.

Mergeam adesea la Maluri, lângă Pucioasa, ca să mai aud de la Domnul; întâi mergeam cu părinții, apoi mă duceam şi singură. Nu am părăsit niciodată această legătură cu cerul prin mama Verginica. Am văzut cu adevărat puterea şi prezența lui Dumnezeu aici. Prin această gură ne-a învățat Domnul să nu ne depărtăm de biserică, să respectăm preoții, să ne împărtăşim cu sfintele Taine cât mai des la preoți cu viață curată, plăcută Domnului, să postim luni, miercuri, vineri şi posturile rânduite de biserică. În câteva rânduri a rânduit Domnul post de trei zile pentru a se nimici puterea satanei, care ridicase autoritățile şi chiar preoțimea împotriva acestui vas şi a poporului creştin care o urma. Chiar preotul din sat, care era atunci, părintele Ilie Mirică, a solicitat oamenii legii spunând că ea este sectă.

Mă aflam odată în casa de la Maluri. Era dimineață, şi noi eram la rugăciune. Am auzit bătăi în uşă şi am deschis. Erau patru bărbați furioşi, doi în uniformă militară şi doi în haine civile. A fost răscolită casa, s-au adunat cărțile de rugăciune; ne batjocoreau spunând că mama Verginica se preface bolnavă. Aşa a fost torturată de comunişti şi de necredincioşii atei, dar ea a rămas ca o stâncă neclintită şi nu a ieşit cu nimic din cuvântul Domnului şi din aşezările bisericii.

Am luat parte la multe lucrări, şi îmi amintesc cum ne spunea Domnul despre Noul Ierusalim care va fi în România, iar despre vas: *«Aceasta este trâmbița a şasea, prin care Îmi închei veacul».*

În vremea de stăpânire comunistă ne tăinuiam să nu fim descoperiți când ne întâlneam cu alți creştini, dar Domnul ne spunea: *«Copilaşii Mei, acum e vreme de strâmtorare pentru voi, şi trebuie să acoperiți acest vas. Dar va veni o vreme când vei fi întrebat, creştine, dacă urmezi această lucrare, şi trebuie să spui, căci chiar dacă nu spui, vei fi vădit, că pe poarta ta şi pe casa ta şi pe fruntea ta va fi un semn care te va descoperi că eşti al Meu, şi va fi vai de tine dacă vei tăgădui atunci, că Eu îți voi socoti lepădare».*

Altădată ne spunea: *«Copilaşii Mei, ieşiți din lume cu viața voastră, cu portul vostru, că vine diavolul şi Îmi spune:* „Uite ce fac creştinii Tăi!“. *Vreau să vă deosebiți de lume, să se vadă că sunteți copiii cerului; femeia să-şi poarte năframa, să nu-şi taie părul, să nu omoare copiii în pântece; casele şi mesele voastre să fie curate, să nu se scârbească sfinții privind la voi».*

După îndelungate suferințe, starea sănătății ei a devenit critică, şi Domnul cobora mai rar. Ni s-a spus: *«Vor veni oameni de la mari depărtări să bea apă din acest izvor şi vor pune şi în film această lucrare».* Odată ne-a spus: *«Am să ridic acest vas de la voi, dar pentru cei ce vor dori cuvântul Meu, voi vorbi prin rămurele şi prin frunze, şi tot voi hrăni acest popor».*

Mama Verginica, şi după plecare a dat dovada sfințeniei ei, căci la şapte ani, când s-a deschis mormântul, trupul ei s-a aflat întreg şi răspândea o mireasmă plăcută, uimind pe toți care au fost de față.

Multe ar fi de spus despre acest vas şi de lucrarea ce s-a desfăşurat prin el, dar cum nisipul mării nu-l poate număra nimeni, aşa nici cuvântul Domnului nu-l poate cuprinde cineva.

Din cuvântul dumnezeiesc am înțeles că trebuie să ne păstrăm curățenia trupească, şi Domnul ne spunea: *«Creştine, aş vrea ca femeia ta să-ți fie ție soră».* Analizând aceste învățături, am fost pătrunşi de justețea lor, căci le întâlnim şi în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea»* (cap. 7/29). Aceleaşi învățături, şi în epistola către Galateni: *«Iar cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele»* (cap. 5/24). Toate aceste îndrumări cereşti ne-au întărit şi ne-au alăturat şi mai mult de această sfântă coborâre şi de vasul de care S-a folosit Domnul.

*

La înmormântarea naşei Verginica am luat şi eu parte. Aveam cu mine un coş cu colivă, şi când sicriul ei a trecut peste pragul bisericii, am văzut lumină mare cum a ţâşnit din el şi am simţit cu toţii multă mireasmă. M-am uitat repede prin jur, să văd pe cineva cu vreun aparat de fotografiat, că lumina părea făcută de un blitz, dar n-am zărit nimic. Mi-am dat seama că totul a fost pentru ca Domnul să ne încredinţeze că fiinţa aceea din sicriu este o sfântă.

Ioniţă Niculina, sat Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa

*

Mă numesc **Bănescu Maria,** din localitatea Moroieni, judeţul Dâmboviţa, şi vreau să relatez cum am cunoscut-o pe sora Verginica din satul Maluri. Fiind născută în satul Ştubee, în apropiere de Maluri-Pucioasa, am auzit din copilărie că în acest sat este o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu. De mic copil am mers la biserică şi am ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care se citea, dar aflând că Însuşi Dumnezeu vorbeşte prin sora Verginica, am devenit nerăbdătoare să ascult şi eu.

În anul 1970, când aveam 17 ani, am mers cu mătuşa mea, Cârlan Mioara, în satul Sudiţi, care ne era necunoscut, dar am aflat că va merge acolo sora Verginica. Această zi nu o voi uita niciodată. Era o zi geroasă de iarnă, în postul Crăciunului. Am mers 15 km pe jos pentru a ajunge în acest sat din judeţul Ilfov, şi ajungând, nu cunoşteam casa în care trebuia să intrăm. Apropiindu-se seara, intenţionam să ne întoarcem acasă, dar a apărut la o poartă gazda la care era sora Verginica şi ne-a chemat în casă. Când Dumnezeu a vorbit prin vasul Său, am fost chemate pe nume, şi Domnul a spus: *„Măi tată, au venit două oiţe de departe şi le-am ţinut în drum să le încerc răbdarea şi dragostea pe care o au“*. Am rămas uimită, pentru că sora Verginica nu ne cunoştea, şi am rămas convinsă că era Dumnezeu Care vorbea, căci numai El ne cunoştea inimile. Am luat parte apoi şi la alte lucrări în care vorbea Domnul, iar sora Verginica nu ştia ce se vorbea. Sora Verginica era blândă şi iubitoare ca o mamă, şi noi îi spuneam mama Verginica. Cuvântul Domnului care se vorbea prin ea era pătrunzător; ne învăţa cum trebuie trăită o viaţă de creştin.

M-am căsătorit cu Bănescu Romel, şi doi dintre fiii noştri au fost vindecaţi de puterea lui Dumnezeu prin mama Verginica. Primul copil, Florin-Emanuel, a fost vindecat la vârsta de trei ani şi jumătate, iar cel de al doilea avea doar două luni când ea era plecată din trup, şi l-am atins de corpul ei şi s-a vindecat. Acestea au fost minuni pe care le-am văzut, şi nu pot tăgădui că nu a existat puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin mama Verginica. Tot ce ne-a vorbit s-a împlinit şi se împlineşte şi acum. Se pot spune multe despre acest vas înnobilat de măreţia lui Dumnezeu, Care a lucrat prin el.

*

Mă numesc **Şerban Maria,** din comuna Valea Lungă, de credinţă ortodoxă. Am crescut într-o casă cu zece fraţi, iar părinţii mei nu erau amândoi credincioşi. Tatăl meu era necredincios, astfel încât eu m-am ataşat de o mătuşă a mea, care se nevoia mult în post şi rugăciune şi avea viaţa curată, plăcută lui Dumnezeu. Mi-a inspirat şi mie credinţa lui Dumnezeu şi mă îndemna cu ea la rugăciune.

La vârsta de cinci ani, am cunoscut-o pe sora Verginica de la Maluri. Eram la mătuşa mea, şi a venit sora Verginica. Atunci am auzit prima dată cuvântul Domnului prin gura ei. M-a chemat pe nume şi mi-a zis: *„Dacă ai să-Mi slujeşti Mie, am să-ţi fiu de ajutor“*. Când a fost la căsătorie, mătuşa mea mi-a spus cu doi ani înainte cu cine am să mă căsătoresc, pentru că ştia din proorocie.

După ce am dat naştere la cinci copii, am avut o boală foarte grea. Am fost internată la spitalul din Moreni, însă medicii mi-au spus că nu mă pot salva. Am venit acasă, şi, deznădăjduită, m-am rugat Maicii Domnului şi către toţi sfinţii. Într-o seară m-am rugat cu mai multă stăruinţă, iar noaptea am avut un vis: eram în pat, bolnavă, şi a venit sora Verginica şi m-a mângâiat şi mi-a spus: *„Ai să fii vindecată. Du-te la biserica ce s-a făcut la Pucioasa“*. Am venit şi am spus visul şi mi s-a dat mir din candelă. Mi s-a spus să mă ung cu el şi să-l folosesc şi în mâncare. La scurt timp nu mai aveam durerile pe care le-am avut. Acum nu am putere să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru că m-a vindecat. Am avut o fată care era plină de bube, şi medicii nu au putut-o vindeca. Am uns-o cu mir de care am folosit şi eu, şi s-a vindecat.

Într-o noapte am avut un vis: a apărut mătuşa mea, Gurău Elena, care e adormită de cinci ani, şi mi-a arătat un copac pe care eu îl vedeam încărcat de zăpadă, însă mătuşa mea îmi spunea că e încărcat cu flori de tei. Eu aş fi vrut să văd, şi spuneam la cei câţiva martori care mai erau, că noi nu avem ochi duhovniceşti, iar mătuşa le vede pentru că e la adormiţi. A spus că sunt atâtea flori, câte vorbe a spus sora Verginica. Şi mi-a zis: *„Dacă voi, o mână de creştini, veţi avea credinţă, veţi reînvia Duhul Sfânt în România“*.

Mătuşa mea a fost căsătorită cu Gurău Constantin, dar au trăit feciorelnici. În anul 1955, în postul sfintelor Paşti, sora Verginica a primit cuvânt de la Domnul să postească patruzeci de zile, post la care au fost martori mătuşa mea, socrul meu, Şerban Florian, şi tatăl meu. De multe ori era în agonie, dar îşi revenea. În noaptea învierii, la sora Verginica au venit sfinţii Trei Ierarhi şi au împărtăşit-o, iar ea a cerut agheasmă şi a spus: *„Hristos a înviat!“*. Mătuşa mea a văzut şi ea acelaşi lucru.

Când s-au împlinit şapte ani de la plecarea mamei Verginica, mătuşa mea a fost anunţată cu două săptămâni înainte că are să plece la Domnul când va fi dezgropată sora Verginica. La ora când a fost ridicat capacul sicriului ei, mătuşa mea a plecat.

Socrul meu a luat parte de nenumărate ori la proorocie prin sora Verginica. Cu o lună de zile înainte de a adormi, el ne-a spus: *„În România va fi Noul Ierusalim şi se va zidi biserica neadormiților şi a neprihăniților; voi aveți să trăiți şi să vedeți“*. Într-adevăr, am văzut, căci la această biserică m-am vindecat.

*

Mă numesc **Halău Gheorghe,** cu domiciliul în comuna Răzvad, satul Valea Voievozilor, şi pot să afirm că sunt pe deplin încredințat de coborârea dumnezeiască prin vasul ales şi pregătit de Dumnezeu, fecioara Virginia din Maluri, Pucioasa. Când am auzit pentru prima dată cuvântul rostit de Domnul prin ea, aveam nouă ani, fiind în casa părintească din comuna Mănești. În afară de pregătirea pe care i-a dat-o Domnul prin postiri desăvârşite, pe parcursul vieții a întâmpinat multe alte greutăți, cauzate de cei fără gând de mântuire a sufletului, care, fără să caute adevărul, se bazau pe învinuiri vrăjmaşe. Dar nu este de mirare, căci aşa s-a întâmplat cu toți înaintaşii plăcuți Domnului: apostolii, proorocii şi toți sfinții prin care Dumnezeu S-a desăvârşit în decursul veacurilor.

După cum era cuvântul Domnului prin mama Verginica, am frecventat bisericile, în mod special pe cele din Bucureşti cu mari posibilități de catehizare, ca mănăstirea Antim, biserica Silvestru, Sapienții. Dar prin cuvântul către poporul ales al Domnului, călăuzit prin proorocița Virginia, am înțeles că se împlineşte ceea ce Domnul a grăit prin regele-prooroc David *: «Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta»* (Psalmii, 118/126).

Şi a adunat Domnul în jurul acestei lucrări mulțime de popor, şi iată numai câteva din învățăturile Domnului pentru pregătirea unui popor nou cu care să-Şi poată împlini Domnul planul Său, popor căruia i se cere să fie împlinitor: posturile de luni, miercuri şi vineri, din cursul anului, să fie împlinite după rânduiala dată în Ceaslov. Domnul rânduieşte împlinirea celor şapte laude, a împărtăşirii cât mai dese, a curățeniei trupeşti, care devine o condiție definitivă în ultima perioadă, aşa cum Domnul i-a pregătit pe cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham şi Iafet, care erau căsătoriți înainte de a intra în corabie. De asemeni, Domnul îndeamnă oprirea consumului de alcool şi orice fel de carne. Cei care s-au lăsat conduşi şi au fost încrezători în conducerea dumnezeiască, nu împlinesc cu greutate aceste învățături, dar, ca în toate timpurile, s-au ridicat şi împotrivitori şi chiar hulitori ai acestui plan de pregătire pentru o viață plăcută Domnului.

În simplitate Se naşte Domnul în trup în peştera din Betleem, iar acum Îşi alege un sat neînsemnat, de unde Îşi pregăteşte vas ales pentru trâmbițarea cuvântului de învățătură.

Este o trezire nouă în cer şi pe pământ, acum, când mai e un pas de viață pământească.

*

M-am născut în satul Sudiți, județul Ilfov, mă numesc **Costache Cristea** şi urmez credința creştin-ortodoxă.

În anul 1955, martie 25, de praznicul Buneivestiri, mă aflam la mănăstirea Vladimireşti cu câțiva creştini din satul meu; am asistat la sfânta Liturghie, ne-am spovedit şi ne-am împărtăşit cu sfintele Taine, iar la predică, părintele Ioan, care era duhovnicul mănăstirii, a privit spre latura în care ne aflam şi a spus: *„Ilfovule, aşteaptă şi în curând vei vedea minune!“*. Ne-am privit cu uimire, căci nu înțelegeam nimic din ce ni s-a spus, dar aşteptam un răspuns. Acolo am aflat de la alți creştini că lângă Pucioasa, într-un sat, se află o tânără bolnavă, căreia i S-a arătat Domnul şi i-a spus să postească 40 de zile şi 40 de nopți, că i se va da un dar. Dornici să aflăm mai multe lucruri, am mers cu consătenii mei în satul Maluri, la căsuța săracă în care locuia ea împreună cu sora şi mama sa. Mama ei ne-a povestit cum Domnul i S-a arătat copilei cerându-i ca în schimbul vindecării mamei să-I dăruiască ceva Domnului. Copila a hotărât să renunțe la un ochi, iar când a vrut să-I vorbească Domnului, nu mai era nimeni, şi Domnul i-a vorbit din nori spunându-i că nu-i ia acum darul.

I S-a arătat Domnul de nenumărate ori şi i-a vorbit. Apoi s-a petrecut minunata tămăduire a mamei sale, de pelagră. În timp ce copila, pe islaz, vorbea cu Domnul, un tânăr a venit la mama sa şi i-a spus: *„Scoală-te! De acum nu vei mai suferi, pentru darul fiicei tale“*. La vârsta de paisprezece ani, copila şi-a pierdut ochiul drept, promis Domnului. Aşa am cunoscut-o pe Verginica, fiind martor la acest post în care a gustat doar agheasmă şi anafură.

Am mers mai des acolo, dornic să văd rezultatul promisiunii Domnului. În noaptea sfintelor Paşti 1955, când preotul în biserică a zis: *„Hristos a înviat!“*, s-a ridicat şi ea zicând: *„Hristos a înviat!“*. Mama ei s-a înspăimântat, dar s-a liniştit când a văzut că se aşează pe pat, adoarme şi continuă să vorbească. Când s-a trezit, a cerut să mănânce, şi, fiind întrebată, nu ştia nimic din ce s-a vorbit. Vorbise Domnul prin gura ei lucruri minunate. De atunci a vorbit Domnul prin gura ei, aducând din cer învățături vrednice de urmat şi de crezut, învățându-ne cum să trăim, să postim, să ne rugăm, să nu lipsim de la sfânta Liturghie.

Am rămas alipit de această sfântă coborâre, martor fiind la multe semne şi minuni. O fată de şaptesprezece ani, care avea duh necurat, s-a vindecat, pentru că Domnul i-a spus lui Verginica să se atingă de ea. O femeie bolnavă de cancer, pe nume Cârlan Maria, din Moreni, fiind internată în spital la Bucureşti, Domnul a trimis pe unul din credincioşii Săi să o ungă cu sfântul mir, şi sunt martorul vindecării ei, iar ea poate să mărturisească.

Altă dată călătoream cu Verginica în tren cu alți doi creştini, şi mai erau în compartiment patru călători, dintre care doi milițieni. Ea a adormit, şi Domnul a vorbit de la Buzău până la Ploieşti, iar călătorii au dormit şi nu au auzit nimic.

A suferit foarte multe chinuri de la autorități. A fost în spitale, în închisoare, şi s-au încercat multe experiențe cu ea, dar nu a putut nimeni opri cursul acestui izvor. S-a încercat să fie arsă cu fier înroşit; i s-au introdus în gură lucruri necurate; a fost aruncată, în timp ce vorbea, într-un butoi cu apă, dar nu s-a înecat; a fost injectată cu otravă în inimă, dar s-a rupt acul în ea, din care pricină a suferit toată viața. A fost chemată la Gheorghiu-Dej şi a întrebat-o cum vede pe Domnul, şi ea i-a istorisit viața ei. El a ascultat-o cu atenție şi, fiind arestată, a eliberat-o.

În anul 1978, am fost anunțat de Domnul prin acest cuvânt, să mă mut cu domiciliul în Valea Voievozilor, lângă Târgovişte, unde locuiesc acum. Am doisprezece copii, dintre care cinci sunt călugări. Multe sunt de spus despre această proorociță de care am fost foarte apropiat şi am fost martor la multe coborâri. Odată, în timp ce Domnul vorbea, am văzut un stâlp de foc de la cer până la gura ei.

Am fost martor la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut că trupul ei era întreg şi răspândea mireasmă ca sfintele moaşte. Chiar şi după plecarea ei dintre noi a fost văzută şi simțită de mulți, şi cine se roagă ei cu credință, primeşte izbânda cererii.

*

Mă numesc **Nedelcu Constanța,** din Bucureşti.

În vara anului 1985, luna mai, ziua 15, am avut un vis: pe norii cerului am văzut o icoană minunată din care radiau raze strălucitoare. Încercând să privesc icoana, am deslușit chipul unei femei şi am auzit şi o voce care mi-a spus să privesc şi am văzut o mână ce ținea o cruce din lemn. Am privit atentă în sus. În partea dreaptă a icoanei sta scris cu litere de aur: *„Sfânta şi marea proorociță Virginia“*, iar în partea de jos scria cu aceleaşi litere de aur: *„Donată regelui Mihai“*. Cercetând calendarul creştin-ortodox, nu am găsit-o pe această sfântă Virginia. Am mers mai târziu la mănăstirea Plumbuita şi i-am povestit visul meu unei credincioase pe care am întâlnit-o acolo. Ea a rămas foarte surprinsă, căci a cunoscut-o pe mămica Verginica. Mi-a spus că a locuit în apropiere de Pucioasa şi a fost vasul prin care Dumnezeu a vorbit poporului timp de 25 de ani, din 1955 până în 1980 când a plecat la cele veşnice. Prin această credincioasă am cunoscut eu dumnezeiasca lucrare, şi, fiind convinsă de adevărul ce se spune aici, am rămas ataşată lângă ea.

*

Sunt din Pucioasa, şi numele meu este **Achim Nicolae**. Acum când privesc în urmă peste ani şi constat că tot ce s-a zis prin gura sorei Verginica s-a împlinit, nu pot decât să mă bucur. Îmi amintesc de o profeție: *«Creştine, acum ține ascunsă această profeție, că va veni vremea când vei fi întrebat de această lucrare, şi dacă vei tăgădui, va fi vai de tine».* Mi-e frică să tac, pentru că am luat parte la multe profeții ale Duhului Sfânt, spuse prin acest vas, Verginica.

Când am auzit prima vorbire a Domnului, locuiam în comuna Siliştea-Snagov, şi am venit la Pucioasa însoțit de un creştin. În noaptea aceea a vorbit Domnul prin acest vas şi a început aşa: «*Amin. Amin. Amin. Pace vouă! Eu sunt Iisus Hristos, nu ca la început, cu trupul, ci ca la sfârşit, cu Duhul. Crezi? Nicolae cel nou, crezi tu că Eu sunt? Fericit e cel ce nu M-a văzut şi a crezut!».*

A trecut un timp, şi la o altă lucrare Domnul i-a spus soției mele: *„Maria, vei avea un fiu şi îl vei chema Antonie“*. Ne-am bucurat nespus de mult, că aveam patru fete, şi ne doream şi un băiat. La un an de zile am căpătat un băiat şi i-am pus numele Antonie. Când a avut băiatul trei ani, într-o zi a găsit pe masă nişte pastile pentru inimă, de ale soției, 10-12 bucăți, pe care le-a înghițit, şi după puțin timp a început să tremure, a căzut şi a murit. În acele clipe de disperare am luat copilul în brațe şi am plecat cu el la mama Verginica. Când m-a văzut cu copilul în brațe şi a constatat că e mort, a strigat: *„Doamne, Doamne, vezi această durere!“*. Şi Domnul i-a zis: *„Ia-l în brațe!“*. Mama Verginica l-a luat în brațe. A văzut cum copilul rămâne neclintit şi mi l-a dat înapoi. Domnul i-a spus şi a doua şi a treia oară să-l ia în brațe. A treia oară copilul a deschis ochii şi a zis încet: *„mamă!“*.

De circa douăzeci de ani Domnul ne-a zis: *«Măi copilaşii Mei, măi floricelele Mele! Uite ce vă spun Eu, Domnul. De acum înainte să trăiți în curăție soț şi soție».* Unora dintre creştini şi creştine nu le-a plăcut această povață şi au cârtit împotriva Domnului. Printre aceste creştine se află şi soția mea. Eu am înțeles că această povață are darul să ne înalțe sufletește. Şi pentru că de-a lungul anilor foarte multe proorocii adresate acestor creştini s-au împlinit, eu rămân cu frică şi cu bucurie lângă această stâncă duhovnicească, maica Verginica.

*

Am cunoscut din anul 1974 această coborâre când locuiam în oraşul Târgovişte. Am fost chemați prin lucrare. Mama Verginica a trimis să ne cheme prin sora soțului meu. Mergeam foarte des la Pucioasa, unde cobora Domnul

şi vorbea prin mama Verginica. Prin acest glas primeam învățăturile Domnului nostru Iisus Hristos: cum să ne purtăm, cum să ne fie îmbrăcămintea, să mergem în toate sfintele sărbători la biserică, să postim, să ne rugăm, să păzim cele zece porunci, să le purtăm cu noi în orice loc, să fim buni creştini ortodocşi, să păzim învățăturile preoților. Mama Verginica era foarte evlavioasă şi de o blândeţe cum n-am mai întâlnit.

În anul 1976, în luna august, am fost internată prin poruncă, împreună cu mama Verginica, la spitalul judeţean din Târgovişte, unde i se spunea *„femeia cu inima cât roata carului“*. Aici, mama Verginica era urmărită de securitate. Aici am văzut foarte multe semne şi minuni.

Mi s-a spus că am o boală foarte grea şi, fiind internată, au spus şi medicii la fel. După aceea, în anul 1978, în luna ianuarie, am fost internată din nou, spunându-mi-se că am cancer. Am mers la spitalul Filantropia din Bucureşti, unde am stat timp îndelungat. În acel an, în vinerea patimilor Domnului Iisus Hristos, prin mama Verginica a fost trimis la mine unul din credincioşii din acest popor, care a pus mâinile peste mine şi mi-a spus că este trimis să mă vindece, ceea ce s-a întâmplat. După ieşirea mea din spital, am mers la mama Verginica, de unde am primit noi învățături prin lucrările pe care le ascultam, şi din sfânta Scriptură. Ceea ce medicii nu au crezut vreodată, ca eu să capăt vindecare, s-a împlinit prin cuvântul acestei lucrări.

Odată a fost chemat pe nume soţul meu şi i s-a spus să nu mai fie însoţit pe motocicletă de cineva din afara lucrării, iar dacă o va face, nu va mai putea circula, ceea ce s-a şi întâmplat. O altă minune a lui Dumnezeu a fost vindecarea mea pentru a doua oară, de durere de stomac, la doi ani după ieşirea mea din spital, în ziua Înălțării Domnului, tot prin acel credincios care mai fusese trimis la mine.

De mai multe ori am căzut pe cale, dar am fost ajutată, şi nicăieri nu am găsit pace şi linişte decât lângă acest popor şi lângă lucrarea Domnului. Dar bunul Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată. Mărturisesc cu toată convingerea că această lucrare sfântă este de la Dumnezeu, şi cred că Dumnezeu a vorbit şi a lucrat prin aleşii Săi.

Mă numesc **Cârlan Maria,** şi locuiesc în oraşul Moreni, judeţul Dâmboviţa; aparţin de parohia Moreni.

*

Sunt **Didă Maria,** din comuna Tătărani, satul Gheboieni, judeţul Dâmboviţa, şi mărturisesc că sănătatea mea o datorez lui Dumnezeu, Care a lucrat în chip minunat prin persoana mamei Verginica.

Am fost bolnavă de epilepsie şi mi-am căutat sănătatea mergând din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire şi din doctor în doctor. Am fost la mănăstirea Vladimireşti, unde am stat o săptămână la rugăciuni şi privegheri şi m-am împărtăşit în fiecare zi. Am fost şi la Ciorogârla şi am făcut la fel, dar boala nu se ameliora deloc. Când am venit acasă, mama mi-a zis să merg la Maluri, fiindcă a auzit dânsa că acolo e o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu şi prin care se fac multe tămăduiri. Era ultima speranţă. Am plecat cu mama la Maluri, şi la o căsuţă mică şi sărăcăcioasă mi-a ieşit în întâmpinare o fată slăbuţă, cu o privire caldă şi blândă. I-am spus necazul meu, m-a mângâiat, şi când s-a coborât cuvântul Domnului, Dumnezeu mi-a spus să mă rog mereu la sfintele icoane. Am plecat de acolo tămăduită.

*

Mă numesc **Cristache Gh. Ion,** originar din Siliştea-Snagov, şi împreună cu soţia, Cristache Teodora, am luat cunoştinţă de această lucrare a Duhului Sfânt prin proorocița Virginia în anul 1961, pe când aveam două fiice: Veronica şi Maria. Am mai dat naştere la trei fiice, care au primit numele: Anisia, Teodora şi Paraschiva, prin glasul proorociței. Anisia şi Teodora, care sunt gemene, au îmbrățişat viaţa monahală intrând la mănăstirea Ghighiu. În anul 1979, prin cuvântul lucrării, am mers să locuim în satul Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa, servind biserica din sat în postul de cântăreț. O frecventez împreună cu familia în toate sărbătorile şi duminicile din an, urmând întocmai învățăturile acestei lucrări.

Am luat parte de multe ori la coborârea Duhului Sfânt prin acest vas şi am fost chemat pe nume spunându-mi-se că am fost aduşi lângă această lucrare prin rugăciunile sfântului Ioan Gură de Aur, al cărui nume îl port. Am ascultat cuvântul Domnului şi învățăturile lui, întrucât nu m-a abătut cu nimic de la cele bisericeşti şi de la sfintele Scripturi. Glasul Domnului spune prin sfântul prooroc Isaia: *«Întrebaţi legea şi descoperirea: de nu vă vor vorbi asemeni cuvântului acesta, atunci nu e lumină în ei»* (Isaia, 8/20).

Această lucrare de mântuire, coborâtă în anul 1955, este mai mult decât o operă de redresare spirituală, este un aşezământ de trăire curată şi neîntinată, în post şi rugăciune. În acest popor condus de Domnul prin proorocița Virginia, predominantă a fost pătura oamenilor simpli, dar Dumnezeu, întru lucrurile mici şi neînsemnate S-a desăvârşit: *«Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne şi minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuieşte în muntele Sionului»* (Isaia, 8/18).

Înainte de ridicarea acestui vas din mijlocul poporului Său, Domnul a aşezat lege pentru păstrarea curăţeniei trupeşti şi abţinerea de la carne. Mulți dintre cei ce au ascultat cuvântul Domnului s-au poticnit şi, ca şi poporul israelit, condus de proorocul Moise prin pustie, au cârtit împotriva manei cereşti şi au râvnit la fiii şi fiicele acestui

veac. Cei ce s-au supus acestor reguli, au remarcat prezența lor și în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-altfel. Celor care sunt necăsătoriți, şi văduvelor, le spun: bine este pentru ei să rămână ca şi mine»* (I Corinteni, 7/7-8). *«Şi aceasta v-o spun fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât şi cei care au femei, să fie ca şi cum n-ar avea»* (I Corinteni, 7/29). *«Ci eu aş vrea ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijeşte de ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel care s-a căsătorit se îngrijeşte de ale lumii, cum să placă femeii. Femeia măritată se deosebeşte de fecioară; cea nemăritată poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul, iar cea care s-a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. Şi aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laț, ci spre bunacuviință şi alipire neclintită de Domnul»* (I Corinteni, 7/32-35).

*

Tatălui meu i-a apărut pe piept o pată care se accentua. A mers la mulți doctori şi toți i-au spus că nu au ce-i face, că nu au nişte medicamente sau tratamente anume pentru această pată. Disperat, a arătat pata şi sorei Verginica. Aceasta l-a sfătuit să respecte postul de luni, miercuri şi vineri, şi celelalte posturi de peste an; să facă rugăciuni dimineața, la orele 16, şi la miezul nopții, să se spovedească şi să se împărtăşească mai des. A trecut puțină vreme şi pata a dispărut.

Andrei Constantin, comuna Lucieni, județul Dâmbovița

*

Subsemnata **Mihalache Dobrița,** din comuna Gruiu, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că o cunosc pe sora Verginica din 1965. Am luat parte la foarte multe lucrări, şi în timpul vorbirii lui Dumnezeu prin ea, casa se umplea de mireasmă, iar batista cu care o ştergeam pe frunte rămânea cu parfum pe ea. Aceste lucruri mă încredințau că Dumnezeu e Cel ce face minunile, pentru că aceste miresme rămâneau mult timp imprimate în batiste.

Sfaturile şi învățăturile primite erau aşa de frumos şi de clar explicate, că din 1965 şi până astăzi eu n-am mai lipsit de la biserică, de la sfintele slujbe care s-au făcut în satul nostru.

În anul 1967, soțul meu, Mihalache Ion, a paralizat grav. L-am dus la spital la Bucureşti, dar boala nu s-a ameliorat. Disperată, am alergat la sora Verginica. Am plâns şi i-am spus că vreau ca soțul meu să nu moară, şi să se facă bine. Sora Verginica m-a privit, m-a mângâiat, a tăcut o clipă, apoi mi-a zis: *„Domnul a zis că soțul tău nu moare, şi se face bine"*. Am venit acasă, încredințată că soțul meu se va face bine, şi aşa s-a întâmplat la scurt timp, şi trăieşte şi astăzi.

Ştiu de asemenea că sora Verginica fecioara s-a căsătorit cu Stoica Nicolae pentru a o proteja şi că a rămas fecioară, căsătoria făcându-se pentru acoperirea acestei taine. Sora Verginica a înfiat de la sora ei, Maria, doi copii, o fată şi un băiat. Mai târziu, cu această fată înfiată s-a căsătorit fiul meu, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, binecuvântare rostită prin sora Verginica.

Am crezut şi cred că Dumnezeu a grăit prin gura sorei Verginica toate învățăturile de curățire a sufletului şi a trupului, şi pentru mântuirea omenirii. Amin.

*

Mă numesc **Stoica Gheorghe,** din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, am vârsta de 48 de ani, lucrez la aeroportul Otopeni ca maşinist. Sunt căsătorit şi am cinci copii, dintre care, unul este student la facultatea de teologie din Bucureşti. Sunt de religie creştin-ortodox. Dau prezenta mărturisire în fața Preasfintei Treimi şi a tot cerul sfânt, cu mare frică şi smerenie de cele ce am văzut şi am auzit şi cunosc.

O cunosc pe proorocița Virginia, fiica văduvei Tudorache Andreiana, din anul 1956 când i-am făcut prima vizită la domiciliul său din Maluri. Îmi spunea toate greşelile mele şi toate păcatele ascunse pe care le-am făcut. Din punct de vedere material, era foarte săracă. Avea o căsuță mică şi foarte sărăcăcioasă. Nu avea decât două clase primare.

În anul 1957 a fost arestată de securitate şi în 1958 a fost pusă în libertate direct de Gh. Gheorghiu-Dej, care şi el credea în această sfântă şi dumnezeiască lucrare.

În anul 1958 am continuat să o vizitez, şi de multe ori când vorbea Domnul prin ea, i se umplea trupul de mireasmă care se menținea de multe ori chiar luni de zile.

Era urmărită şi supravegheată în mod permanent de securitate, miliție şi agenți, precum eram şi noi, cei care o vizitam şi credeam în această lucrare. Pentru ca să fie oarecum mai ocrotită şi cât de cât asigurată, în anul 1960, în casa părinților mei, Stoica Dumitru, din comuna Măneşti, județul Dâmbovița, într-o coborâre dumnezeiască ce s-a făcut prin ea, i-a dat Domnul poruncă cu binecuvântare să se căsătorească cu fratele meu, Stoica D. Nicolae, să facă şi căsătoria civilă şi la biserică, şi astfel să fie ocrotită de amenințările securității şi ale comuniştilor. Dar zisul ei soț nu îi era ei soț, ci era un protector, la fel cum bătrânul Iosif îi era Fecioarei Maria, iar această taină a fost acoperită de lume şi de securitate. Dar, totuşi, la una dintre arestările care i s-au făcut, a fost dusă la spitalul Suler din Ploieşti,

şi în prezența organelor de securitate a fost supusă de către medicul legist la un examen de control, unde s-a confirmat că ea este fecioară. Atunci prigoana i s-a dublat, şi din ce în ce mai intensiv a fost torturată şi amenințată. În anul 1967 ocrotitorul ei şi fratele meu, Stoica Nicolae, a fost arestat de organele de securitate pentru motivul că este soțul ei, şi a fost judecat. A fost condamnat la şase ani închisoare. În anul 1968 a fost grațiat, dar organele de cruntă teroare l-au amenințat că îl vor omorî dacă nu se va despărți de ea, şi astfel, fiind speriat şi constrâns din toate punctele de vedere, în anul 1973 a părăsit-o şi s-a depărtat şi de oraşul Pucioasa, refugiindu-se în comuna Teiş, județul Dâmbovița, unde trăieşte în prezent. În condițiile acestea şi numai aşa, organele securității i-au garantat libertatea vieții lui.

Printre multele torturi la care a fost supusă, se mai numără şi acestea: în anul 1957, securitatea de la Sibiu a băgat-o în luna ianuarie într-un butoi cu apă şi a legat-o de mâini şi de picioare. Aşa a ținut-o o noapte întreagă de iarnă, dar ea a rămas vie. În timp ce Domnul vorbea prin ea, i s-a administrat în gură sticlă pisată, otravă, precum şi diferite virusuri de boli periculoase, şi nu s-a lipit nimic de ea. I s-au administrat sub subțiori fiare fierbinți în formă de ou, ca să vadă dacă simte. A fost înțepată cu sula în timp ce vorbea Domnul prin ea, şi nu s-a mişcat. A fost băgată în camere încuiate, unde erau nebunii cei mai periculoşi, atât la spitalul nr. 9 din Bucureşti, cât şi la Plătăreşti, şi nebunii nu au omorât-o, ba o mângâiau. La închisoarea Jilava, a fost băgată în lacul cu şerpi veninoşi, şi şerpii o lingeau pe picioare.

Pe 9 iulie 1976 am fost anunțați prin ea de către Domnul că în anul 1990 Ceauşescu va fi omorât, şi comunismul va fi desființat. În anul 1976 am fost anunțați că în anul următor va veni un cutremur mare şi că mii de morți vor rămâne sub dărâmăturile blocurilor.

De multe ori când intra ea în case de creştini sau în biserici, se umplea totul de mireasmă. A vindecat de epilepsie multe ființe, cum ar fi şi Didă Maria din comuna Gheboieni, Dâmbovița. A vindecat-o de cancer pe Maria Dimovici, din comuna Măneşti-Dâmbovița; pe Maria Cârlan, din Moreni; pe Mariana lui Florian Şerban, din Valea Lungă.

Patul unde vorbea Domnul prin ea, în nenumărate rânduri rămânea cu mireasmă care se păstra chiar şi ani de zile.

Multe învățături sfinte au ieşit prin gura acestei proorocițe. Ne-a oprit cu desăvârşire de a avea contact cu vreo sectă, fiind mare păcat. Cine nu respectă posturile aşezate de sfinții părinți, săvârşeşte un mare păcat; cine nu respectă preoția aşezată în sfintele biserici, săvârşeşte un mare păcat. Au fost îndrumați mulți creştini să meargă la mănăstire spre a trăi o viață curată.

În comuna Măneşti, cel puțin o treime din populație a auzit cuvântul lui Dumnezeu prin această proorociță.

Mărturisesc că multe minuni s-au făcut prin această proorociță şi socotesc că la nivelul ei a fost primul dintre marii prooroci ai lui Dumnezeu. Prezenta mărturisire o fac cu frică de Dumnezeu şi cu credința că vom fi crezuți noi, cei ce am cunoscut această sfântă şi mare proorociță.

*

Mă numesc **Nicolae Lăzărescu,** născut în comuna Valea Lungă-Gorgota, actualmente domiciliat în oraşul Pucioasa, strada Nufărului, nr. 56. Am cunoscut-o pe mama Verginica pe când aveam 17 ani. În anul 1955, într-o zi am plecat de acasă la Pucioasa după cumpărături. În drum spre Pucioasa am trecut prin satul Maluri, satul în care locuia mama Verginica. Cum mergeam, pe partea dreaptă am văzut o casă bătrânească în fața căreia erau multe persoane adunate. Cineva citea ceva. M-am apropiat de acele persoane şi am întrebat ce este acolo. Unul dintre acei oameni mi-a spus: *„Stai şi ascultă, şi vei vedea“*. Se citeau multe vedenii şi descoperiri ce le avea mama Verginica pe vremea aceea. Tot ce o înştiința Dumnezeu, ea le scria pe hârtie, şi apoi le dădea creştinilor să le citească. Apoi am aflat că ea începuse un post de patruzeci de zile pe care-l poruncise Dumnezeu să-l țină pentru a-i da un dar. În timpul postului a stat lângă ea ca martor o soră pe nume Gurău Elena, de la Valea Lungă, care o ajuta şi o întărea. După terminarea postului, bunul Dumnezeu i-a dat darul proorociei. Dumnezeu ne-a hrănit pe noi, acest popor mic şi neînsemnat, cu învățăturile cele mai curate şi adevărate, prin gura ei, douăzeci şi cinci de ani.

În anul 1957 m-am îmbolnăvit grav. Am fost la spital, am făcut tratament, dar nu mai speram să mă fac bine. Mi-am adus aminte de mama Verginica şi am plecat să-L întreb pe Domnul dacă mai este vreo salvare pentru mine. I-am spus lui mama Verginica toată suferința mea. Ea m-a ascultat cu dragoste şi blândețe şi s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru însănătoşirea mea; apoi m-a uns cu sfântul mir din candelă. Pe loc am simțit o uşurare, o ameliorare a bolii. Am plecat acasă sănătos.

În primăvara anului 1961 mama mea s-a îmbolnăvit grav, de inimă. Am dus-o de urgență la spital, şi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, doar dacă Dumnezeu va interveni cu ceva. Am plâns şi m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute iarăşi. Am plecat din nou la mama Verginica, să-I spun Domnului situația gravă a mamei mele. Domnul m-a întrebat aşa:

„Fiule Nicolae, copilaşul Meu! Crezi tu în momentul de față că vorbeşti cu Mine, Domnul? «Da». *Aşa, tată, crede, şi te vei mântui“*.

După un moment de aşteptare, Domnul m-a strigat din nou şi mi-a zis că însănătoşirea mamei mele depinde de mine şi de sora mea, Viorica: *„Dacă voi veți ieşi din lume şi vă veți întoarce la calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, Eu voi face o minune cu mama voastră. Îi voi da o inimă tare ca de piatră şi îi voi lungi zilele, iar vouă vă voi da*

o cale bună". Eu am crezut în cuvântul lui Dumnezeu şi am pornit pe calea cea bună. Peste câtva timp, mama s-a făcut sănătoasă, şi trăieşte şi astăzi printre noi.

M-am căsătorit cu o fată creştină. Am făcut o nuntă creştinească.

De-a lungul acestor ani Dumnezeu a vorbit cu noi de nenumărate ori prin mama Verginica şi ne-a învățat cum să ne purtăm, cum să ne rugăm, cum să postim, cum să mâncăm, cu ce să ne îmbrăcăm ca să fim deosebiți de lume în toate, să mergem la bisericuță în toate zilele de sărbătoare şi duminicile de peste an, să ne rugăm şi să ne ajutăm unii pe alții, să ne împărtăşim cât mai des cu sfintele Taine. Ne-a poruncit Dumnezeu să trăim în curățenie, că Dumnezeu vrea să-Şi aleagă un popor prin care să-Şi arate puterea Sa. Eu am crezut în această lucrare, şi voi crede până la sfârşit, că Dumnezeu este şi ne vorbeşte, precum odinioară, proorocilor.

*

Subsemnatul **Tache Gavrilă,** domiciliat în comuna Gruiu, satul Siliştea-Snagovului, Sectorul Agricol Ilfov, fiind creştin-ortodox, îmi asum răspunderea de a declara următoarele:

În anul 1944 am fost încorporat în front, iar în poziția în care am fost, populația a fost evacuată. În biserică se afla doar preotul singur, şi l-am rugat să primească de la mine zece lei şi să se roage pentru mine ca să scap cu viață de pe front. Şi aşa mi-a ajutat Dumnezeu de am scăpat cu viață, crezând cu adevărat că există Dumnezeu. Apoi, peste câțiva ani, mai exact prin 1955-1956, setea mea de cunoaştere a lui Hristos creştea.

Am aflat că undeva, în localitatea Maluri, o persoană cu numele de Verginica prooroceşte de la Dumnezeu. Din curiozitate, eu şi cu Marin Ion am plecat să o vedem pe proorocița Virginia. În drum spre Maluri, de pe un munte au apărut nişte câini. Crezând că sunt lupi, ne-am înspăimântat. În cele din urmă, ajungând la destinație, am aşteptat puțin, şi deodată a început să vorbească Dumnezeu prin această proorociță strigându-mă: *„Gavrilă, Gavrilă! Cum ați ajuns aici?"*. Eu m-am minunat cum de ştia cum mă cheamă. Apoi mi-a spus că acei câini erau diavoli care încercau să mă înlăture. După ce a început lucrarea, casa s-a umplut de mireasmă, şi aşa de mult m-am bucurat, şi am fost şi sunt convins că acest lucru nu poate fi decât dumnezeiesc. De atunci şi până în ziua de astăzi am păstrat legătura cu acest loc în care am crezut.

M-a învățat să merg la biserică, să cinstesc fețele bisericeşti; într-un cuvânt, să cred în bunul Dumnezeu. Crezând de cuviință că eu, ca bărbat, sunt cap de familie, am dat această declarație şi în numele soției mele, Tache Elena, cu care am cunoscut şi binele şi răul, slăvind pe Dumnezeu. Amin.

*

Mă numesc **Şerban Spiridon,** din satul Fundeni, Sectorul Agricol Ilfov, şi am 35 de ani.

În anul 1978, la sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov, am mers la slujba de serbare a sfântului, şi acolo am cunoscut un preot pustnic din județul Neamț, care a fost prigonit în timpul comunismului. A stat de vorbă cu mine şi am înțeles că preotul are proorocie şi descoperiri de la Dumnezeu. După puțină vreme iar l-am întâlnit, şi mi-a zis că a avut descoperire de la Domnul că eu trebuie să duc de acum viață curată cu soția şi că Domnul ne-a dat numele de Ciprian şi Iustina, fiindcă peste puțin timp voi merge cu Domnul Iisus Hristos pe un munte înalt, unde se va face o biserică, numită Biserica Noului Ierusalim, iar eu, de atunci, am făcut aşa cum mi-a spus preotul acela.

Am continuat să merg la mănăstiri, să mă apropii de creştinii care-L iubeau mult pe Dumnezeu. Odată eram la mănăstirea Plumbuita şi acolo am cunoscut o creştină de la Târgovişte, care mi-a spus că Dumnezeu vorbeşte prin lucrare de proorocie la Pucioasa. Am mers acolo să văd, în anul 1983, deci la cinci ani după ce mi-a spus preotul acela. Am auzit cuvântul Domnului, căci Domnul Iisus Hristos vorbea prin această lucrare de proorocie, şi de atunci am mers mai des, dar cu mare atenție, că acolo era mereu urmărire din partea organelor de securitate, căci proorocița Virginia, prin care vorbea Domnul, mai înainte a fost prigonită de securitate, iar acum, după ce Domnul a luat-o la El, proorocia se făcea prin sora ei, Maria.

În anul 1988 Domnul mi-a spus prin această proorocie să merg la Pucioasa, că are de lucru cu mine, dar eu nu mă înduram să-mi las casa şi să merg unde mă chema Domnul. Îmi plăcea pescuitul foarte mult. Îmi făceam scule de pescuit şi prindeam peşte din lacul Fundeni. Îmi făcusem atunci scule noi de pescuit şi n-aş fi voit să plec, de dragul pescuitului. Dar am văzut mâna lui Dumnezeu peste mine, căci timp de două-trei săptămâni n-am mai prins nici un peşte. Văzând că nu prind nimic, mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, am rupt sculele şi le-am lăsat, cum odinioară şi sfinții apostoli le-au lăsat, urmând pe Domnul. Am plecat la serviciu, dar tot nehotărât în a împlini planul Domnului. M-am urcat într-un tei, ca să culeg flori, şi am căzut cam de la şapte metri înălțime, dar m-am oprit într-o cracă fără să pățesc nimic. Am simțit că Dumnezeu m-a ocrotit. Când m-am dezmeticit, am auzit o voce: *„Cipriane, urmează-Mă!"*. M-am hotărât, mi-am luat transferul, am părăsit locuința venind la Pucioasa, neştiind ce plan are Dumnezeu cu mine. Aici, în anul 1991 am primit poruncă de la Domnul prin proorocița Maria, sora sfintei Virginia, să construim biserică, fiind dat termenul de trei luni, ceea ce părea imposibil de realizat. Dar pe timp ce lucram, vedeam minuni, parcă ieşea din pământ; nici oboseală nu simțeam. Atunci mi-am adus aminte de acel preot

pustnic, care cu ani în urmă îmi spusese de această biserică numită Biserica Noului Ierusalim. Mă bucur că Dumnezeu m-a pus şi pe mine să lucrez la această biserică.

Am văzut şi văd zilnic minuni, şi ne bucurăm că sub ochii noştri se împlinesc toate cuvintele Domnului.

*

Sunt **Gherasim,** preot la Piatra Neamţ, şi sunt cuprins de vederea celor ce nu se văd. Pe 25 mai 1990, în ziua celei de a treia aflări a capului sfântului Ioan Botezătorul, după ce am citit acatistul sfântului Ioan Botezătorul şi al sfântului Nicolae, am avut deodată o mare pace sufletească, apoi am început să plâng şi să mă rog în taină pentru pacea creştinilor pe care i-am cunoscut prin proorocița Maria (sora proorociței Verginica), căci am văzut neînțelegere între ei. Şi am văzut un munte înalt, căruia nu i se vedea vârful, care părea să străpungă cerul. Pe acel munte era un castel de aur curat, în forma unei migdale. Acest castel era păzit de patru heruvimi cu săbii de foc. Un alt heruvim, al cincilea, era la intrare în castel, tot cu o sabie de foc în mână. Acesta nu dădea voie nimănui să intre în castel dacă nu era pregătit. Le spunea tuturor ce au de îndeplinit şi, dacă ascultau şi împlineau, puteau intra în castel. La acest castel veneau încolonați ca la armată, în rânduri de câte cinci, mulți oameni, dar ca să poată ajunge la castel, trebuiau să treacă pe un drum foarte îngust, numai pentru cinci persoane lățime, drum care şerpuia paralel cu o prăpastie. Unii dintre ei mergeau pe partea dreaptă a drumului, aveau în mână câte o sabie de foc şi intrau în castel. Pe ceilalți, o mână neagră îi împingea în prăpastie, dar li se spunea la fiecare ce anume are de împlinit. Deasupra castelului era Sfânta Treime în felul acesta: trei ochi şi trei bărbi, adică Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Părea un om cu trei ochi şi cu trei bărbi, totul pe acelaşi chip. O voce se auzea: *„Hristos a înviat!“;* alta: *„Cuvine-se cu adevărat!“;* alta: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot!“*. Acest castel era învăluit de o pară de foc, ce se învârtea continuu, iar de castel nu se putea apropia nimeni, că ar fi fost ars. Focul acela mergea şi prin fața uşii de la intrare, dar pe cei pregătiți nu-i ardea, căci erau din acel foc. Am înțeles atunci neînțelegerea dintre creştinii hrăniți de Dumnezeu prin mama Verginica şi mama Maria, şi mulțumesc lui Dumnezeu şi la tot cerul sfânt de această taină.

Pe 10 iulie, anul 1990, eram la Bucureşti, la sfântul Dumitru. Deodată, am avut o vedenie: în mijlocul celor trei cruci de piatră de la Patriarhie a apărut un domn care mi-a spus să iau în spate crucea cea mare de piatră. Atunci am spus acelui domn că mi se pare grea, că doar o macara o poate ridica, dar domnul acela mi-a zis că nu e grea, şi atunci am luat-o şi am plecat cu ea în spate spre Pucioasa. Când am ajuns acolo, creştinii m-au primit cu toată dragostea, şi m-am uşurat de greutatea din spate. Acolo, în curte, am zărit trei găuri în pământ, ca nişte fântâni cu apă. Pe acele găuri ieşeau foi scrise cu vedenii şi proorocii de la mama Verginica şi mama Maria. Mi-a apărut apoi acelaşi domn de la Bucureşti, care mi-a zis că a sosit vremea ca aceste proorocii să fie cunoscute şi explicate. Tot în acea zi, cum stăteam în curte la acei creştini, am simțit cum mă cuprindeau nişte curenți de aer şi am început să plâng, şi deodată îmi apare în față acel domn care avea cu el mii de lumânări cu lumini strălucitoare. Apoi au apărut nişte blocuri cu trei etaje, şi alături de ele, chilii în diferite culori. M-a întrebat domnul acela unde mă aflu, şi i-am răspuns că sunt la Pucioasa. *„Nu“*, mi s-a răspuns. *„Nu. Eşti în oraşul vedeniilor. Adu-ți aminte că în 1967 când erai preot la Dorohoi, ți-am arătat oraşul vedeniilor Noului Ierusalim. Tu mi-ai zis că te simți în ceruri, iar Eu ți-am spus că şi pe pământ va fi ca în ceruri, şi că vei ajunge vremea şi vei vedea cu ochii aceasta“*.

La 19 februarie 1991 am văzut-o pe mama Maria că era în convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune, şi am văzut doi porumbei albi, unul la gura mamei Maria, şi unul aducea grâu din ceruri. Domnul Iisus Hristos era viu în mama Maria. O rază de lumină ieşea din gura ei, şi îngerii cântau: *„Hristos a înviat!“*. Apoi am văzut-o pe cel mai înalt munte din lume, dar un diavol, cu o cață, voia să o tragă de pe munte în prăpastie. Am strigat la sfântul Mihail să vină în ajutor, şi o sabie de foc a apărut ca un fulger şi a topit diavolul. Am văzut-o apoi pe maica Verginica cu oraşul Noului Ierusalim în brațe, şi mii de îngeri îl păzeau cu săbii de foc. După aceea l-am văzut pe sfântul Ioan Botezătorul, supărat, cu o sabie de foc în mână, spunând că i-a sosit vremea să omoare pe irozii şi irodiadele care i-au tăiat capul fiindcă spunea adevărul.

*

Sunt din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Bălan Maria,** creştină ortodoxă, din mila lui Dumnezeu. Urmând credința creştină, am avut fericirea să cunosc şi eu, împreună cu alți creştini, pe sora Verginica, o fecioară prin care vorbea Dumnezeu. Am fost martoră la multe convorbiri dumnezeieşti; am ascultat cu frică mare cuvintele Domnului, care ne spuneau să fim corecți, să dăm lumină lumii prin viața noastră. Era prin anul 1964 când am auzit pentru prima oară cuvântul Domnului, care m-a făcut să nu mă mai despart de acest izvor dumnezeiesc, pentru că am văzut multe minuni.

Fiind odată în casa sorei Verginica, de la Maluri, şi stând cu sfială într-un colț, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, pentru că mă ştiam cu nişte păcate ascunse pe care nu mi le ştia nimeni, Domnul mi le-a spus pe față întocmai cum le făcusem, fapt care m-a făcut să mă încredințez că Dumnezeu vorbeşte acolo, că nu avea de unde să ştie ea aceste lucruri pe care nici bărbatul meu nu le ştia.

Altădată, stând la masă, tot în casa de la Maluri a sorei Verginica, am simțit un curent care a venit din tavan, de deasupra capului ei, şi s-a făcut o flamă ca o săgeată, care m-a înfricoşat ca să înțeleg că era Duhul Sfânt, Care Se cobora peste ea. De foarte multe ori se umplea casa de mireasmă sau batistele când le atingeam de fruntea ei sau

de corpul ei. Multe ar fi de spus despre câte am văzut şi auzit din această proorocie sfântă, care mi-a îndreptat viaţa pe drumul cel adevărat al bisericii ortodoxe.

În anul 1991 am visat-o pe sora Verginica. Parcă mă aflam într-o gară cu lume multă, şi văd că se coboară de sus, din văzduh, sora Verginica, îmbrăcată în alb, ca o mireasă cu cunună pe cap, care strălucea mai puternic decât soarele. S-a îndreptat spre mine cu mâinile întinse, dar văzând alături pe fiica mea, care stătea jos că se simţea bolnavă, dar şi foarte murdară, a atins-o cu mâna şi i-a spus să se scoale. Şi fiica mea, de atunci s-a însănătoşit.

Am urmat aceste învăţături cu toată încrederea că sunt de la Dumnezeu, pentru că toate erau legate de legea bisericii. În continuare, rog pe Dumnezeu să mă ajute să pot să împlinesc tot ce Domnul ne cere, ca să mă mântuiesc eu, şi casa mea.

*

Mă numesc **Nicolae Ioana,** sunt din satul Căprioru, comuna Tătărani, judeţul Dâmboviţa, şi am cunoscut-o pe Stoica Virginia în anul 1962, cu ocazia vindecării miraculoase a copilului meu, Emil. Acest copil, la vârsta de un an a căzut din pat şi şi-a fracturat coloana vertebrală, şi în acel loc, cu timpul, s-a format o gâlmă, şi copilul a căpătat cocoaşă. Am fost internată prin multe spitale cu acest copil: la Târgovişte, la Voineşti. Toţi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, fiindcă are tuberculoză osoasă. Eram disperată. O verişoară de a mea, văzând starea mea, m-a luat, împreună cu copilul, şi m-a dus la Maluri, la sora Verginica. I-am arătat copilul şi mi-a spus să fac rugăciuni fierbinţi către Preasfânta Treime. În timp ce mă rugam, Stoica Virginia a adormit, şi a început să vorbească Duhul lui Dumnezeu prin ea, în numele Preasfintei Treimi, al sfintei Cruci şi al sfintei Născătoare de Dumnezeu. M-a chemat aproape de ea, şi Domnul mi-a zis că boala copilului meu se datorează păcatului pe care am vrut să-l fac renunţând la copil, fiindcă mai aveam şase, şi mă gândeam tot timpul cum să fac ca să nu-l mai am şi pe ăsta. Am plâns, mi-am cerut iertare, şi Domnul m-a binecuvântat, şi am plecat acasă cu copilul sănătos.

*

Sunt creştină ortodoxă, din satul Siliştea, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Gruian Anica,** crescută în frica de Dumnezeu. Din copilărie am cunoscut-o pe sora Verginica, în casa unchiului meu, împreună cu mai mulţi creştini auzind cuvinte deosebite, cuvinte de învăţătură, de o mare însemnătate duhovnicească. Ne-a povestit viaţa ei, prin câte încercări a trecut, povestind cum a primit darul de la Dumnezeu după un post de patruzeci de zile. Ea întotdeauna ne-a îndemnat să mergem la biserică şi să respectăm posturile cu strictеţe. Întotdeauna ne-a sfătuit să nu ne ducem la distracţii lumeşti, ci să fim mereu cu gândul la Dumnezeu. După ce m-am căsătorit, a mers şi soţul meu cu mine, şi îi spunea în lucrare: *„Dacă Mă vei asculta, nu vei simţi această boală“*. Şi acesta a fost adevărul; nu a simţit durerea bolii pe care a avut-o. El a avut o ciroză hepatică, şi singur cerea să mănânce mâncare de post, că se simţea mai bine. În ultimele clipe ale vieţii, soţul meu a sfătuit copiii să păstreze cu sfinţenie aceste cuvinte duhovniceşti, pe care le preţuia foarte mult, fiindcă în timpul vieţii lui, ori de câte ori avea vreo durere, se ungea cu sfântul mir, şi durerea se ameliora.

*

Noi, locuitori ai comunei Micşuneşti, Sectorul Agricol Ilfov, declarăm că o cunoaştem pe maica Verginica din Pucioasa, din anul 1957. Am luat parte la foarte multe lucrări, unde casa se umplea de mireasmă plăcut mirositoare, şi am auzit foarte multe învăţături duhovniceşti, care ne-au hrănit sufletul şi ne-au ţinut strânşi de sfânta biserică creştin-ortodoxă până astăzi. Credem că Dumnezeu a fost cu aceste învăţături şi că maica Verginica este o mare proorociţă. Rămânem credincioşi acestei lucrări de luminare şi mântuire a sufletului. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Coman Gherghina, Scarlat Margareta, Ghiţă Maria, Rîcu Maria, Negoiţă Ioniţă

*

Mă numesc **Dobre I. Nicolae,** din comuna Nuci, Sectorul Agricol Ilfov. Eu am fost un om păcătos. În anul 1957 am cunoscut o fecioară pe nume Virginia, prin care vorbea Dumnezeu. Soţia mea era bolnavă, nu putea naşte copii. Pierduse până atunci trei copii. În prima lucrare pe care am auzit-o, Dumnezeu ne-a strigat pe nume şi i-a spus soţiei mele că Măicuţa Domnului i-a vindecat rana şi că va avea un băiat, şi aşa s-a întâmplat. Soţia mea a născut şase copii, fără nici un tratament. Am urmat cu încredere sfaturile şi învăţăturile date de Domnul prin această proorociţă şi niciodată nu lipseam de la biserică. Ne spunea tot ce greşeam şi ne învăţa cum să ne îndreptăm. Era o fire bună şi blândă.

Mă durea odată foarte tare un picior. Am fost la Pucioasa la ea şi, punându-şi mâna pe genunchiul meu, a zis: *„Dumnezeu să te binecuvinteze“*, şi a doua zi n-am mai simţit durerea. Ne vedea cu duhul, şi când eram supăraţi ne mângâia şi ne încuraja. Multe minuni am văzut prin această proorociţă. Odată, fiind la ea acasă, am mers împreună prin grădină. S-a aşezat pe o buturugă şi ne povestea ce vedea ea de la Domnul. În locul acela a rămas mireasmă câţiva ani.

*

Subsemnatul **Nicolae D. Nicolae,** din comuna Tătărani, satul Căprioru, Dâmbovița, o cunosc pe proorocița Verginica din anul 1968, când, la o revelație de cuvânt ceresc, din cele multe la care am luat parte, i s-a adus la cunoştință lui Dincă Nicolae faptul că slujeşte la cal mai mult decât lui Dumnezeu şi că dacă în scurt timp nu se va îndrepta, îi va muri şi vaca şi calul în grajd, fapt care la două săptămâni s-a împlinit, zguduindu-ne conştiința, căci cu adevărat Dumnezeu Se pogora prin dânsa.

Altă minune am văzut la Mihalache Ion, din Bucureşti, când în anul 1976 la o altă revelație Dumnezeu striga: *«Bucureşti, oraş frumos, cum am să te întorc pe dos! Cât de frumoase sunt aceste blocuri, atât de repede se vor sfărâma»,* fapt împlinit în anul 1977, luna martie.

O altă minune am văzut întâmplându-se cu mine. După câțiva ani de când cunoscusem această revelație dumnezeiască, m-am depărtat de Dumnezeu şi am fost avertizat pentru faptul că beau țuică şi că în scurt timp o să plătesc. Astfel, pe data de 25 aprilie 1991, făcând o călătorie cu autoturismul meu, am fost accidentat, fiind aproape opt ore fără cunoştință. Cum aş putea să nu recunosc că Dumnezeu Se cobora prin Verginica dacă am fost martor la zeci de minuni împlinite? Şi dacă voi fi întrebat, voi relata multe minuni la care am fost martor.

De asemeni, cunosc cum că Stoica Nicolae i se dăduse din porunca lui Dumnezeu, lui Verginica, pentru ca să o apere, căsătorindu-se doar scriptic, trăind ca doi frați, deoarece era urmărită de securitate. Cei doi copii pe care-i aveau, au fost adoptați de la sora ei.

*

Subsemnatul **Radu Petre,** creştin-ortodox, din satul Micşuneşti, S.A. Ilfov, mărturisesc că în anul 1956 am cunoscut-o pe proorocița Verginica în biserica din Micşuneşti. Când s-a miruit, am văzut o cruce luminoasă, care a coborât peste ea. Atunci mi-a spus să mă întorc la Dumnezeu şi să arunc pachetul de țigări din buzunar. Am rămas surprins auzind că ştie că am țigări în buzunar. Mi-a spus relele ce am făcut în viață. Am crezut că este lucrare de la Dumnezeu, că nimeni nu ştia ce este în inima mea.

Am fost bolnav de nu puteam să merg, şi m-a făcut sănătos. Am avut un copil bolnav, şi doctorii mi-au spus să mă pregătesc, că nu au ce-i face, şi că va muri. Dumnezeu l-a făcut sănătos prin această proorociță. Cred cu adevărat că este puterea lui Dumnezeu.

*

Subsemnatul **Ivan Nicolae,** în etate de 51 de ani, căsătorit, am şapte copii, şi mărturisesc următoarele: prin anul 1959 am cunoscut-o pe proorocița Verginica la o biserică din Călăraşi. Am ascultat cu luare-aminte cuvintele dumnezeieşti care ieşeau din gura ei, şi ne-au cutremurat minunile care ne-au făcut să ne încredințăm că este o mare proorociță.

Una din minunile pe care le-am văzut, a fost în anul 1964 când am vrut să-mi cumpăr o casă şi nu aveam bani. Am cerut de la părinții mei să mă împrumute şi mi-au spus că nu au. După câteva zile au venit la mine, din porunca Domnului prin proorocița Verginica, Costache Cristea şi Dănciucă Gheorghe. Ei au fost trimişi de Domnul să meargă la părinții mei şi să caute sub saltea, că acolo sunt 11.000 lei, şi aşa a fost.

Odată, când Domnul a vorbit prin această proorociță, ne-a spus că în 1990 comunismul se va sfârşi şi Ceauşescu va fi omorât, iar la televiziune şi la radio vor fi date slujbe religioase, lucruri care s-au întâmplat.

Odată, mergând cu un cumnat de al meu la Maluri, ne-a ieşit în cale o haită de lupi, şi când am ajuns la proorocița Verginica, ne-a spus Dumnezeu că de ce ne-am înspăimântat, că ne-a trimis îngeri păzitori în calea noastră, pentru pază.

A fost căsătorită cu Stoica Nicolae numai scriptic, ca să-i fie apărător şi ajutător. În timp ce Domnul vorbea prin ea, trupul ei revărsa mireasmă plăcută.

*

Mă numesc **Nicolae Elena.** Sunt din satul Căprioru, județul Dâmbovița, şi am cunoscut-o pe mămica Verginica din fragedă copilărie. Pe 14 decembrie 1980, când a plecat dintre noi mămica Verginica, am fost şi eu la înmormântare. Am mers înaintea sicriului cu o coroană de flori în mână şi îmi amintesc că tot drumul, de acasă şi până la cimitir, am respirat o mireasmă deosebită, pe care nu am simțit-o până atunci, şi nici după înmormântare.

Pe 14 decembrie 1989 am avut un vis. Pe o piatră era un sicriu strălucitor în care se afla mămica Verginica. Era acoperită cu o pânză albă pe care am dat-o la o parte şi am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că nu e timpul să fie descoperită, fiindcă împrejurul sicriului se aflau nişte căței. Mi-a spus să leg cățeii de şapte candele. Aşa am făcut, şi cățeii au ars. După două zile a început revoluția.

Pe 26 ianuarie 1992 am avut alt vis. Erau o mulțime de creştini împreună cu mămica Verginica şi erau îmbrăcați în veşminte albe. La un moment dat au fost ridicați în sus, şi lumea de afară zicea: *„Uite pe cine am hulit noi!“*.

În 15 noiembrie 1991, fiind la Pucioasa, am asistat la ridicarea crucii pe această biserică. A doua zi, când am mers acasă, mama mi-a spus că a văzut cu o seară în urmă, la ora 10 (timp în care a fost ridicată crucea pe biserică), pe cer, o cruce mare, strălucitoare.

*

Subsemnata **Tache Steliana,** din Siliştea-Snagovului, S.A. Ilfov, de credinţă ortodoxă, am cunoscut această lucrare, din mila lui Dumnezeu, în anul 1960 când cu mai mulţi creştini am ascultat cuvântul Domnului prin sora Verginica. Era o tânără cu înfăţişare smerită şi cu multă blândeţe şi milă de toţi. Ne-a povestit din viaţa ei, cum a suferit în închisoare şi în spitale pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat, ea a adormit, şi după puţin timp a început să vorbească Dumnezeu: *«Amin! Amin! Amin! Pace vouă, copiii Mei, florile Mele! Am venit din cerul sfânt să vă adun la un loc. Staţi lângă Mine, că mai e puţin, şi vin să vă adun»,* şi mai multe cuvinte sfinte şi învăţături bune. Băiatul meu, anume Tache Vasile, a fost martor la o taină pe care a spus-o Domnul într-o lucrare mai târziu, când a spus: *«Această taină să nu se spună nimănui, iar cine o va spune, să i se verse maţele ca lui Arie»,* şi el nu a păstrat taina şi după câţiva ani s-a împlinit cuvântul Domnului, că familia lui s-a destrămat. Am ascultat de acest cuvânt şi până azi Dumnezeu ne-a ajutat să nu ne despărţim de sfânta biserică şi de legile creştineşti.

*

Era în anul 1955 când în satul Maluri, între Valea Lungă şi Pucioasa, am fost martorul unei minuni săvârşite în persoana Virginiei Tudorache. Am venit şi eu la această lucrare de care grăieşte sfântul proorocIoil în sfânta Scriptură. Tânăra aceasta ne-a grăit cuvinte şi întâmplări din sfânta Scriptură şi din vieţile sfinţilor, pe care nu le-am auzit nicăieri, oricât de pregătit ar fi fost acel vorbitor. Dumnezeu i-a dat poruncă să împlinească un post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, după care i-a spus că îi va da un dar.

Prin anul 1956 am auzit grăindu-mi: *„Viorele, copil iubit de familia ta! Iată, eşti iubit şi de Mine. Eu sunt Dumnezeu, şi am părăsit tronul Meu cel sfânt, pe Tatăl Meu, pe Maica Mea, puterile cereşti, şi am venit pe pământ să vă grăiesc vouă gură către gură. O, măi copilaşule, păzeşte poruncile Mele, fereşte-te de prietenia cu lumea, de jocuri, de hore, de beţii, de tot vicleşugul. Poartă-te în haine închise, nu negre. Urmează-Mă, căci vreau să fii copilul Meu. Ascultă de părinţii tăi, nu părăsi biserica. Fereşte-te de meciuri, de filme şi de tot ce nu-Mi slujeşte Mie, ca să intri în împărăţia veşnică“.*

Multe cuvinte de mare valoare vorbea Domnul prin acest vas. Ne-a vorbit despre prezenţa la biserică a femeilor, că se duc la biserică aşa ca la parada modei, fardate, cu capul descoperit, certate între ele, sărutând fără sfială sfintele icoane şi murdărindu-le cu rujul de pe buze. Altă dată ne-a spus: *«Iată, voi ziceţi:* „Copilul, până la şapte ani, nu are păcat“. *Iată, e aici un puţ adânc, cu păcură, şi în fundul lui e un copil. Ce credeţi că a făcut acest copil, măi copilaşi? A înjurat pe Hristos, numele cel mai frumos. Vai de părinţii care învaţă copiii să înjure, bucurându-se de cuvintele lor».* Tatălui meu i-a zis Domnul: *„Floriene, până când ai de gând să te mai cioplești? Nu Mă vezi pe Mine şi pe sfinţii Mei cum arătăm? Renovaţi crucile care sunt căzute; curăţaţi puţurile care sunt părăsite, căci plânge îngeraşul când le vede. Ajutaţi şi gospodăriţi bisericile; împodobiţi-le. Împărtăşiţi-vă des; cereţi mereu hrană de la preoţi“.*

Odată, călătorind cu trenul de la Târgovişte la Pucioasa, Verginica a adormit, şi a vorbit Domnul. Mulţi călători au auzit şi s-au înspăimântat, şi văzând-o ceferiştii, au dat-o jos în gara Lăculeţe. Au bătut-o şi au lăsat-o acolo. Altă dată, Domnul, referindu-Se la această întâmplare, a zis: *«Era să avariez trenul, dar am lăsat să fie lovit vasul Meu».* Referindu-Se la tren, Domnul ne-a zis: *«Oh, măi copii, iată şarpele de fier, propovăduit de proorocul, care călătoreşte şi duce fel de fel de lume, cu fel de fel de deşertăciuni, ca şi păsările cu cioc de fier».*

Altă dată a vorbit în prezenţa a trei persoane pe care le-a încredinţat că le-a pus trandafiri la cunună că au avut prilejul să călătorească împreună cu ea. În apropierea lor, în tot timpul vorbirii au păscut nişte vaci. Domnul a zis atunci că şi acele vaci vor pune mărturie că au fost de faţă la vorbire.

A fost închisă. După ce s-a întors, îmi era trecerea pe lângă casa ei când mergeam la şcoală, şi ascultam deseori cuvintele pline de sănătate duhovnicească: *„Iată, măi Viorele, ţi-am ascultat glasul când te rugai. Roagă-te, că Eu sunt cu tine şi te ascult în orice pas, că ai să pleci departe, departe, dar să cugeţi la cuvintele Mele“.* A venit timpul să plec militar: *„Iată, Viorele, pleci militar şi te duci departe, departe, unde nu mai auzi de cuvintele Mele. Păstrează-le şi cugetă mereu la ele. Pe unde poţi, fă rugăciuni. Când treci pe lângă biserică, închină-te cu limba în gură“.* În armată, la infirmerie, am întâlnit un medic care, aflând din ce loc sunt, mi-a spus că în timpul practicii lui la spitalul Gh. Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti a văzut o fată de lângă Pucioasa, care vorbea întruna de Dumnezeu. Spunea că au încercat medicii să o facă să tacă, dar n-au reuşit, cu toate metodele lor, şi erau uimiţi de puterea supranaturală cu care era învăluită această fată, care când se trezea nu ştia nimic din câte vorbea. I-au pus căluş în gură, i-au înfipt ace în picioare, dar n-au reuşit să-i oprească vorbirea.

Îmi amintesc cum ne învăţa să cinstim duminicile şi sfintele sărbători. Ne sfătuia să nu amestecăm banii pe care-i câştigăm atunci când suntem obligaţi să lucrăm duminica sau în zi de sărbătoare, cu banii câştigaţi în zilele

lucrătoare, că vom pierde sporul muncii noastre; ci mai bine cu acei bani să facem milostenie, căci milă are Dumnezeu şi de noi, că unde e lucru în duminici şi sărbători, e pagubă.

Într-una din vorbiri Domnul i-a cerut tatii să mă aducă jertfă ca pe Isaac. La mulți ani după aceea am avut un accident la Piteşti şi am avut cinci fracturi la cap. M-au transportat la Bucureşti cu avionul. Acolo la spital, în agonia somnului, mi-a apărut această fată care m-a încurajat şi mi-a spus că mă voi face bine. După cinci luni m-am vindecat complet.

Acest vas mi-a spus că la căsătorie au venit îngerii să ne țină cununiile pe cap, iar dacă vom păzi vasele curate, vom ajunge departe. *«Măi, copilaşilor* (zicea Domnul odată), *iată, am ales o mânuşiță de copii, ca să-Mi slujească Mie. M-am pogorât din cer întrupându-Mă din Fecioară, şi când a fost să Mă nasc, n-am găsit pe pământ alt loc decât staulul necuvântătoarelor. Iată, acum vin nu la cei înțelepți, la care nici voi nu puteți intra, ci la voi, măi copilaşilor, Mă pogor».*

«...Iată, râde dracul şi Îmi dă cu sâc că a umplut iadul cu frământătura Mea, cu chipul Meu. Iată, am lăsat iadul gol când am înviat, şi acum l-ați umplut. Zice dracul: „Doamne, eu nu m-am răstignit şi n-am pătimit ca Tine, dar am mai mulți decât Tine“. *O, copilaşii Mei, cu ce Îmi răsplătiți voi rănile de pe trupul Meu şi rănile de la genunchii Maicii Mele, care se roagă neîncetat pentru voi? O, măi copilaşi, ați lăsat bisericuțele goale şi v-ați lipit de cârciumi în timpul sfintei Liturghii, bând țuică şi băuturi alcoolice amețitoare, şi de aceea îngeraşul vostru păzitor plânge şi stă departe de voi şapte zile. Iată, dracul stă pe butoi, dându-vă poftă. Vinul este sângele Meu, şi trebuie lăsat curat, şi băut până la trei pahare. Vai de cel ce bea vin cu lăutari! Înainte de potop fiecare om avea un corn plin cu apă, din care sorbea mereu şi vestea venirea potopului».*

«...Iată, acum, oamenii au dat mâncarea pe țigara cu tutun. Iată, un om n-a mâncat două zile, căci țigara i-a luat pofta de mâncare. O, blestemată buruiană, cum ai amăgit poporul, fumând-o copiii, femeile, bărbații, preoții! Şi prin aceasta, toți vestesc venirea unui cataclism. Iată, văd oameni cu pachetul de țigări în biserică. Mare păcat este acesta».

Altă dată, aflându-ne la o vorbire, a zis Domnul: *«Iată, vă fac o minune!».* Şi ne-a dat un fir de busuioc verde, de care ne-am bucurat şi ne-am minunat, căci era iarnă şi nu se găsea busuioc verde prin apropiere.

Am fost bolnav. Piciorul stâng era plin, plin de infecție, căci am călcat în argint viu, descântat, iar doctorul nu-mi mai garanta sănătatea. Am avut dureri îngrozitoare, dar am făcut rugăciuni fierbinți şi cereri la sfinți şi la mama Verginica, şi mi-am aflat sănătatea piciorului.

La o altă vorbire Domnul ne-a spus: *«Iată, măi, copilaşilor, înşelătorul veacului acestuia a suflat la urechea mai-marilor bisericii cum că Maica Mea nu mântuieşte, ci doar miluieşte. De unde am primit trupul? Nu din Maică fără ispită bărbătească şi nu din acelaşi trup şi sânge vă împărtăşiți şi voi şi vă mântuiți? Oare, cum să nu primesc rugăciunile Maicii Mele când se roagă pentru voi ca să fiți mântuiți?».*

Ne mai zicea: *«O, Românie, Românie, popor binecuvântat, popor iubit unde Îmi plec capul! Cum v-ați depărtat de Mine! Iată, acum sunt în haina milei, şi vă primesc şi vă iert vouă tot ce ați făcut rău, dar Mă voi îmbrăca în haina de judecată şi nu Mă veți mai cunoaşte. Iată, măi copilaşi, pe vatra României sunt moaştele a 1028 de sfinți».*

Odată, Verginica a avut poruncă de la Dumnezeu să meargă la mănăstirea Curtea de Argeş, unde a vorbit cinului monahal şi i-a spus însemnătatea ce o are, de a păzi sfintele moaşte şi de a pune orânduială celor ce vin să se închine lor, căci sunt duhuri rele, care vor să ia câte o părticică din sfântă *(sfânta Filoteea, n.r.)* şi să facă farmece. A binecuvântat acolo locurile legendare, pe Ana şi pe toți care au lucrat la acel sfânt locaş.

Şerban Mihai Viorel, Valea Lungă, Dâmbovița

*

Eu, **Marin T. Ion,** din comuna Turbați, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că am cunoscut-o şi am respectat-o pe mămica Verginica, din anul 1956. Atunci am auzit de o tânără fecioară de pe lângă Pucioasa, care vorbeşte lucruri minunate despre Dumnezeu, şi am mers să o cunosc, împreună cu consăteanul meu, Tache Gavrilă. Amândoi am rămas de atunci uimiți de câte spunea Dumnezeu prin gura acestei fete şi am rămas încrezători până azi că Dumnezeu e Cel Care vorbeşte, explică şi învață.

Încă de la prima întâlnire cu această surioară, în timpul vorbirii Dumnezeu m-a întrebat de ce în timpul sfintei Liturghii stau cu genunchii pe pernă şi nu-i țin pe podea, că e păcat să folosesc perna la genunchi. Am rămas încredințat din capul locului că numai Dumnezeu cunoaşte toate faptele şi gândurile oamenilor. În timpul unei alte vorbiri Dumnezeu mi-a spus să am grijă să dau prin casă cu tămâie şi să nu mai primesc şarpele în casă. În scurt timp am înțeles că şarpele era un sectant vecin, care venea mereu pe la mine cu scopul de a mă convinge să mă lepăd de învățătura creştin-ortodoxă şi să merg cu el la adunarea lui. De atunci nu l-am mai primit pe la mine, şi Dumnezeu m-a salvat de la rătăcire.

Odată, noaptea, mi s-a arătat la răsărit, între icoane, aproape de tavan, mama Verginica, îmbrăcată în negru, şi mi-a spus de trei ori: *„Vine focul!“*. Altă dată, iar a apărut mama Verginica şi a strigat de mai multe ori: *„Vine regele Mihai!“*. De curând, într-o noapte, am văzut în dreptul sfintelor icoane o rază foarte luminoasă şi am auzit

un glas care m-a strigat pe nume, glas care semăna leit cu cel al mamei Verginica. M-am uitat cu atenție; raza a dispărut, şi a apărut o rachetă care lăsa în urmă un val mare de fum, iar în fum am văzut clădiri care se dărâmau şi pământuri care se cutremurau. M-am speriat, m-am închinat, şi am înțeles că maica Verginica a vrut să-mi arate sfârşitul lumii fără Dumnezeu.

Îmi amintesc foarte bine că la o vorbire de la începutul lunii martie 1977, Domnul ne spunea că va veni foarte curând un cutremur mare, şi Se adresa bucureştenilor din grupul de creştini, spunând: *«Bucureşti, oraş frumos, cum am să te întorc pe dos!»*. Țin minte că atunci ne-a mai zis: *«Copiii Mei, veți vedea mulți oameni vii, care vor fi scoşi de sub dărâmături»*. Aşa s-a întâmplat.

Nu m-am îndoit nici o clipă că această proorocie n-ar fi de la Dumnezeu. Am analizat de fiecare dată învățăturile primite şi m-am minunat de mila şi ajutorul lui Dumnezeu, dat oamenilor prin gura acestei fecioare. Auzind numai lucruri frumoase despre viața curată a acestei ființe, eu cred că maica Verginica este o sfântă şi o proorociță. Amin.

*

Am cunoscut-o pe sora Verginica în anul 1979. Am auzit deseori cuvântul lui Dumnezeu spus prin gura ei. La prima vedere ne-a strigat pe nume (pe mine şi pe soția mea) şi ne-a chemat din Moldova, aici, în județul Dâmbovița. Am stat aproape de ea tot timpul, până când a plecat la cer.

Dumnezeu ne învăța prin ea să luăm aminte la învățătura creştin-ortodoxă, cum să ne purtăm în biserică, să nu lipsim de la sfintele slujbe că pierdem mântuirea, să ne spovedim şi să ne împărtăşim des, să citim sfânta Scriptură şi viețile sfinților, să nu vorbim de rău preoții; ne învăța ce şi când să mâncăm şi cum să ne îmbrăcăm.

Am fost de față la dezgroparea ei la şapte ani de la plecarea spre cer, şi am văzut-o întreagă, moaşte. M-am încredințat şi mai mult de sfințenia ei şi am înțeles că viața, lupta cu greutățile, închisoarea, prigoanele, râvna după desăvârşire sufletească au înălțat-o în rândul marilor sfinți ai bisericii ortodoxe, şi că prin dragostea ei, Dumnezeu a hotărât îndreptarea oamenilor, redresarea lor morală, acum, la sfârşit de veacuri de trăire lipsită de sfințenie.

Tărcuță Emilian, Pucioasa, Dâmbovița

*

Mă numesc **Păun Gheorghe,** din Siliştea Snagovului, comuna Gruiu. Cunosc pe proorocița Virginia din anul 1958, de la părinții mei, care au cunoscut-o la o biserică în București. Fiind copii, auzeam cum ea ne învăța să ascultăm de părinți, să mergem la biserică şi să respectăm rânduiala bisericească. Când am ajuns mare, mi-am luat servici şi m-am cam depărtat de învățăturile pe care le primeam în copilărie, şi am întâmpinat multe greutăți. După ce m-am căsătorit, am luat parte la o coborâre a lui Dumnezeu prin această proorociță, în casa lui Stoica Gheorghe. Din trupul ei ieşea o mireasmă plăcută. Cum mă îndepărtam cu viața de această proorocie, iarăşi aveam necazuri. Am avut accidente cu maşina.

Proorocița Virginia a fost căsătorită cu Stoica Nicolae, ca acesta să-i fie ocrotitor, şi nicidecum soț. Ei au dus o viață duhovnicească.

*

Mă numesc **Dănciucă Elena,** sunt din Măneşti-Dâmbovița şi o cunosc pe maica Verginica din anul 1959.

Am fost bolnavă grav, am avut o hepatită cronică, pe care n-am tratat-o la timp, iar ficatul mai era sănătos doar în proporție de 10%. In situația asta, medicii spuneau că n-am să mai trăiesc decât 4-5 luni. Am alergat disperată la maica Verginica şi i-am spus necazul. După ce m-a ascultat, mi-a spus să nu mai calc poruncile lui Dumnezeu, mi-a pus mâinile pe cap, în formă de cruce (era în timpul grăirii dumnezeieşti), şi Domnul m-a întrebat dacă eu cred că voi fi sănătoasă. *„Cred“* am răspuns, şi am fost vindecată. Medicii s-au mirat când au constatat însănătoşirea mea şi m-au întrebat ce medicamente am luat.

La toate întâlnirile cu maica Verginica, de câte ori vorbea Dumnezeu prin ea, am văzut deasupra capului ei o lumină, iar camera se umplea de un parfum, de o mireasmă greu de descris în cuvinte. În timpul vorbirii dumnezeieşti îi ştergeam transpirația de pe frunte, şi batista se umplea de o mireasmă care se păstra câteodată luni de zile.

În februarie 1964, într-una din zile, mă aflam la maica Verginica şi m-am sculat la rugăciune la miezul nopții împreună cu ea. Era întuneric în cameră şi deodată am văzut o lumină care a apărut şi a dispărut imediat, ca lumina făcută de un blitz de la aparatul de fotografiat. Am întrebat-o pe maica Verginica ce se întâmplă şi mi-a spus că a coborât în camera noastră Domnul Iisus Hristos, împreună cu sfântul apostol Luca, iar acesta L-a fotografiat pe Domnul împreună cu ea. Această fotografie mi-a fost apoi încredințată mie spre păstrare, şi o am şi astăzi. În fotografie se vede maica Verginica şi Domnul şi crucile de pe Golgota, iar în locul covorului din cameră se află pietre de pe muntele Golgotei. Dimineața am plecat acasă la Măneşti şi mi-a dat şi fotografia spre păstrare, ca să nu fie găsită de securitate şi să fie luată din dreptul mărturiilor.

*

Eu, subsemnatul **Nae Niculae** din comuna Moara Micşuneşti, Ilfov, o cunosc pe această proorociță Virginia, din anii l960. Eu am fost cel mai rău om, toate patimile avându-le, şi nu puteam suporta preoțimea şi biserica, dar când am auzit această vorbire şi aceste sfaturi cereşti despre preoțime şi biserică, am mers cu toată casa la biserică şi am ținut cu sfințenie posturile şi viața creştină. Am luat de multe ori parte la această proorocie şi am rămas foarte impresionat de sfaturile pe care ni le dădea. În timpul când vorbea, se făceau şi minuni, căci tot trupul ei împrăştia mireasmă în jur, şi Măicuța Domnului ne spunea că sfinția sa culege flori din rai, în coş, şi venea ca să mirosim şi noi, şi nu era numai un miros, ci erau diferite mirosuri; şi mulți erau bolnavi de diferite boli, şi toți care credeau se vindecau. Când vorbea Domnul, simțeam multă mângâiere şi bucurie, pe care nu le putem uita în veci.

*

Mă numesc **Ivan Maria,** născută în comuna Moroieni, în anul 1933, din părinți creştin-ortodocşi, botezată şi crescută în frica de Dumnezeu. Primind educația şi învățătura creştină de la părinți, m-am ataşat cu tot sufletul de biserică şi de poruncile dumnezeieşti.

Într-una din zile a venit pe la părinții mei vărul mamei mele, pe nume Torcică Alexandru, şi ne-a spus: *„Venind din comuna Valea Lungă, am trecut prin satul Maluri şi am auzit şi am văzut o fată cu darul lui Dumnezeu, cu numele de Verginica“*. Acest lucru a fost în anul 1955, în postul sfintelor Paşti. Auzind aceste lucruri, am mers cu mai mulți consăteni şi am cunoscut-o pe sora Verginica. Am mers în modesta ei casă din Maluri, unde erau mulți vizitatori. Înduioşată de starea în care era, am dorit să o apropii de sufletul meu. Am aflat că Domnul prin vedenie i-a spus să postească patruzeci de zile că i se va da un dar. A postit patruzeci de zile crezând că Domnul o va face sănătoasă. Dar bucuria a fost mai mare, primind şi sănătatea şi darul proorociei. Acest dar a fost primit în noaptea de Paşti, strigând Domnul prin gura ei: *„Hristos a înviat!“*, ea fiind adormită. Din clipa aceea Domnul a lucrat douăzeci şi cinci de ani prin vasul Său, până în anul 1980 când s-a mutat dintre noi.

Din mila lui Dumnezeu, am fost, poate, cea mai ataşată sufleteşte de ea, şi am luat parte la proorociile pe care le vorbea Domnul, ținându-mă strâns legată de acest izvor haric.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu mi-a fost şi căsătoria cu un fiu de creştin, ce era şi el legat de acest izvor, ziua nunții fiind în data de 1 iulie 1956. A fost o nuntă creştinească, ce este mărturie pentru comuna noastră, înlocuind fanfara cu cântece creştineşti, şi fără alte băuturi alcoolice decât numai vin. Părinții mei erau oameni săraci şi nu au putut pregăti hrană prea multă, dar sora Verginica, fiind prezentă, ne-a spus să nu ne temem, că Domnul va înmulți hrana. De atunci noi nu ne-am despărțit de sora Verginica, cu toate că viața ei a fost numai în suferințe şi prigoană, căci mulți din consătenii ei, împreună cu preotul care era atunci în comuna Glodeni, Ilie Mirică, au sesizat organele de stat, spunând că este nebună.

A fost internată forțat la spitalul psihiatric din Ploieşti. A suferit mult de la bolnavii de acolo. După multe insistențe ale mamei sale i s-a dat drumul. Nu mult după aceea a fost din nou ridicată şi internată la spitale de lângă Bucureşti: Plătăreşti şi Bălăceanca. Acolo a suferit multe chinuri. A fost îmbrăcată în cămaşă de forță, i s-au introdus în gură lucruri spurcate. Dar mila lui Dumnezeu fiind cu ea, a scăpat şi de acolo prin cei ce erau atunci conducătorii țării. A fost chemată de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, şi el a cercetat-o. La plecare i-a dat bani pentru tren şi a întrebat-o dacă are nevoie de însoțitor, iar ea a spus că are o cunoştință şi va merge acolo. I-a vizitat pe acei creştini, şi s-au oferit şi ei s-o însoțească, însă Domnul i-a spus să meargă singură, deoarece în gara Târgovişte o aşteaptă Ricuța, adică eu (cu numele meu mic). În Târgovişte a coborât, dar eu nu eram. Verginica, văzându-se singură, s-a mâhnit şi sta nedumerită de spusele Domnului, însă în cele din urmă am apărut. Întrebând-o unde mergem, a spus că vrea să meargă la fratele Ion Neacşu din Viişoara. Pe drum am vorbit din sfânta Scriptură, despre minuni ce s-au săvârşit atunci, despre proorociile din Noul şi Vechiul Testament. La aceste vorbe ale mele ea mult se uimea, căci niciodată nu i-am vorbit aşa. O rugam să ne mai odihnim pentru a vorbi mai mult, dar ea a dorit să ajungem mai repede, că era obosită şi bolnavă. Când am sosit la câțiva metri de casă, eu i-am spus: *„Acum, Verginica, ne despărțim“,* şi uitându-se la mine, am dispărut, iar ea, văzând acest lucru, a rămas uimită, şi în jale mare a auzit din văzduh: *„Nu mai plânge, Verginica! Nu a fost Ricuța. Am fost eu, Maica Domnului“*. Atunci şi mai mare i-a fost durerea, văzând cu cine a călătorit şi n-a ştiut. Udând cu lacrimi locul, l-a sărutat şi a mers în casa fratelui numit mai sus, spunându-i şi lui această minune. Nenumărate minuni s-au petrecut în viața ei, care, parte din ele, sunt cunoscute şi de alți creştini.

În anul 1959 am fost martora unei grele încercări pentru sora Verginica. Vestea despre sora Verginica s-a răspândit în multe laturi ale țării. Astfel au auzit şi nişte creştini din Întorsura Buzăului. A coborât Domnul acolo. Au participat mulți creştini, dar au fost printre ei şi inimi împietrite, care au mers şi au sesizat autoritățile. Venind acolo, au fost arestați. Sora Verginica era însoțită de cumnatul ei, Gheorghe Eftimie. După cercetări, au fost eliberați din închisoare şi au fost încredințați tribunalului militar din Sibiu. La a treia înfățişare am fost şi eu de față. Plecând de acasă împreună cu ea, mama şi sora ei au rămas plângând de teamă că nu se vor mai întoarce. În drum spre Sibiu

ne-am oprit la Întorsura Buzăului, unde a coborât Domnul, şi printre alte învățături dumnezeieşti, a spus: *«Aveți un prag de trecut»*. În drum spre tribunal, am intrat în catedrala ortodoxă din Sibiu, unde sora Verginica s-a spovedit şi s-a împărtăşit. După judecarea procesului, s-a dat sentința. Sora Verginica şi cumnatul ei au primit câte doi ani de închisoare. Pentru mine a fost o zi foarte grea. Eram în stare să o răscumpăr executând pedeapsa în locul ei. La despărțire, cu lacrimi în ochi m-a rugat să nu o părăsesc pe mama ei şi să o ajut cu ce pot.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am întâlnit din nou, dar vrăjmaşul diavol nu a încetat războiul lui pe care l-a declarat creştinilor, şi din nou i-a învrăjbit pe cei din jurul lui Verginica, şi a fost iarăşi internată la spitalul Gheorghe Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti, unde a fost injectată cu ser care nu mai era valabil, şi a suferit nespus de mult.

Multe scene dureroase din viața lui mămica Gigi am cunoscut, dar şi multe bucurii sufleteşti, când Domnul ne hrănea din cer, şi de aceea mare a fost durerea pentru toți cei ce au cunoscut-o, când s-a mutat dintre noi la cele veşnice, rugându-ne să nu ne despărțim de învățăturile cele sfinte cu care ne hrănea Domnul prin gura ei.

*

În 1958 aveam 17 ani, şi am mers împreună cu mama pentru prima oară la sora Verginica să ascultăm ce spune, fiindcă i se dusese vestea că în urma unui post de patruzeci de zile Dumnezeu vorbeşte prin ea. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu poate vorbi printr-o femeie simplă, aşa cum era ea, dar când am auzit-o la prima întâlnire: *«Tinerelule, crezi tu că Eu sunt Dumnezeu, Care-ți vorbesc? De ce ai gândit că Dumnezeu nu poate vorbi printr-o femeie? Iată, acum Eu sunt îmbrăcat în lumină, port în mână toiag de foc şi cânt la poporul Meu prin acest fluieraş. Nu vrei să cânți şi tu? M-aş arăta ca să Mă vedeți, dar s-ar întâmpla la fel ca şi cu străjerii de la mormântul Meu»*, am crezut că Dumnezeu e cu această femeie. Cu timpul, am rărit întâlnirile cu Verginica şi mersul la biserică, şi am fost înştiințat de creştinii care o vizitau că dacă nu-mi întrerup comportările rele, Domnul a hotărât să mă bage la curățat. Şi aşa a fost, fiindcă la puțină vreme m-am îmbolnăvit greu. Am fost anchilozat, am stat în pat o lună de zile, după care m-am însănătoşit. A doua minune pe care am trăit-o a fost cu fratele meu cel mai mic, care a fost născut cu malformații, cu picioarele nedezvoltate, iar la scurtă vreme şi-a rupt şi coloana vertebrală. La cinci-şase ani se târa bietul copil pe mâini. A fost trimis la Bucureşti pentru operație, dar medicii spuneau că nu garantează reuşita. Atunci am plecat împreună cu părinții şi cu fratele meu bolnav, la Maluri, la Verginica. În timpul când vorbea Dumnezeu prin ea, a luat copilul în brațe, l-a închinat, şi de atunci copilul s-a vindecat. Era de ziua sfântului Spiridon.

Am mai văzut o minune. În satul vecin, în Măneşti, era o femeie bolnavă de cancer, soția lui Gheorghe Dimovici, care a fost vindecată de boala ei. Multe au fost minunile, dar acum mi le amintesc numai pe acestea pe care le povestesc cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Ion, comuna Tătărani, Dâmbovița

*

Mă numesc **Ocolescu Elvira,** locuiesc în Bucureşti, în cartierul Rahova.

În luna decembrie 1955 am cunoscut-o pe Tudorache Virginia din satul Maluri, prin care Dumnezeu vorbea cu poporul Său. Această tânără, fire blândă şi împăciuitoare, fără studii, decât cât îi trebuia să scrie şi să citească, păstoriță de vite, orfană de tată, m-a uimit de la prima întâlnire şi a stors din ochii mei mulțime de lacrimi prin lucrarea care se făcea prin ea. Am îndrăznit să-i dau adresa mea şi să o rog să mă viziteze dacă va voi Dumnezeu. Nu am aşteptat mult, şi în anul 1956 Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea, căci din modesta mea casă Şi-a făcut sălaş pentru mai mulți ani.

Să nu creadă cineva că este vorba de hipnoză sau spiritism. Era lucrarea Duhului Sfânt, care începea cu semnul sfintei cruci: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, copiii Mei! Am venit la voi în trup şi M-ați răstignit. Acum vă vorbesc în Duh şi vă anunț a doua venire a Mea. Nu vasul Meu este Dumnezeu, ci Duh de la Dumnezeu grăieşte prin el. Nu vă închinați vasului, ci lui Dumnezeu, Care lucrează prin el, că l-am ales din gunoi, l-am curățit, şi acum vorbesc cu voi prin el»*. Apoi lucrarea curgea ca un râu ore întregi, de nu te mai săturai chiar şi atunci când te mustra pentru păcate. Mustrările erau atât de dulci, la fel ca şi sfaturile. Nimic nu era în afară de învățătura sfintei biserici, căci dacă ar fi împlinit poporul măcar o parte din ce se spunea, am fi fost o țară de sfinți. Zicea: *«Drumul spre Mine este postul, rugăciunea, milostenia, spovedania şi împărtăşania. Nu vă depărtați de biserică»*. Dar pe de altă parte zicea: *«Vai vouă, preoților care fumați în sfântul altar sau vă căsătoriți a doua oară!»*.

Maica Verginica nu ştia niciodată ce se vorbeşte, şi când se trezea, ne întreba pe noi dacă a vorbit Domnul. În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei. Acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu ştia ce s-a vorbit. Pentru încredințarea mai mare a noastră, această lucrare se adeverea prin fapte împlinite, şi voi enumera numai câteva. În anul 1956 o strigă pe mama mea: *„Marie, am să-ți iau ce ai tu mai scump, dar tu să zici: «Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat». Dar să ştii că va fi numai o încercare“*. *„Da, Doamne, a răspuns mama mea*, *aşa voi face“*. După câteva

zile, fiica mea s-a îmbolnăvit grav, cu febră mare. Am chemat Salvarea şi i-a dat internare, cu diagnosticul poliomielită. Fiica mea avea şapte ani şi nu se ţinea pe picioare. Mama mea a căzut în genunchi la icoană, şi cu lacrimi striga: *„Ce Ţi-am făcut, Doamne, de îmi iei copilul?“*. Imediat m-am dus cu fiica mea la spital pentru internare şi, spre marea mea uimire, când a consultat-o la camera de gardă, ea stătea pe picioare, şi m-a trimis imediat cu ea acasă, sănătoasă. În tot acest timp, noi am uitat de încercarea promisă. După puţin timp, a venit maica Verginica, şi în vremea vorbirii Domnului, a strigat-o pe mama mea şi i-a zis: *„Marie, de ce strigai aşa la icoana Mea? Nu ţi-am spus că doar o să te încerc?“*.

De multe ori striga: *«Nu mai trăiţi ca şi câinii, în curvie! Faceţi legătură prin altar şi biserică»*. Într-una din nopţi mă strigă pe mine în timpul grăirii cereşti şi îmi zice: *„Mergi pe strada ta, la Gheorghe, şi spune-i să se cunune, că acest om multe milostenii face, dar este necununat“*. Era cam în jurul orei cinci dimineaţa; m-am dus la acesta acasă şi l-am găsit tocmai când se îmbrăca să plece la serviciu. I-am povestit despre lucrare, şi imediat şi-a luat soţia şi a venit la casa mea. Cineva dintre noi a chemat preotul, şi până la ora nouă nunta era gata, cununându-i chiar maica Verginica.

În luna iulie apoi, de sfântul Ilie, s-a făcut o excursie la peştera Ialomicioara, la care au luat parte foarte mulţi creştini, din mai multe părţi ale ţării. Am mers şi eu cu fiica mea şi cu maica Verginica. Plecarea a fost din Moroieni, pe la ora 3 noaptea. În timpul zilei, când treceam munţii, ardea soarele atât de tare că abia mai puteam merge. Creştinii mergeau cântând pe poteci, iar mai la urmă era şi maica Verginica, însoţită de mine şi de alţi câţiva creştini. Mergea încet, că era mereu bolnavă. La un moment dat s-a oprit pe iarbă ca să se odihnească puţin, dar în acest timp a adormit şi a vorbit Domnul: *„Măi, copiii Mei, ştiţi voi cine merge înaintea voastră? Domnul Iisus Hristos, călare pe asin. Iată, Maica Mea vrea să vă răcorească. Este deasupra voastră cu o donicioară în mână. Voi cântaţi: Mântuieşte, Doamne, poporul Tău!...“*. Noi am cântat (eram circa 7-8 persoane) şi în clipa aceea am fost stropiţi cu apă aşa cum se stropeşte cu busuiocul, aceasta făcându-se numai în locul în care eram noi. Totul a durat cam zece minute, ceilalţi creştini neştiind de această minune, deoarece ei mergeau înainte cântând. Ajunşi la peştera Ialomicioara, aici s-a coborât vorbirea Domnului toată noaptea, dar dintr-o dată a strigat: *„Femeie, tu, care ai patruzeci de avorturi, mărturiseşte-ţi păcatele!“*. Şi a strigat atât de supărat încât maica Verginica a început să se zbuciume în pat, dar nimeni nu recunoştea acest mare număr de avorturi. Una dintre femei a vrut să iasă pe uşă, dar în clipa aceea şi-a fracturat piciorul. Şi a zis Domnul: *„Iată, ţi-am dat semn, pentru că ai vrut să fugi“,* iar femeia, cu lacrimi, a recunoscut totul. Nu o cunoştea nimeni, dar se ataşase pe drum, din curiozitate.

În octombrie 1960 s-a întors de la închisoare direct la mine acasă. Era arsă pe picioare cu ţigara, ca să vadă dacă simte ceva când vorbeşte. Mi-a povestit lucruri îngrozitoare pe care le-a petrecut în închisoare, mai ales că la început a fost în celulă cu nişte sectante, şi în timpul cât adormea şi vorbea Dumnezeu prin ea, acestea îi băgau în gură murdării din hârdău. Noaptea aceea a coborât Domnul şi a strigat-o pe mama mea: *„Marie, ia-ţi rămas bun de la fiica ta; Elvira, ia-ţi rămas bun de la mama ta; mieluşico, ia-ţi rămas bun de la bunica ta, că milă ca de la ea nu veţi mai vedea. Marie, nu te teme, că venirea ta la Mine va fi ca fulgerul, nu ai să simţi nimic“*. În luna februarie, sâmbătă, mama mea a făcut colivă pentru morţi, s-a spovedit şi s-a împărtăşit. A doua zi, 26 februarie 1961, mai veselă ca altădată, a mers la biserică, şi când a venit acasă şi am vrut să servim masa, mama a murit de congestie cerebrală.

Maica Verginica era din ce în ce mai căutată de miliţie. De aceea m-am hotărât să nu mai chem pe nimeni străin când are să mai vină ea la mine ca să asculte lucrări prin gura ei. Acest lucru l-am hotărât cu mama mea. Dar în luna octombrie 1960, pe când grăia Domnul la mine în casă, şi fiind sigură că nu este nimeni străin, a început Domnul să strige: *„Femeie, pentru ce te-ai despărţit de biserică? Mai bine îţi frângeai mâinile şi picioarele decât să te desparţi de biserică. Femeie, femeie, ard doisprezece fluturi în foc, şi cu tine treisprezece, femeie. Mergi la biserică şi te spovedeşte!“*. Maica Verginica a început să se zbuciume în pat şi să strige mai tare. Eu plângeam, că nu ştiam ce înseamnă acest lucru, dar lângă pat a apărut o vecină, cu numele Teodorescu Anastasia, şi pe care o adusese mama mea să asculte în ascuns, şi a început să strige cu lacrimi în ochi: *„Eu sunt, am douăsprezece avorturi şi m-am dus la adventişti“*. Dimineaţa s-a dus la biserică, s-a spovedit, şi urmează la biserica Sfânta Parascheva. Tot acestei persoane i-a zis Domnul: *„De nu vei păzi zilele sfinţilor Mei, îţi voi lua zilele înainte de vreme“*. În ziua de sfântul Spiridon această persoană a fost accidentată grav în felul următor: s-a dus la un magazin în Calea Ferentari să cumpere peşte şi, stând la rând, care era foarte mare, a trecut o maşină pe stradă, a călcat pe o piatră şi a sărit în capul acestei femei. A fost transportată la policlinică, unde i-au pus copci şi i-au dat primele îngrijiri medicale. Seara m-am dus şi eu să o văd, şi ea mi-a mărturisit plângând că în acea zi spălase rufe, şi Dumnezeu a pedepsit-o pentru aceasta.

Înainte de 1 mai a venit maica Verginica la mine, şi a zis Domnul în cuvânt: *«Copilaşii Mei, iată, ziua de 1 mai este înaintea învierii Mele* (Paştile cădeau pe 6 sau 7 mai în anul acela), *iar voi vreţi să sărbătoriţi Paştile pe ziua de 1 mai. Iată, de 1 mai voi da furtună, iar de ziua învierii Mele voi da soare; în prima zi puţin, a doua zi mai mult, iar a treia zi mai mult»*. Deşi cu două săptămâni înainte de 1 mai au fost zile însorite, în noaptea de 1 mai a venit o furtună, că toate lozincile, tablourile şi alte pavoazări au fost aruncate la pământ, iar de Paşti a fost aşa cum a zis Domnul, cald şi soare. Mai târziu a venit iar vasul Domnului la mine, şi a zis Domnul: *«Atâta pagubă le-am făcut, că dacă eram cu trupul pe pământ, Mă răstigneau din nou»*.

În una din vorbiri la mine în casă Domnul a zis: *«Când acest copil va împlini douăzeci şi şapte de ani, cei care sunt pe casă să nu se coboare, căci pe unul îl voi lua, şi pe altul îl voi lăsa»*. Acest copil era nepotul meu. El a împlinit douăzeci şi şapte de ani în februarie, iar pe 4 martie a fost cutremurul.

Într-o duminică a zis Domnul: *«Mamă, mamă, plângi pe fiul tău, că nu a fost pe calea Mea, iar tu, mamă, bucură-te că fiul tău a fost pe calea Mea»*. În casă eram mai multe mame, dar în duminica următoare fiul uneia dintre noi, cântăreț la orchestra de la Operă, a ars în maşină, iar fiul lui Gheorghe Tocaş, cel care fusese cununat prin porunca lui Dumnezeu, a fost călcat de maşină.

În anul 1972, în una din nopți, a zis Domnul: *«Măi copii, am vrut să arunc mreaja în România în această noapte, ca să pescuiesc. Dar Maica Mea plânge şi se roagă pentru prunci, să nu pescuiesc în România. Iată, am aruncat plasa în altă parte şi am scos năvodul plin cu peşti. Acum stau pe mal şi aleg peştii cei buni din cei răi. Mâine să citiți în ziare unde am aruncat năvodul»*. O, minune! Când am citit în ziare, am aflat că un puternic cutremur, cu mii de morți, a fost în Iran şi Irak.

Într-o altă vorbire a zis Domnul: *«Elvira, iată, va veni în casa ta un bubos ca să mănânce din strachina ta. O, de ai şti tu cine este acel om plin de bube!»*. Într-o sâmbătă din postul Paştelui, când am venit cu coliva de la biserică, am găsit pe piatra de la scara casei un om străin, plin de bube pe la gură, care aştepta să mănânce. Când m-a văzut, şi-a descoperit capul şi am rămas uimită. Capul lui era tăiat de deasupra frunții până la ceafă, aşa cum tai un pepene, şi era nevindecat. L-am poftit în casă şi, împreună cu mama mea, i-am dat să mănânce. L-am întrebat de unde vine, şi mi-a spus că de departe. L-am întrebat unde se duce, şi mi-a spus că departe. L-am întrebat cum îl cheamă, şi nu mi-a răspuns. Era scurt la vorbă şi grăbit. A mâncat, dar nu a băut. Mintea mea a fost atât de întunecată că nu mi-am amintit deloc de cele spuse de Domnul, decât după plecarea lui. Oare, cine să fi fost?

Altădată eram acasă la mama Verginica, singură cu ea, şi a zis Domnul: *«Elvira, să spui copiilor Mei să nu se smintească de ce voi face Eu»*. A doua zi ne-am dus amândouă în grădină să culegem porumb şi am găsit şi câteva ciuperci cu care am trimis-o pe maica Verginica acasă, iar eu am mai rămas să mai culeg câțiva porumbi. Când am intrat în casă, era în jurul orei 11, am găsit-o pe mama Verginica în fața icoanelor, plângând cu suspine şi cerând ajutor de la Dumnezeu. M-a luat în brațe îngrozită şi mi-a zis că se dărâmă casa, că eu nu văd cum pereții se bat între ei? Eu nu vedeam nimic din ce îmi spunea, dar plânsul ei a devenit strigăte de jale, spunând că Dumnezeu a plecat din casă. În zadar căutam să o liniştesc, căci plângea cu suspine şi era plină de sudoare. Pe la ora 15 a început un uruit, casa a început să se clatine, pereții să se desfacă, şi mi-a spus să fug ca să nu mă găsească miliția, fiindcă nu era voie să meargă nimeni la ea. Şi aşa a mutat Domnul pe Verginica din satul acela.

Lucrarea Domnului a fost mare, dar oamenii (noi) au stricat mult, deoarece s-au ivit neînțelegeri (eu sunt al lui Chefa, eu, al lui Pavel). Acestea au dus la dezbinare, cu toate strigătele Domnului după rătăciți.

Cine poate să povestească puterea cuvântului sau numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin acest vas ales? Din toate, trebuie să reținem: post, rugăciune, mai ales la miezul nopții, spovedit, împărtăşit, milostenie. Pentru tot ce am scris răspund în fața lui Dumnezeu.

*

Mă numesc **Vlad Maria,** din Ucea de jos, județul Braşov.

În luna noiembrie 1979, după spovedania mare, săvârşită la preotul Visarion de la mănăstirea Clocociov, mă rugam mereu la Dumnezeu, dar nu ştiam ce să cer, şi ziceam: *„Primeşte-mă şi pe mine, Doamne, în grădina Ghetsimanilor!“*. De multe ori nu mai ştiam ce să cred cu adevărat, fiind asaltată de sectanți, la serviciu, şi mai ales când vedeam că nici creştinii ortodocşi nu respectă nici unul cele cerute de această credință dreaptă şi sfântă, credința ortodoxă. Doream să găsesc undeva ceva mai select, mai înalt. Alergam pe la mănăstiri şi biserici. Dar într-o zi şoferul Neacşu Petre, prietenul nostru de familie, în urma unei călătorii în care eu cu mama mea am fost transportate de la Ucea la Sibiu, s-a reîntors în Ucea şi m-a luat şi m-a dus într-un loc minunat (în grădina lui Dumnezeu), unde am găsit nişte oameni devotați Lui. Aici am găsit tot ce îmi doream. Am găsit apogeul credinței adevărate, întâlnind-o pe mămica Verginica, vasul ales de Dumnezeu pentru conducerea poporului cu adevărat creştin-ortodox pe drumul adevăratelor împliniri. Îngenunchind la picioarele acestei lucrări cereşti, am auzit cuvântul Domnului Iisus Hristos, care curgea prin gura acestui vas purtător de duh ceresc. Mama Verginica mi-a pus mâinile pe cap, dar ce am simțit în acel moment n-am mai simțit niciodată, căci Duhul lui Dumnezeu m-a curentat prin tot corpul, scurgându-Se din mâinile celei ce mă cuprindea la piept cu întreaga sa dragoste, iubire şi milă.

În vară, datorită unei boli agravate, am fost internată la spital la Bucureşti, unde ea mi-a trimis solie scrisă: *„Fericiți cei ce au parte de prima înviere!“*. Lângă ea îmi era singurul loc de pe pământ unde mă simțeam în siguranță, lângă Dumnezeu. Sub o protecție divină, parcă nu mi se mai părea nimic greu în lupta cu viața. Plecam acasă, şi de acasă ceream mereu ajutorul, care nu întârzia să vină, fie prin vise, fie prin minuni. Astfel, într-o noapte, am visat-o venind la mine cu patru iconițe, şi mi-a spus că sfinții din ele îmi vor fi mereu de mare ajutor. Altă dată am visat-o cu sfântul Ioan Evanghelistul şi cu părintele Arsenie Boca; venise să mă întărească în încercările vieții. În alt vis a venit la mine cu cei doisprezece apostoli, spunând: *„Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor şi face sfat“*.

Eu nu pot spune că după plecarea ei cu trupul ea a încetat să vină în ajutorul creştinilor care au fost hrăniți cu cuvintele vieții prin gura ei, căci eu când eram amenințată de necazuri strigam la ea, şi ea mă atenționa: *„Fii atentă cu cine stai de vorbă, că este lup în piele de oaie“*, şi de atunci niciodată n-am plecat de acasă fără să o chem în ajutorul fiecărei zile, şi îi vedeam căzând la pământ pe toți cei ce mă duşmăneau.

În fiecare clipă simt ajutorul sfânt de la această mare trâmbiță apocaliptică, căci o chem în rugăciune să vină să mă ajute în lupta cu sectanții, dovedindu-mi cât de putrede sunt rădăcinile celorlalte credințe.

În anul 1991, primăvara, am visat-o că a venit şi mi-a zis că este alături de Măicuța Domnului în ocrotirea României şi că ea este patroana cerească a poporului creştin care s-a ridicat prin lucrarea ce a avut-o ea de la Dumnezeu şi că ea este la cârma corabiei (care s-a ridicat la cuvântul Domnului, în anul 1992, la Pucioasa) şi care se numeşte biserica Noului Ierusalim.

*

Mă numesc **Dănciucă Gheorghe,** de profesie agronom, actualmente pensionar. De când am auzit de minunea de la Maglavit prin Petrache Lupu, deşi eram un copil de numai paisprezece ani, am început să citesc sfânta Scriptură, iar după ce am văzut minunile şi am simțit mâna lui Dumnezeu, care m-a ocrotit în timpul războiului, am ajuns la concluzia că Dumnezeu niciodată n-a lipsit de pe pământ, că El este în permanență în mijlocul oamenilor, având un popor binecuvântat prin care a lucrat în aşa fel ca în permanență să mențină un echilibru al adevăratei credințe şi o permanentă combatere a minciunii şi a duhurilor rele.

În luna octombrie, anul 1959, în casa unui creştin din Măneşti, am cunoscut-o pe proorocița Virginia. Era culcată într-un pat. În cameră era întuneric pentru a nu se bănui că se face vreo adunare. Deasupra capului ei, la distanță de vreo 20 de cm, se vedea o luminiță mică de tot, cam de mărimea unui ochi de rândunică. Înfricoşat fiind de această lumină, m-am aşezat şi eu într-un colț al camerei, ca să nu deranjez cu nimic cele treizeci-patruzeci de persoane care mai erau acolo. După miezul nopții am auzit cuvintele: *„Pace vouă!“.* Coborâse Domnul prin Duhul Sfânt, sălăşluit în trupul ei, servindu-Se de coardele ei vocale. Am ascultat cu mare atenție acest mesaj minunat, şi toate frazele lui cuprindeau un înalt nivel filozofic, cum pe pământ nu auzisem niciodată o aşa predică, cu atât mai mult cu cât ea nu avea şcoală, decât două clase primare. Ascultând această sfântă vorbire, m-am umplut de bucurie, dar şi de frică. După o oră şi jumătate de vorbire, a încheiat prin a spune o pildă despre un fumător oarecare, care e oprit la vama fumatului. Eu, ştiind că fumez, am înțeles că acea pildă pentru mine era spusă, şi de atunci n-am mai fumat.

Această mare proorociță, din anul 1923, de la naşterea sa, a fost dăruită cu acest mare dar.

În vinerea Patimilor o lumină mare a coborât din cer către căsuța ei cea mică din satul Maluri, şi în această lumină S-a văzut Domnul Iisus Hristos, Care ca un fulger cobora, şi a intrat în casa sa. Această minune se petrecea în anul 1955, anul în care sfântul Calinic de la Cernica striga din mormânt să-l scoată. Această coborâre a văzut-o Andreiana, mama ei, care atunci se afla pe afară, precum şi alte persoane care întâmplător se aflau pe afară. Atunci a fost prima dată când a coborât Domnul în vasul trupului ei.

În timpul vorbirii dumnezeieşti trupul ei nu mai simțea nici o durere dacă cineva o tăia sau o înțepa în acel timp. În anul 1956 a fost arestată şi băgată într-o celulă cu sectanți care, nesuportând sfânta cruce şi vorbirea dumnezeiască, s-au hotărât s-o bată până o vor omorî. Pe lângă chinurile pe care le-a suferit de la cei cu care stătea în celulă, a fost supusă şi asprimii ofițerilor de securitate din Sibiu, care, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, o frigeau cu țigara pe mâini şi pe picioare, îi puneau bile de fier fierbinți sub subțiori, chinuri pe care ea nu le simțea atunci când vorbea, dar le simțea după ce se trezea. I-au pus zăbală în gură ca să nu mai poată vorbi, şi tot a vorbit. În luna ianuarie au băgat-o într-un butoi cu apă, legată de mâini şi de picioare. Afară erau minus unsprezece grade, iar dimineața când au venit, au găsit-o vie, iar apa din butoi nu înghețase.

Vestea despre această proorociță a ajuns până la Gheorghe Gheorghiu-Dej, care în anul 1957 a dat dispoziție să o aducă în fața lui şi el a eliberat-o. După ce a fost eliberată, am participat la mai multe coborâri ale Domnului, mesaje în care Domnul ne învăța frica de Dumnezeu şi orânduiala lăsată pe pământ prin sfinți.

În anul 1959 am fost înştiințat de Domnul că această proorociță trebuie să se căsătorească, şi a fost ales tânărul Stoica Nicolae, frate cu soția mea. Această căsătorie sfântă şi binecuvântată de Domnul s-a făcut cu scopul de a avea ea un ocrotitor pământesc, aşa cum a ocrotit şi bătrânul Iosif pe sfânta Fecioară Maria, şi, apoi, pentru a mai rezista presiunilor antichriste, care nu slăbeau să o supravegheze şi să o urmărească, astfel ea fiind ocrotită de eventualele arestări şi maltratări. Pe 31 decembrie, în noaptea spre 1 ianuarie anul 1959, a avut loc logodna în casa socrului meu, în prezența unui număr de vreo patruzeci de creştini. Pe la orele două noaptea casa a fost încercuită, şi proorocița Virginia a fost arestată şi dusă la Târgovişte, băgată într-o celulă cu nişte câini lupi. Şi acolo însă a coborât Domnul, iar în timp ce era vorbirea Domnului, i-au băgat în gură sticlă pisată, au ars-o la tălpi şi pe picioare cu țigara, ca să vadă dacă mişcă.

În luna mai, anul 1960, a avut loc căsătoria şi nunta la socrii ei, la Măneşti. Au venit creştini din toată țara, însă toată această festivitate a fost dirijată de Însuşi Dumnezeu. Cununia s-a oficiat în biserica parohială Măneşti, preot fiind Mitrescu Ioan. Cât timp a durat sfânta slujbă a cununiei, o lumină a stat mereu asupra capului proorociței, astfel încât, de emoție, preotul a făcut slujba foarte greu.

Am fost anunțat de Domnul că voi fi arestat, dar nu voi face închisoare decât un an. În decembrie 1966 am fost arestat şi dus la Ploieşti. Pe la sfârşitul lunii aprilie, anul 1967, s-a auzit deasupra închisorii în care eram arestați glasul lui Dumnezeu, Care spunea: *„Dați drumul copiilor Mei! Este Dumnezeu! Aveți familii şi copii şi veți fi judecați de Dumnezeu!“*. Era un glas cutremurător, care s-a repetat câteva zile, de se cutremurau şi zidurile clădirii. Acest glas a fost auzit de toți securiştii care au fost acolo şi în împrejurimi. Am fost anchetați timp de şapte luni, eu şi soțul lui Verginica, pe care-l avea ca ocrotitor. Procesul a avut loc la Bucureşti, unde prin sentință am fost condamnat la şase ani muncă silnică, cinci ani interdicție corecțională şi confiscarea totală a averii. Procesul a durat de la orele opt dimineața până după miezul nopții. În timpul procesului mi s-a arătat proorocița Verginica, strălucitoare, cu o cruce mare în mână, şi mi-a spus să-i spun preşedintelui tribunalului că voi face închisoare numai un an, ceea ce am şi făcut, la care toată sala a început a râde. După un an şi 18 zile am fost puşi în libertate; deci s-au împlinit cele spuse de proorociță.

În anul 1964, în Maluri, s-a construit o casă pentru această proorociță, casă care s-a dărâmat în anul 1972, şi, odată cu ea, mai mult de jumătate din locuințele oamenilor au fost dărâmate de o puternică alunecare de pământ. Acesta a fost ca blestem al lui Dumnezeu, anunțat de proorociță mai dinainte, din cauza împotrivirii pe care o manifestau locuitorii, şi a hulei împotriva acestei proorocițe a lui Dumnezeu. A scos-o Domnul de acolo mutând-o la Pucioasa, într-o casă construită în anul 1973, după care satul Maluri s-a dărâmat în proporție de 70%. Iată numai un fragment din cele anunțate de Domnul: *«Nu îngădui la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, false. Schimbă-ți faptele, creştine, că dacă nu te vei schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu»* (mai 1968).

În anul 1978 l-a vindecat pe copilul lui Vasile Jaravete, care a fost născut infirm; a vindecat de cancer pe Maria Dimovici din Măneşti, pe Mariana Şerban de la Valea Lungă, pe Maria Cârlan din Moreni; a vindecat de epilepsie pe Didă Maria din Gheboieni. De multe ori, în cazuri de secetă prelungită, la rugăciunile ei Dumnezeu slobozea ploaie. Mulți au fost vindecați. Animalele din gospodăriile creştinilor au fost vindecate de bolile lor.

Pe 14 decembrie 1980 a fost mutată de la noi, mutare care fusese anunțată de multe ori în ultimul timp, şi a fost anunțată şi mutarea mamei sale, Andreiana, la un an după plecarea ei. În anul 1987 a fost dezgropată, şi trupul ei era întreg, nimic stricat, având o culoare maronie, la fel ca sfintele moaşte din biserici, şi emanând o mireasmă nemaiîntâlnită, atât în mormânt, cât şi în tot cimitirul.

*

Mă numesc **Bănescu Emilian,** din comuna Moroieni, județul Dâmbovița, creştin-ortodox, fiu duhovnicesc al sfintei noastre biserici strămoşeşti. Cred că Dumnezeu pregăteşte omul dinainte de a se naşte pentru cele ce are de întâmpinat pe calea vieții acesteia spre mântuire.

De mic copil am fost firav la trup, şi pentru aceasta simțeam că voi fi disprețuit de lume şi că nu mă voi putea încadra în rândul ei. Am simțit apropierea de Dumnezeu prin sora mea mai mare, Ricuța, care era pe atunci la şcoala profesională din Mija, şi a cărei viață era profund marcată datorită apropierii ei de mămica noastră Verginica din satul Maluri, Pucioasa, despre care se dusese vestea că este trâmbiță apocaliptică, prin care Domnul Iisus Hristos face pregătire poporului creştin din urmă, în vederea întâmpinării celei de a doua arătări cu slavă a Domnului şi a înfricoşatei judecăți. Eram mic atunci, şi duhul meu tânjea să se alipească profund de această mare şi dumnezeiască lucrare.

Întâia oară, am văzut-o pe mămica Verginica la Moroieni, în casa părintească, în ziua nunții sorei mele, Ricuța, nuntă despre care Domnul zisese că va fi ca aceea din Cana Galileii. Atunci am auzit întâia oară cuvântul Domnului prin ea, începând astfel, ca semn de recunoaştere: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, fiilor!»*. Deci mărturisesc fără rezerve că după cuvânt cunoşteam că Acela Care vorbea prin gura acestui vas ales era Domnul, Cel Care prin cuvânt a făcut cerul şi pământul. Pentru că în mulțimea care asculta erau şi inimi lipite de materie, cărora Duhul Sfânt nu le putea descoperi adevărul, căci considerau cuvântul auzit ca fiind al trupului care vorbea, Domnul adăuga de multe ori aceste cuvinte: *«Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt, nu acest trup. Acest trup, ştiți că l-am curățit prin boală grea şi l-am făcut curat şi de mare preț, şi de nu veți lua aminte la aceste cuvinte, îl voi lua de la voi şi îl veți mai vedea la vremea de judecată, căci nu este prețuit nici de sat, nici de creştini»*.

De atunci m-am alipit de acest suflet bun şi l-am iubit şi l-am prețuit mai mult decât pe părinții mei. La Maluri, în satul ei, am mers întâia oară în anul 1968, când aveam 18 ani. Eram atunci bolnav din pricina unei eczeme şi aveam răni pe tot corpul şi pe față, din care cauză mă rugam lui Dumnezeu să nu am căsătorie, să nu fiu de râs pentru soția mea. Am fost internat de multe ori la dermatologie, dar fără nici un rezultat. Bunătatea lui Dumnezeu a arătat o vedenie frumoasă lui mămica Verginica, şi ea s-a grăbit să vină la Bucureşti să mi-o spună. A văzut un lac mare şi tulbure, şi pe mine cum mă scăldam în el. Apoi a văzut un înger coborând din cer şi a dat drumul unui stăvilar şi a curs toată apa murdară, şi bazinul s-a umplut cu apă limpede, iar pe mine m-a văzut transformat într-o lebădă mare, albă, şi mă scăldam în acea apă. Mămica Verginica mă striga: *„Milică, Milică, hai la mămica!“*. Dar îngerul i-a spus: *„Lasă-l, Verginico, să se spele bine, şi apoi va veni definitiv la tine“*. Şi s-a întâmplat aşa, căci Domnul m-a curățit prin suferință pentru vindecarea rănilor păcatelor mele, şi apoi m-a luat din familia părinților mei şi m-a unit cu familia Sa, că aşa numea Domnul familia vasului Său.

Am plecat pentru serviciul militar, şi acolo am simțit pustiul sufletesc, căci nu aveam rugăciunea de acasă şi postul rânduit de sfânta biserică, şi, peste toate, nu mai eram prezent când Domnul cobora cuvintele vieții veşnice. Era vremea comunismului, vreme potrivnică legii lui Dumnezeu, când eram controlați dacă deținem sfânta cruce, agheasmă, anafură. Domnul ne atenționa să ținem ascunsă taina lucrării, căci nu era vremea descoperirii.

A trecut vremea serviciului militar şi am venit la Maluri, la mămica Verginica. Era tare bolnavă, în durere şi în mare lipsă, dar mai greu de suportat era controlul miliției, căci deşi în constituție era garantată practicarea religiei, pentru a distruge adevărata credință se supraveghea calea ce duce la Maluri sub motiv că acolo se fac adunări pentru răsturnarea regimului. Mama Verginica locuia împreună cu mama ei, Andreiana, şi cu fiica ei adoptivă, Veronica, şi sora Veronicăi, Lenuța, care, fiind suferindă, a crescut şi ea în acea casă. Eu mă rugam lui Dumnezeu: *„Doamne, găseşte Tu un mijloc pentru a face parte din această familie şi să pot fi de folos!“*. Şi după un timp mămica Verginica mi-a spus că Domnul mă întreabă dacă eu consimt căsătoria cu această ființă suferindă, Lenuța. M-am bucurat de mila Domnului şi am primit, iar preotul Leonard Ioan Popescu de la biserica Glodeni-Vale ne-a cununat, noi hotărând în fața Domnului să trăim în curățenie, de vreme ce locuiam în aceeaşi casă cu mămica Gigi. Aşa fiind lucrurile, locuiesc în casa în care a trăit şi de unde s-a mutat la ceruri Verginica.

Timp de şapte ani am fost martor aproape de fiecare dată când cobora Domnul şi grăia cu poporul Său, fie la Pucioasa, fie în localitățile unde eram trimişi prin cuvântul lucrării. După cum scrie în sfânta Scriptură că Domnul era Om al durerii, aşa şi mămica Verginica a fost fiica suferinței, căci a purtat în trupul ei dureri nespuse, ca rod al păcatelor noastre, ale fiilor dăruiți ei de Domnul. Singura bucurie a ei pe pământ a fost legătura neîntreruptă cu cerul. Fiind trează, ea în tot momentul cu ochii duhului Îl vedea pe Domnul îmbrăcat în veşmânt alb, purtând semnul cuielor din mâini şi din picioare şi cununa de spini. Se împărtăşea aproape în fiecare săptămână, după trei zile de post, iar părintele paroh era înțelegător față de ceilalți credincioşi. Venea ori de câte ori îl chema şi făcea slujba de dezlegare, şi apoi o împărtăşea. În ultima vreme odihna ei era stând sprijinită de perne, şi ne ruga şi pe noi să stăm de veghe cu ea. Mulți sfinți veneau la ea în vedenie şi îi povesteau viața lor şi o înveseleau arătându-i frumusețile raiului. Aşa petrecându-şi vremea, ne povestea viața ei, tristă şi simplă, şi vedeniile dumnezeieşti.

Odată, când a fost dusă la spitalul de nebuni din Plătăreşti, spunea cum a fost dusă la un loc cu cei închişi şi condamnați la moarte. Acolo era un lac şi trunchiuri de copaci prin apă, şi fiecare condamnat era aşezat pe o buturugă. Din apă ieşeau şerpi care-i muşcau şi, căzând în apă, se înecau. Au aşezat-o şi pe ea pe un trunchi, şi în acel moment a apărut Măicuța Domnului zicând: *„Nu te teme, Verginica! Eu te voi ține să nu cazi în apă“*. Şi a stat aşa multe zile, încât se mirau chinuitorii ei care, neştiind puterea Domnului, ziceau că e vrăjitoare.

Fiind vremea ateismului şi voind Domnul să ne crească în legea Sa cea sfântă ca să nu ni se pară greu şi să nu-L părăsim, la început nu a arătat calea Golgotei şi a înfrânării, ci a unit tineri prin căsătorie, şi zicea: *«Voiesc de la cei pe care Eu, Domnul, i-am unit, să fie ca nişte stâlpi de lumină pentru cei ce merg spre mântuire ca să nu piardă cărarea»*. Apoi, după o vreme, fiindcă ne apropiam din ce în ce mai mult spre poarta cea strâmtă pentru a intra în patria cerească, am auzit învățătura pentru oprirea întinării soțului cu soția: *«A venit vremea, creştine, ca soția ta, de acum, să-ți fie ție soră, ca să fiți curați şi cu trupul şi cu duhul»*. Cei ce au fost încredințați că Domnul este Cel Care grăieşte, cu mare bucurie au primit această învățătură pe care Duhul Sfânt o grăise şi în vremea primilor creştini prin gura sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum nu ar avea»* (I Corinteni, 7/29).

Întotdeauna Domnul ne-a rugat, nu a obligat pe nimeni; fiecare a împlinit după măsura dragostei sale. Pentru cei ce se îndoiau în cuvântul Său, Domnul grăia: *«Ce vei face, creştine, când Domnul Iisus Îşi va da lucrarea Sa pe față? Vei mai spune că nu e lucrarea lui Dumnezeu? Nu vei spune aşa, ci vei tremura de groază»*.

Mămica Verginica nu voia să lipsească de la sfânta biserică nici atunci când nu mai putea merge pe picioare şi ne ruga să facem scăunel din mâinile noastre, şi aşa două persoane o transportam, căci zicea: *„Dacă mor, să mor în sfânta biserică“*. În ultimii ani ai vieții pământeşti a avut regim alimentar foarte aspru şi mă ruga să țin şi eu cu ea, căci vine vremea când nu vom mai mânca nici noi carne, căci Domnul, cât a fost pe pământ, nu a mâncat carne. Când locuia la Maluri, spunea Domnul aşa: *«Pentru necredința locuitorilor, satul acesta va rămâne pustiu»*. Şi aşa s-a întâmplat, căci în anul 1972 au fost alunecări de teren, multe case s-au dărâmat, şi s-a dărâmat şi casa ei, lucrată din porunca Domnului. Atunci mulți s-au clătinat în credința lor, căci nu cunoşteau cuvântul Domnului, grăit prin acest vas atunci când a anunțat dărâmarea satului, căci s-a spus atunci de la Domnul: *«Fiilor, voi dărâma acest sat pentru necredința lui, şi veți vorbi apoi între voi ca şi proorocul Ieremia: Mergeți la locul Meu din Şilo şi vedeți ce i-am făcut»*.

În acel timp s-a întâmplat să fiu la Maluri. Era miezul nopții şi eram îngrozit de ce vedeam; multe case plecate de la locul lor câte 50-100 metri. Oamenii au luat cu ei ce au putut, şi au plecat în pribegie pe la rude până îşi vor construi alte locuințe. Mămica Gigi era bolnavă, pereții camerei au crăpat, şi singura cameră în care se mai putea locui era cea a mamei Andreiana. Am mers cu toții în acea cameră, şi la puțin timp a coborât Domnul, şi după obişnuitul început a spus: *«De ce stați înmărmuriți? că şi templul lui Solomon, unii l-au zidit, şi alții l-au dărâmat. Mergeți şi căutați alt loc, să mutăm lucrarea Mea»*.

Am mers la Pucioasa şi am găsit o căsuță cu o cameră şi un hol, pe care am închiriat-o. Timp de un an şi jumătate s-a construit noua locuință, cu multe împotriviri din partea autorităților. Cu mare greutate s-a transportat de

la Maluri tot ce s-a putut recupera din demolarea casei. Mai puțin ne-ar fi costat să cumpărăm cărămidă nouă, dar Domnul poruncise ca nu numai jumătățile, ci şi sferturile de cărămidă să fie zidite în pereții noii case. Pe fiecare cărămidă a casei din Maluri mulți săteni dintre cei ce nu credeau în această lucrare dumnezeiască au văzut scris cu litere de foc: *„Sfințit Domnului“*. Acum, în locul unde a fost casa a rămas troița cu sfânta cruce, aşezată de noi acolo din porunca Domnului.

În toate necazurile şi strâmtorările vieții ei mama Verginica a aflat mult ajutor prin slujbele date unor preoți bătrâni şi cu viața trăită în legea Domnului. Multora dintre ei Domnul le descoperea darul ce-l purta mămica Gigi, şi ei îi spuneau: *„Ce dar ai tu asupra ta! Şi cum de vii la mine?“*, iar mămica le răspundea: *„Domnul m-a trimis, căci prin rugăciunile preoților adevărați împlineşte cererile creştinilor“*.

Mămica Verginica nu se supăra niciodată din cauza suferinței trupeşti, nici nu a cugetat vreodată, ci făcea ce stătea în puterea ei: se ungea cu sfântul mir din candelă, se stropea cu agheasmă mare şi folosea medicamentele prescrise de medici. Medicii spuneau că are inima mult mărită şi îmi şopteau mie că nu va mai trăi mult, iar mai târziu, după ce din nou îi solicitam, se minunau cum de mai trăieşte. Mulți medici cărora Domnul le atinsese inima aveau mare milă de ea. De pildă, când se interna la spitalul din Pucioasa, doctorul Ițu Gheorghe i-a fost de mare folos. La vizită veneau şi de la securitate, agenți îmbrăcați în halate albe, susținând că sunt medici, şi o cereau la Târgovişte pentru experiențe, iar medicul, nebănuind adevărul, o dădea. Şi, de fapt, ce se întâmpla? În timpul nopții, când ea adormea, cobora Duhul Domnului şi grăia, iar securitatea scria ce se vorbea, şi o injectau cu ser stricat şi o băteau să se trezească, dar nu se trezea până ce Domnul nu termina ce avea de grăit. La trezire simțea usturime mare în tot trupul şi striga de durere. După multe nopți ea a întrebat pe doctorul Ițu Gheorghe ce se întâmplă de are aşa mari dureri dimineața. Atunci el a înțeles, şi s-a împotrivit cu tărie celor ce veneau să o ia, spunându-le că el răspunde de securitatea ei.

Prezența Domnului în ființa ei era simțită de cei ce credeau cu adevărat. De pildă eu, fiind om cu fire neputincioasă şi supus greşelii, mult am supărat pe Domnul cu viața mea, şi din privirea şi glasul ei simțeam că Domnul este supărat. Dojana ei răsuna în urechile mele precum glasul Domnului către Adam după ce a greşit: *«Adame, Adame, unde eşti?»*. Aşa simțeam şi eu, încât mi se lua toată puterea şi înclinarea spre rele. Într-o zi nu a putut suporta greşeala mea şi mi-a zis: *„Du-te la serviciu, să nu te mai văd şi să nu mai îmi spui mamă“*. Aşa era cu dreptate, căci mai multă durere aduce Domnului greşeala celui apropiat al Său decât a celui ce nu s-a împărtăşit din darurile Lui. Am plâns cerând Domnului iertare, şi către seară m-a strigat şi mi-a spus cele de la Domnul: *„Iartă-l, Verginica! Nu vezi că stăruie lângă patul tău?“*.

Prin anii 1978-1979 a anunțat Domnul că o va ridica dintre noi. Noi nu pricepeam atunci cum va fi, căci ştiam că această lucrare va continua până la scaunul de judecată. Într-o zi mi-a spus: *„Uite, mămică, Domnul mi-a spus că mă ia la El şi a zis să-mi cânți cântecul: Sosit-a ora despărțirii/ Sosit-a ziua să plecăm/ Şi nu ştiu când vom mai ajunge/ De-acuma să ne mai vedem/ De nu ne-om mai vedea aicea/ Ne vom vedea în cerul sfânt/ De vom avea credință tare/ Şi vom păzi al Său cuvânt…“*. I l-am cântat cu mare durere, neputând suporta greutatea despărțirii de ea. Apoi a chemat pe sora ei, Maria, şi pe mama lor, Andreiana, şi m-a rugat să le duc cu maşina la fotograf pentru fotografia de pe cruce. M-a surprins, pentru că a aşezat pe mama Andreiana la mijloc, şi cele două fiice într-o parte şi în cealaltă. Am comentat această aşezare, şi mi-a şoptit: *„Fii cuminte, căci aşa mi-a spus Domnul să fac“*. Şi a rânduit toate pentru înmormântare.

În ultima vreme nu-i mai folosea nici un medicament pentru eliminarea apei din trup, şi apa s-a infectat. Îi ardea întreg trupul şi se chinuia neputând nici să doarmă, nici să mănânce, şi vegheam cu rândul lângă ea, dar ca nişte neputincioşi, mai aţipeam de oboseală, şi se mâhnea mult că nu-i simțeam durerea. Cu trei zile înainte de plecare nu mai simțea durerile, dar era lucidă şi privea cu fața lină şi zâmbitoare în sus şi ne spunea pe şoptite: *„Au venit sfinții arhangheli să mă ia. Să nu vă fie frică, să nu plângeți. Fiți cuminți“*. Apoi, cu zâmbetul unei bucurii suprafireşti, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 14 decembrie, anul 1980.

După plecarea ei cu trupul dintre noi, toate soroacele ce i s-au făcut au fost dirijate de duhul ei, căci o trimitea Domnul la sora ei, Maria, şi îi spunea ce mâncare să pregătească, ce lucruri să dăm milostenie şi cui să le dăm.

După împlinirea unui an, când s-au împlinit soroacele rânduite de sfânta biserică pentru uşurarea sufletului şi trecerea prin cele douăzeci şi patru de vămi ale văzduhului, a venit la sora ei în vis şi i-a zis: *„Surioara mea, m-a trimis Domnul înapoi la poporul meu, că atunci când mă petreceați la mormânt, duhul necurat juca de bucurie şi zicea că a rămas poporul singur, pe mâna lui“*. De atunci mămica Verginica îi şoptea mereu la ureche sorei sale cuvinte de la Domnul pentru corectarea vieții noastre şi ne aducea noile învățături şi cerințe necesare intrării la nunta Mirelui ceresc. Mulți creştini au judecat acest plan dumnezeiesc şi spuneau: *„Nu se poate să aibă sora lui Verginica acest dar de la Dumnezeu, că ea nu a avut postul de patruzeci de zile“*. Iar mămica ne-a spus că Domnul a păstrat-o curată cu trupul după naşterea copiilor şi a oprit-o de la carne, ceea ce ea a împlinit cu toată dragostea.

Mămica Verginica a condus în toate amănuntele viața surioarei sale, Maria, şi îi spunea să facă mătănii, să fie şi pentru ea, căci zicea: *„Eu, lelico, cât timp am fost în trup, am fost în suferință şi nu am putut să fac“*. O trimitea la preotul din sat să-l roage să spună poporului în biserică să facă semnul crucii drept, zicând: *„Decât o sută de cruci strâmbe, mai bine una dreaptă. Crucea strâmbă osândeşte, crucea dreaptă mântuieşte. Să nu mai pună*

creştinii perniță când stau în genunchi, căci Măicuța Domnului nu pune aşa ceva, şi are răni la genunchi, rugându-se pentru toată lumea". Aşa a condus Dumnezeu apoi pe poporul Său în restul vremii comunismului, prin cuvântul Său transmis prin gura proorociței Virginia, scris de mâna surioarei ei.

Ca şi în toate timpurile în care Domnul a lucrat prin proorocii Săi, cei ce nu s-au încadrat cu dragoste şi nu au împlinit ceea ce Domnul le-a poruncit, zarea lor duhovnicească s-a îngustat şi n-au mai avut înțelepciunea ce vine de sus, de la Părintele Luminilor şi, fiind în întuneric, s-au întors de la porunca dată lor şi s-au unit cu faptele oamenilor necredincioşi, care mărturisesc numai cu buzele pe Dumnezeu, însă inima lor este departe. Aceştia, din neştiință, stau şi acum împotriva adevărului, dar Domnul va birui răul din inimile lor şi îi va schimba prin zdruncin mare dacă de bunăvoia lor nu vor, căci toți cei care au zis Domnului: *„Da, Doamne"* prin această proorocie, sunt pecetluiți cu pecetea Sfintei Treimi şi nu se vor putea ascunde de la fața Domnului. Duhul lui mămica Verginica ne-a adus de la cer vestea că Domnul nu va mai lăsa nici un suflet pe mâna satanei, căci de la Domnul este suflarea de viață, însă va băga trupurile la suferință, până vor plăti tot ce au săvârşit împotriva voii Sale: *„Trupul a păcătuit, trupul să plătească"*. Acum înțelegem, cei ce am rămas credincioşi Domnului lângă această cerească lucrare, cuvântul până acum nelămurit, că această grăire va fi până la scaunul de judecată.

Multe sunt de spus despre această minune de care ne-a învrednicit Dumnezeu şi pe noi, şi de care îi va face părtaşi şi pe cei ce vor afla şi vor crede mărturisirii noastre. Mulți dintre cei dintâi vor fi pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

*

Mă numesc **Ioniță Valeriu** şi locuiesc în Valea Voievozilor, strada Aleea Mănăstirii Dealu, județul Dâmbovița.

De la părinți am învățat să iubesc pe Dumnezeu şi biserica Sa. Copil fiind, la Denia Mare din ajunul sfintelor Paşti, am sărutat icoana Mântuitorului cu spini pe cap, şi în simplitatea mea am întrebat: *„Doamne, ce vină Ți-au găsit oamenii aceia răi, de Te-au omorât?"*. Am crescut, şi am înțeles că lumea este rea. Începusem să mă gândesc tot timpul că bine ar fi dacă aş întâlni un om care să-mi vorbească despre Dumnezeu mult mai mult decât vorbea preotul în biserică sau părinții mei acasă; l-aş asculta pe acel om şi aş face tot ce a spus Dumnezeu. Sub influența acestor gânduri căutam mereu să ascult ce spun despre Dumnezeu bătrânii şi credincioşii.

Aşa, în primii mei ani de şcoală, s-a răspândit vestea printre credincioşi că undeva, în satul Maluri, pe lângă Pucioasa, este o tânără fecioară săracă şi fără tată, care, după ce a ținut un post negru de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, a primit de la Dumnezeu darul de a avea vedenii, şi că Dumnezeu vorbeşte prin gura ei către credincioşii care merg acolo. Cu acest prilej am ajuns şi eu acolo şi am văzut-o pe această fecioară, numită Verginica, şi am crezut că Dumnezeu vorbea prin gura ei. La una din vorbirile Domnului acel glas minunat m-a chemat personal mai aproape de Verginica, dar nu cu numele meu, ci cu un nume nou: Petrică. Aveam 9-10 ani. *„Iată, te-am strigat cu nume nou, şi îți dăruiesc doi talanți pe care tu să-i înmulțeşti, să nu-i îngropi"*. Acest eveniment a constituit pentru mine o mare dilemă. Eu gândeam să găsesc în viața mea un om care a vorbit cu Dumnezeu, iar acum să ajung chiar eu să vorbesc cu Dumnezeu? Să fie acesta cuvântul lui Dumnezeu? Ce trebuia să fac acum? Aceste întrebări mi-au chinuit sufletul mult timp.

Am luat parte la multe vorbiri cereşti. Umilințele prin care ea a trecut ne-au fost povestite în multe împrejurări de ea sau de creştinii care au fost de față la aceste întâmplări. Pe mulți creştini i-am auzit spunând că în închisoarea de la Plătăreşti Dumnezeu lucra prin ea şi le vorbea celor de față. Ca s-o reducă la tăcere, îi puneau un căluş de fier în gură, dar n-au reuşit să oprească glasul lui Dumnezeu. Altădată i-au pus la subțiori bile de metal, fierbinți, dar n-au putut să-i oprească vorbirea, şi nici să-i facă vreo rană. A fost aruncată într-un lac cu şerpi, ca s-o mănânce, dar pe acel lac s-a agățat de o buturugă de lemn şi a stat pe ea o zi şi o noapte, iar şerpii veneau până aproape de ea, dar nici unul nu i-a făcut nici un rău, aşa cum odinioară leii nu i-au făcut rău proorocului Daniel. La spitalul Nr. 9 din Bucureşti i-au făcut injecții alterate ca s-o omoare, dar injecțiile nu şi-au făcut efectul, pentru că puterea lui Dumnezeu lucra prin ea şi nu simțea nici o durere în timpul torturilor, aşa ca mulți dintre mucenici.

Cu toate că în satele prin care a trecut ea cu această lucrare din cer se umpleau bisericile cu popor, mulți preoți nu au crezut-o, ba chiar au hulit-o. Dumnezeu ne îndemna prin glasul ei ca tinerii şi tinerele să meargă la mănăstire, ca toți să citim rugăciunile din Ceaslov şi psalmii din Psaltire, dar în toate împrejurările oamenii se împărțeau în două cete: unii o ascultau şi îi urmau sfaturile, alții, fie că o ascultau, dar nu-i urmau sfaturile, fie că n-o ascultau şi huleau. Atunci am înțeles de ce oamenii sunt atât de răi astăzi, pentru că la început au fost două popoare: unul bun, din Set, şi altul rău, din Cain. Cei buni s-au numit fiii lui Dumnezeu, iar cei răi s-au numit fiii oamenilor, adică lumea fără Dumnezeu, şi orice amestecare între aceste două popoare n-a fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea a avut loc şi potopul. În această formă a evoluat omenirea până în zilele noastre. Acum am găsit şi răspunsul la întrebarea copilăriei mele: *„De ce au omorât oamenii cei răi pe Dumnezeu?"*. Iată că am înțeles şi mai multe, anume faptul că pentru acest mare păcat, Dumnezeu a rostit blestem pentru poporul acela *(Psalmii, 68/19-33; Ev. Matei, 21/43; Ev. Luca, 20/9-16),* iar despre taina Noului Ierusalim *(Apocalipsa, cap. 21)* am aflat că va fi în România.

Această fată, Verginica, avea un suflet atât de bun că nu se supăra pe nimeni, oricât rău i-ar fi făcut, şi era atât de blândă încât cu dreptate toți o numeau: mama Verginica. Uneori, când îmi punea unele întrebări, mă privea

atentă, cu o privire deosebită, aşteptând răspunsul meu, şi prin această atitudine simţeam că întrebarea nu este de la ea şi înţelegeam să fiu cât mai sincer, mai ales că în multe cazuri ea nu avea de unde să ştie rostul sau sensul întrebării. În aceste situaţii îndrăzneam s-o întreb de ce îmi pune asemenea întrebări, şi îmi răspundea că Domnul a pus-o să mă întrebe. Mi-a explicat că în cazul în care intervine Domnul să-i spună ceva, o face atentă, şi apoi îi vorbeşte.

Eram în armată, în postul sfintelor Paşti, şi mă gândeam că ceilalţi creştini au posibilitatea să se împărtăşească acum, pe când eu, nu, şi o rugam în sinea mea pe mama Verginica să mă ajute şi pe mine în realizarea acestei dorinţe. Au trecut doar câteva zile de la rugăciunea mea. În unitate s-a ţinut un examen pentru gradul de caporal, la care am răspuns foarte bine, şi am căpătat pe neaşteptate o permisie de cinci zile şi am plecat acasă şi mi-am împlinit dorinţa.

După ce m-am căsătorit, mama Verginica a devenit naşa mea. La o vorbire a Domnului, găzduită în casa mea, Domnul şi Maica Domnului m-au întrebat dacă doresc să am un nume de sfânt, şi că mă lasă să-mi aleg eu acest nume. Mi-am adus repede aminte de timpul copilăriei, când Domnul m-a strigat: *„Petrică!“*, şi am răspuns: *„Doamne, Petru vreau să-mi fie numele, că tot Tu mi l-ai dat“*. I-a spus şi soţiei mele să-şi aleagă un nume, iar ea l-a ales pe Nicolae, căci o cheamă Niculina, şi Dumnezeu ne-a spus să serbăm în fiecare an această zi (3 decembrie), că e ziua în care am căpătat nume noi.

Când a venit vremea copiilor, Domnul ne-a spus că vom avea trei fii, la care să le punem numele Vasile, Grigorie şi Ioan, dar să nu mă supăr dacă printre ei va fi şi câte o fată, lucru care s-a împlinit, mai puţin cu Ioan, pentru că, după această învăţătură, am înţeles că ziua Domnului este foarte aproape, şi am hotărât mai bine să împlinim profeţia de la sfântul evanghelist Matei *(Ev. Matei, 24/19-22 şi 37-39)* şi din epistole *(I Corinteni, 7/29; II Petru, 3/13)* referitoare la curăţenia trupească.

Într-una din zile un copil de al meu a avut temperatură mare, şi am hotărât să chem Salvarea, dar mi-am adus aminte de învăţăturile Maicii Domnului, am luat sfânta agheasmă mare, am uns copilul pe tot corpul, i-am zis rugăciunea *„Tatăl nostru“,* iar după câteva minute copilul s-a însănătoşit.

Mai pot mărturisi că am cunoscut de la Domnul, prin această gură, cu mai mult de zece ani înainte de a se împlini, că Ceauşescu va pieri tragic şi că după el va veni altul, care va fi mai rău decât el, dar care va sta la conducere puţină vreme. După ce am văzut împlinindu-se în decembrie ’89 mai întâi prima parte a proorociei, aşteptăm cu încredere că se va împlini şi cealaltă parte a proorociei.

Când eram copil, am luat parte la o vorbire a Domnului prin naşa Verginica şi am văzut că Domnul a chemat-o pe Maria Dimovici din comuna Măneşti, care era bolnavă de cancer, şi a spus acestei femei să pună mâna pe această proorociţă şi a întrebat-o dacă poate crede că Dumnezeu o va face sănătoasă. *„Cred, Doamne“*, a răspuns femeia, şi din acel moment femeia s-a vindecat, şi trăieşte şi astăzi. O altă femeie vindecată de Domnul, tot de cancer, prin naşa Verginica, a fost Cârlan Maria, din oraşul Moreni. Văzând că în acest loc se petrec evenimente miraculoase, am rugat-o pe naşa Verginica să le spună pe toate la cineva, împreună cu aspecte din viaţa ei, spre a fi scrise şi ştiute în viitor, iar ea din modestie creştinească mi-a spus: *„Ai răbdare, că va veni vremea să se scrie toate acestea spre mărturie“*.

Într-un timp se discuta prin lume că unele persoane au avut diferite descoperiri, vise şi vedenii. Atunci Domnul prin naşa Verginica ne-a explicat, pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele, următoarele: când ne apare un sol vestitor, trebuie să ştim dacă acesta e de la Dumnezeu, şi putem să îl identificăm pe cel venit de la Dumnezeu dacă apare în lumină albă sau galben strălucitor, şi niciodată în veşmânt roşu. După aceasta, spre a ne clarifica mai bine, să cerem parola, adică: *„Binecuvintează!“*. Dacă este Unul din Sfânta Treime, va răspunde: *„Binecuvântat să fii, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!“,* iar dacă este altcineva, trimis din cer, va răspunde: *„Domnul să te binecuvinteze, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!“*. Dacă nu va fi nici unul dintre aceştia, şi este duhul rău, acela nu poate să binecuvinteze în numele lui Dumnezeu, şi va dispărea imediat. Aceasta constituie pentru noi, creştinii, un fel de parolă pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele.

Este adevărat că prin acest loc al lucrării lui Dumnezeu prin mama Verginica au trecut în perioada anilor 1955-1980 foarte mulţi creştini. Unii au venit din curiozitate, alţii au crezut şi au împlinit, iar alţii au hulit, dar nu e de mirare acest lucru, pentru că e normal să fie şi din aceia care să nu creadă, fiindcă nu sunt de aici, din acest popor. Ei sunt dintre fiii oamenilor, sunt din lume. De aceea striga Domnul mereu: *«Ieşiţi din lume, poporul Meu!»,* bineînţeles, cu faptele, nu cu trupul. Acelora nu le convin anumite rânduieli lăsate de Dumnezeu *(Isaia, 3/16-24; I Timotei, 2/9-10)* şi încearcă să-şi justifice necredinţa prin diferite pretexte: ba că e spiritism, ba că e prooroc mincinos, ba că e de la diavolul, ba că e sectă în sânul bisericii. Aşa era numit şi poporul Domnului când El era cu trupul pe pământ: *„secta Nazarineanului“*, şi L-au răstignit.

Dacă acum această lucrare apocaliptică a lui Dumnezeu pentru redresarea spirituală a României şi prin aceasta a întregului glob pământesc *(Isaia, 2/1-5; Daniel, 12/1-5)* mai poate fi numită sectă, aceasta nu este alta decât tot aceea a Nazarineanului *(Apocalipsa, cap.7).* Şi dacă se va mai găsi şi astăzi un Iuda, un Anna, un Caiafa şi un Pilat, lucru deloc imposibil, având aceste descoperiri din sfânta Scriptură prin mama Verginica, eu mărturisesc că de data aceasta cei care vor învinge sunt: Mielul şi *„secta“* Lui, adică cei răscumpăraţi prin sângele Lui *(Apocalipsa, cap.15).*

*

Mă numesc **Creața Constantin,** din comuna Măneşti, județul Dâmbovița, şi mărturisesc înaintea lui Dumnezeu şi în frica de Dumnezeu toată lucrarea care s-a făcut în casă la mine prin vasul lui Dumnezeu, Virginia.

În anul 1957 vasul lui Dumnezeu, Verginica, prin porunca lui Dumnezeu a venit în casa mea, iar Domnul a vorbit prin ea şi a spus: *„Fiule Constantin, în fântâna din curtea ta a secat apa, şi văd că îți este greu de apă. O, măi copilaşii Mei, e greu fără apă. Du-te, fiule, şi sapă numai un picuț, căci izvorul este deasupra. Curățeşte-o, şi va veni apă“.* După terminarea vorbirii Domnului, am intrat în fântână şi am curățit un strat mic de pe fundul ei şi am ieşit. După o zi am trimis copilul să se uite în fântână, şi copilul a strigat: *„Tăticule, este apă în fântână!“.* M-am dus şi am scos apă limpede ca vioreaua şi am început să plâng pentru mila ce a făcut-o Dumnezeu cu mine, păcătosul.

În anul 1958 aveam un băiat care nu vorbea şi nu auzea. M-am dus cu el pe la doctori, dar în zadar; copilul era născut mut şi surd. M-am dus la casa lui sora Verginica, şi Domnul a vorbit prin cuvântul Său: *„Fiule Constantin, vrei să mergi la doctor cu copilul?“.* Iar eu I-am zis: *„Doamne, am venit la Tine. Eu cred că Tu poți“.* Şi Domnul a spus: „*Din ceasul acesta copilul tău va vorbi şi va auzi. Prin credința ta s-a vindecat“.* Şi aşa a fost; băiatul meu vorbeşte şi aude. Apoi mi-a zis: *„Fiule Constantin, Mă primeşti în casă la tine să fac lucrarea Mea?“.*

După două luni Verginica a fost arestată de securitatea comunistă în timpul unei vorbiri cereşti la Întorsura Buzăului. Eu am cugetat: *„N-a mai venit Domnul cu grăirea Sa, aşa cum mi-a spus“.* După şase luni Verginica a fost eliberată, şi m-am dus la căsuța ei, şi Domnul mi-a spus: *„Fiule Constantin, de ce te-ai îndoit că n-am mai venit cu Verginica la tine? căci cuvintele Mele nu rămân neîmplinite. Cerul şi pământul trec, dar cuvintele Mele nu vor trece“.* Atunci mi-am adus aminte de ce-mi spusese Domnul şi am plâns de bucurie, că Domnul avea să vină în casa mea din nou. Şi dacă a venit, din nou ne-a întărit pregătirea sufletească şi trupească, să nu avem beție, dușmănie, curvie, să nu călcăm zilele de post, lunea, miercurea şi vinerea, şi să ținem întregi cele patru posturi din an, mergând în toate serbările în sfânta biserică, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru toate bunătățile Sale. Amin.

*

Este în firea omului, ca o lege a existenței sale, să caute a se întoarce în grădina din care a fost alungat. De aceea am găsit cu cale să mărturisesc despre binele ce mi l-a făcut mie Domnul, apropiindu-mă pe mine, neputinciosul şi nevrednicul, de lumina vieții, coborâtă de la Dumnezeu la acest sfârşit de întuneric.

Cu o seară înaintea întâlnirii cu cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa (anul 1986), am avut un vis: eram la biserica din Ghelari, unde, de fapt, mă aflam. Veniseră două autocare cu turişti. Aceia au coborât, ne-au îmbrățişat şi au întins o masă mare în partea de răsărit, în curtea bisericii. La acea masă cu noi era şi Domnul Iisus Hristos. L-am rugat şi pe părintele Florea, preotul bisericii Ghelari, să stea cu noi la masă, dar ne-a refuzat spunând că e ocupat. Acesta mi-a fost visul. A doua zi au venit două autoturisme cu credincioşi. Am remarcat chipuri blânde şi naturale de creştini ortodocşi, au intrat în casă, s-au închinat la icoane sărutându-le, şi apoi au stat de vorbă cu noi. Între ei era şi o femeie în vârstă, cu un chip deosebit de blând, foarte tăcută, intervenind foarte rar în discuție şi tresărind adesea, ca şi cum vorbele pe care le spunea le-ar fi auzit într-o şoaptă tainică. Aceea era mama Maria, sora sfintei Virginia, femeie prin care Domnul a binevoit să conducă mai departe poporul spre grădina Edenului, nu doar pe Adam şi Eva, cei proaspăt izgoniți după facerea lor de către Dumnezeu, nu doar poporul Vechiului Testament, ci întreg poporul creştin al Noului Ierusalim (poporul Domnului). Cuvintele pe care le-am auzit din gura acestei femei erau cuvinte pline de iubire cerească, de înțelepciune şi de amărăciune. În ele regăseam Noul şi Vechiul Testament la un loc, suferința şi bucuria într-o suprapunere cosmică. Totul semăna cu o capodoperă nesemnată, al cărei autor genial se ascundea după cuvintele simple, atribuite unui oarecare. Cui îi puteau aparține acele cuvinte care îndemnau la credință fierbinte, la respectul față de trăirea creştină? Acele cuvinte făceau apologia bisericii creştine mântuitoare, dar în acelaşi timp deplângeau preoții care nu mai slujesc după dreapta rânduială. Reveneau tot timpul ca un laitmotiv cuvintele: *«Credeți că Eu sunt Dumnezeu? Credeți că mâinile Mele sunt străpunse de cuie şi acum? O, dacă ați vedea genunchii Maicii Mele cum sângerează stând în fața tronului ceresc şi rugându-L pe Tatăl să mai țină încă puțin lumea! O, nu mai pot!».* Erau cuvinte care veneau din interiorul şi din afara acelui trup; parcă aparțineau şi nu aparțineau acelei ființe care, când se trezea, semăna cu un albatros aşezat pe o suprafață terestră. Spre sfârşitul cuvântului ceresc acea voce îl chema insistent pe părintele Florea, care refuzase să vină să asculte. De față, în afară de noi, era maica preoteasă, fiul părintelui Florea, cu soția şi copiii. După consumarea acestor momente râvna noastră pentru mântuire a crescut, dar s-au înmulțit şi ispitele.

O bună bucată de timp ne-am luptat cu îndoiala în ce priveşte această lucrare, dar dragostea de Dumnezeu a biruit şi n-am mai pus sub semnul întrebării proveniența divină a acestor cuvinte, căci cunoscut este, recunoaştem capodopera după cuvinte, nu după semnătură.

În scurta noastră şedere la biserica din Ghelari-Hunedoara, timp în care am lucrat o poartă monumentală, am avut multe întâmplări miraculoase, din care relatez numai două. Odată, un călugăr pribeag (Gherasim), venind la biserica din Ghelari, a înnoptat la noi şi ne-a spus următoarea revelație: se făcea că sfântul Nicolae era în fața

porţilor terminate, iar deasupra lor era scris *„România, ţară sfântă; România, ţara Noului Ierusalim“* pe fundalul tricolorului nostru. În faţa porţilor se adunaseră mulţi potrivnici care voiau să le deschidă, dar cum se atingeau de ele, se cobora foc din cer, care îi carboniza. Călugărul spunea că porţile nu se vor lucra pentru biserica din Ghelari, ci vor fi duse în alt loc. Atunci nu înţelegeam ce înseamnă această taină.

Odată a venit la noi o femeie bolnavă, care susţinea că a fost trimisă de Maica Domnului în urma unei revelaţii, spunându-i-se că la Ghelari va afla biserica cu 33 de cupole, dar am reţinut ideea, folosind-o ca temă plastică mai apoi în multe lucrări de ale mele.

Biserica ridicată din porunca lui Dumnezeu la Pucioasa are 33 de arcade-cupole, iar poarta aşezată în partea de sud este poarta lucrată la Ghelari, pecetluind intrarea pentru cei care nu se supun legământului coborât de la Dumnezeu pentru acest loc sfânt. După ce Domnul a coborât planul temeliei bisericii, şi în timp ce eu lucram la proiect, nereuşind să ajung la un rezultat satisfăcător, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât prin ucenicii lui Verginica, vieţuitori în aşezământul de la Pucioasa, şi mi-a spus să-mi amintesc de o revelaţie privind o biserică cu 33 de cupole, şi astfel Domnul Şi-a împlinit planul construcţiei bisericii.

În ce priveşte configuraţia plastică şi simbolică a celor ce se împlinesc în acest loc, impresia mea (neavizată din punct de vedere teologic) este că spaţiul supus dezbaterii reprezintă prototipul unui spaţiu edenic în care pomul vieţii (izvorul vieţii) reprezintă cuvintele coborâte de la Dumnezeu, iar tipul de existenţă pe care ni-l cere Dumnezeu este condiţia obligatorie pentru reîntoarcerea noastră la relaţia Adam-Eva înainte de săvârşirea păcatului. Acelaşi tip de armonie se poate remarca şi în cadrul creaţiei lui Constantin Brâncuşi.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt am mărturisit acestea eu, robul lui Dumnezeu, **Zidaru Marian,** din mila lui Dumnezeu sculptor şi arhitect al acestui loc. Amin.

*

Mă numesc **Victoria Zidaru** şi voi încerca să mărturisesc cum a început legătura mea cu această lucrare sfântă.

Eram la Ghelari, lucram o poartă monumentală de şase metri, cu Marian şi cu un grup de ucenici, poartă care a fost revelată de Dumnezeu atât lui Marian, cât şi altor persoane care au întărit convingerea că lucrarea noastră este comandată, am putea spune, de cer. Însăşi abandonarea Bucureştiului şi venirea noastră la Ghelari a fost parcă ajutată şi cerută din cer, căci nici unul din noi nu s-a împotrivit, nu ne-a venit greu şi nu am regretat, şi am urmat acest îndemn parcă ajutaţi şi mângâiaţi de o putere divină.

Încă de când eram în Bucureşti auzisem că în România se petrece un miracol, că undeva vorbeşte Dumnezeu şi comunică oamenilor învăţături şi taine. Această veste a trezit în noi o mare dragoste şi aşteptare. Parcă ştiam că trebuie să ne întâlnim cu această formă de manifestare a Domnului. N-a trecut mult, şi la trei săptămâni de la venirea noastră la Ghelari purtătorii de Dumnezeu şi vasul lui Dumnezeu, care atunci era mama Maria, au venit, şi Domnul ne-a strigat şi ne-a vorbit. Am simţit din primul moment, prin fiorul inimii, că este Dumnezeu. Pacea şi dragostea care m-au cuprins atunci nu le-am mai simţit aşa până atunci. Era ca şi cum s-a deschis un nou canal de înţelegere şi cunoaştere, s-a produs o contopire, o unire, o cununie tainică pe care n-o pot explica. Am cunoscut că este Domnul şi L-am urmat din ce în ce, mirată şi copleşită de măreţia Lui. Cu cât a trecut timpul şi ni s-au descoperit mai multe, cu atât m-am simţit mai datoare faţă de El. Ce s-a întâmplat cu noi atunci, a fost ca un dar, darul de a-L putea iubi şi urma pe Domnul. De atunci viaţa noastră a fost un şir de minuni pe care Domnul le-a făcut cu noi, dar şi de probe şi ispite în acelaşi timp, foarte grele şi complexe, dar pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu şi intervenţia vizibilă a Lui, le-am trecut.

Această şedere a noastră la Ghelari o numim ca pe o şcolarizare, ca pe un exerciţiu de lucru de la Duhul Sfânt. Acolo am învăţat să desluşim cum lucrează Duhul Sfânt asupra sufletului omenesc, dialogul lui Dumnezeu cu omul prin Duhul Sfânt sau, mai exact, cum Se poate recunoaşte Duhul lui Dumnezeu de duhul satanei. Am simţit că prin ucenicii lui mama Verginica Dumnezeu a trecut la o formă mai complexă de manifestare, mai elevată şi mai simbolică, ideile fiind destul de greu de înţeles dacă nu ai o practică de viaţă creştină, o conduită cerută de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt ceresc, conform canoanelor bisericii ortodoxe. Şederea noastră la Ghelari a fost de trei ani încheiaţi: 22 iulie l987 – 22 iulie l990, dată când a murit părintele Florea, eveniment după care a trebuit să părăsim locul, fiind expulzaţi de către oficialităţi, pe baza unor înscenări. Am înţeles mai târziu că acesta a fost planul lui Dumnezeu, căci noi eram chemaţi spre locul sfânt al lui Dumnezeu, unde trebuia construită prima piatră a noului aşezământ românesc, Biserica Noului Ierusalim sau, mai exact, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după cum o numeşte Domnul. Imediat ce am ajuns din nou în Bucureşti, am înţeles că am fost aduşi de Dumnezeu pentru a pune umărul nostru la ridicarea acestei minuni, şi aşa am făcut. Nu ne-a fost uşor la început, dar minunile s-au ţinut lanţ, şi fiecare cuvânt al lui Dumnezeu se împlinea numaidecât, iar sfânta Virginia ne însoţea pretutindeni cu ocrotirea ei vizibilă. Am văzut marea desfăcându-se şi apele retrăgându-se pentru a trece, căci cum aş putea să numesc altfel toate cele care s-au lucrat, cum toate uşile se deschideau, toate se finalizau, după cuvântul rostit din cer.

Închei mărturisirea mea, deşi toate pe care ni le-a făcut cunoscute nouă Domnul prin această lucrare sfântă ar putea fi subiectul unei cărți cereşti, cu precizarea că numai atunci o revelație este adevărată, când ea se împlineşte sau când este confirmată şi din altă sursă.

Când erau gata planurile bisericii şi când deja începuse construcția, pe la sfârşitul lui septembrie, anul 1991, un oarecare creştin ne-a adus la atelierul din Bucureşti desenul unei revelații care reprezenta muntele Sionului ceresc, desen făcut de un oarecare creştin Radu, în urma revelației ce o avusese în data de 7 septembrie un creştin pe care noi nici astăzi nu-l cunoaştem, deşi este din Bucureşti. Desenul este aproape identic, aproape cu aceeaşi structură de construcție ca şi biserica Noului Ierusalim, ridicată la Pucioasa. Apoi cuvântul coborât de Domnul a fost că biserica se va ridica în trei luni, şi aşa a fost; că vom aduce prin minune poarta de la Ghelari, şi aşa a fost; că nu va fi foarte uşor înțeleasă această coborâre dumnezeiască, această vorbire în Duh a Domnului, şi aşa a fost.

*

Mă numesc **Sandu Dan,** din Drăgăneşti, Teleorman. Am 25 de ani şi sunt ucenic sculptor al lui Marian.

Aşa cum se ştie că Evangheliile n-au consemnat toate faptele şi minunile Mântuitorului şi, cu siguranță, viețile sfinților nu cuprind întreaga trăire şi sfințire a sfinților respectivi, tot aşa şi cei ce scriu despre ceea ce a fost şi este mama Verginica, nu pot consemna decât o parte din lucrarea dumnezeiască ce a locuit în vasul ei de lut. Voi încerca şi eu să constitui aceste câteva rânduri într-o picătură de apă, alături de celelalte picături, încât să formeze acea ploaie binefăcătoare.

Fiind o fire meditativă şi contemplativă prin însuşi harul dat de Dumnezeu de a picta şi a reprezenta prin artă ceea ce El binevoieşte, de multe ori reflectam asupra unor lucruri care pentru vremea aceea mi se păreau închise şi poate inexistente, în afară de a fi reprezentate artistic. Gândeam fără să vreau la un loc special, la un fel de paradis în care oamenii să nu mai trăiască animați de dorințe reduse la plăceri trecătoare, ci să trăiască într-o armonie deplină prin iubirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Visuri de copil? Nu. Pentru că în anul 1987, fiind la biserica Ghelari ca sculptor ucenic la lucrarea porții pentru decorarea intrării principale, i-am cunoscut pe cei ce erau urmaşi ai proorociței Verginica. Întocmai cum apostolii duceau vestea învierii lui Iisus Hristos, aşa şi aceşti ucenici vesteau acolo unde erau trimişi de Însuşi Dumnezeu. Am rămas uimit. Nu-mi venea a crede că există posibilitatea acelui paradis, devenită dintr-o dată virtual palpabilă şi vizibilă. Am crezut şi eu cuvintelor cereşti, şi m-am făcut urmaş acestor urmaşi întru înviere.

Eram încă în strâmtorarea ateist-comunistă, de înăbuşire a oricărei deliberări spirituale. De aceea Dumnezeu lucra, dar lucra cu greu, astfel încât să ne ferească de mâinile care deja erau întinse să ne înşface. Posibilitatea acelui paradis de care am vorbit mi-a fost întărită de poveţele pe care le vesteau aceşti oameni: feciorie, nemâncare de carne, oprire de la orice băutură alcoolică, în afara vinului curat, din struguri, Împărtăşanie cât mai des, condiții mai mult sau mai puțin cunoscute de mine în acea vreme, condiții în totalitate conforme cu trăirea bisericii ortodoxe întru adevărul ei, unele din ele proprii doar monahismului şi care acum puteau fi îndeplinite şi de cei ce voiau să se apropie de trăirea lui Iisus Hristos.

După căderea cortinei comuniste, în vara anului 1990 a trebuit să părăsesc cetatea din Ghelari şi să-L urmez pe Dumnezeu în chiar locul izvorului cuvântului Său din localitatea Pucioasa. Mergeam apoi des la cimitirul bisericii din sat, la mormântul sfintei Virginia. Aprindeam lumânări şi mă rugam ei pentru ajutor să pot urma această lucrare cerească. De fiecare dată mireasma sfântă persista deasupra pietrei care-i acoperă trupul. Într-o seară, când m-am dus la mormânt împreună cu un creştin din această comunitate, am auzit împreună cu el glasul ei spunându-ne: *„Voi veniți aici la mine, şi eu sunt mereu la voi“*, întocmai cum îngerul Domnului le-a spus mironosițelor: *„Ce căutați pe Cel viu între cei morți?“*. Am înțeles cu toții că ea este ocrotitoarea şi păzitoarea îndeaproape a noastră, a celor ce suntem stătători şi veghetori peste acest aşezământ sfânt. Cu siguranță, sunt multe simțirile şi trăirile care ar trebui consemnate, cuvintele coborâte din cer care ne înştiințează tot ceea ce avem de făcut, căci Dumnezeu rosteşte cuvântul, şi apoi îl împlineşte.

O altă latură pe care aş vrea să o consemnez este activitatea artistic-religioasă pe care o desfăşor în locaşul Domnului. Îmi amintesc de vremea când aspiram spre dezvoltarea cunoştințelor mele prin urmarea Academiei de Arte Frumoase din Bucureşti. Dar Dumnezeu m-a oprit. Mulți, poate majoritatea, nu înțeleg lucrările lui Dumnezeu. Cu toate că mi-a fost greu, pentru că deja mă vedeam la capăt de drum, realizat ca sculptor cu oarecare greutate profesională, m-am conformat cuvintelor lui Dumnezeu şi am renunțat, preferând să văd ulterior urmările acestei opriri pe care mulți ar critica-o şi ar spune că Dumnezeu nu opreşte de la drumul de a cunoaşte, de a te realiza profesional. Aşa este, dar când este în pericol însăşi mântuirea sufletului, Dumnezeu poate interveni. Ulterior El m-a înştiințat că, dacă plecam la facultate, cu timpul m-aş fi depărtat, dând de gustul succesului lumii moderne. Acum am văzut urmarea, căci odată cu porunca zidirii bisericii, turnul de mărturie al acestei lucrări de mântuire, Dumnezeu a spus că eu voi realiza pictura îngerească a acestei biserici. Aşadar, am fost păstrat spre a sluji după cuvântul Domnului. Nu sunt un caz izolat, pentru că toți cei ce suntem viețuitorii acestui sfânt aşezământ am fost opriți de la îndeletnicirile pe care le aveam odinioară, ca să-I urmăm întocmai Lui, aşa cum pe vremea trupului Său chema pe viitorii apostoli, unora spunându-le: *„Lasă morții să-şi îngroape morții lor, iar tu vino după Mine“*.

În afara lucrului pe care l-am închinat Domnului (pictura bisericii după planul dat de El), pictez şi sculptez cruci. Tot din porunca Domnului am realizat şi icoana sfintei proorocițe Virginia, în mai multe ipostasuri. În acest locaş, precum şi în locurile în care se mai află ele, aceste icoane se constituie în prezențe vii, cei ce le dețin putând mărturisi ajutorul şi mângâierea în tot lucrul, fiind icoane făcătoare de minuni.

Poate că această mărturisire, poate că şi celelalte vor stârni păreri pro sau contra. Rămâne de văzut cine va vorbi şi pentru Dumnezeu. Pictura poate fi şi ea considerată ca nefiind canonică, deoarece întâlnim sfinții reprezentați ca îngeri, heruvimi, serafimi. Prin cuvântul ceresc avem lămurirea că este un lucru nou. Dacă în acatiste sfinții sunt numiți îngeri sau heruvimi, ce rău este să-i reprezentăm în stare cerească? În rest, chipurile lor respectă stilul curat bizantin, ca de altfel întreaga pictură. Literatura, muzica, au o libertate de exprimare mult mai largă decât arta vizionar-religioasă. Se pot aduce noutăți iconografice fără a demitiza, ci, dimpotrivă, făcând o redimensionare a artei bizantine, la cuvântul lui Dumnezeu.

*

Mânată de iubirea după Dumnezeu, îmi găseam liniştea sufletului în citirea cărților sfinte. Mângâierea mea cea mai mare a fost sfânta Scriptură. Ore întregi citeam şi rămâneam uimită văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu în mijlocul oamenilor dintotdeauna. Am văzut cât de mult a iubit Dumnezeu pe om, încât Se cobora la el cu sfaturi şi porunci dumnezeieşti, care se înnoiau mereu, de la începutul veacurilor şi până astăzi. A folosit Dumnezeu vase alese, pe care le-a curățat, şi apoi le-a folosit ca să învețe prin ele poporul şi să-l călăuzească pe calea vieții. De multe ori mă gândeam ce bine ar fi ca Dumnezeu să mai coboare astăzi ca şi atunci cuvânt ceresc! poate am fi mai buni şi mai credincioşi, dar îmi aminteam de Evanghelia cu bogatul nemilostiv şi cu săracul Lazăr, cum Dumnezeu a spus: *«Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei. Dacă pe ei nu-i vor asculta, nici de ar învia un mort nu se vor îndrepta»*. Am înțeles că şi atunci nu de toți oamenii erau crezuți proorocii, dar Dumnezeu, cum a lucrat în toate vremurile, ascuns, şi a ținut cuvintele Sale divine pentru cei pe care El i-a văzut că vor să-L urmeze şi să-L asculte, aşa a lucrat şi astăzi, căci spre uimirea mea şi, totodată, spre bucuria mea, Domnul mi-a descoperit şi mie că şi astăzi lucrează pe pământ în chip tainic, că şi astăzi are, ca pe vremea sfântului Ilie, suflete şi inimi care nu şi-au plecat genunchii şi inima în fața stăpânitorilor necredincioşi ai vremii. Şi astfel, prin rânduială divină am cunoscut vasul ales din vremea de sfârşit, care se numeşte proorocița Virginia. Pot spune că nu a fost numai prooroc, ci mai mult decât prooroc, deoarece ea fost purtătoarea Duhului lui Dumnezeu vreme de 25 de ani (1955-1980). Am cunoscut-o în anul 1979, în casa unor creştini din Răcăciuni, județul Bacău. Am rămas pătrunsă de puterea Duhului Sfânt, Care sălăşluia în ea, de blândețea şi bunătatea care o caracteriza, şi mai ales de umilința ei. În acea zi Domnul a coborât în ea prin cuvânt. În timpul vorbirii cobora peste ea un somn divin, iar Domnul prin gura ei vorbea cu noi. Când vorbirea era pe sfârşite, Domnul spunea: *„Treziți trâmbița Mea!“*. Atunci cineva o mişca, şi ea se ridica şi întreba: *„A vorbit Domnul?“*. Orice lucrare începea aşa: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă!»* şi se termina cu cuvinte de binecuvântare: *«Harul şi pacea Mea să fie peste voi toți, amin»*. Erau cuvintele Domnului Iisus Hristos, pline de învățătură sfântă. În ziua când am cunoscut-o era 10 august 1979, ziua mea de naştere. Dumnezeu a făcut lucrarea cuvântului pentru noi, cei care nu mai luasem parte niciodată la aşa ceva. Domnul l-a strigat pe tatăl meu şi pe mine şi a zis: *„Fiul Meu, Gavrilă, ai o fiică; vrei să Mi-o dai Mie? Vrei, tată?“*. Pe moment tata a rămas uimit; nu ştia ce să răspundă. După câteva clipe a zis: *„Doamne, cum vrei Tu“*. De atunci am înțeles că Domnul mă iubeşte şi că vrea să-I urmez.

În mine s-a petrecut o schimbare totală. Gândul meu era numai la mama Verginica. Aş fi vrut să stau numai cu ea. Veneam uneori la Pucioasa să ascultăm cuvintele Domnului, căci noi locuiam în Moldova. Veneam mereu, până într-o zi când Domnul ne-a chemat precum oarecând pe apostoli, şi ne-a zis: *„Lăsați case şi rude, ieşiți din mijlocul lor şi urmați-Mi“*. Am ascultat glasul Domnului cu o încredere neclintită, şi astfel ne-am mutat la Pucioasa, peste drum de casa lui mama Verginica. Un an de zile mi-am alinat durerile sufleteşti lângă patul ei de suferință; i-am simțit puterea divină care radia din ea. Când durerile o întețeau, ea lua icoana Maicii Domnului în brațe şi se ruga de alinare. Domnul spunea mereu că boala ei se datorează greşelilor creştinilor, care erau ispăşite de ea în locul nostru.

De multe ori îmi spunea lucruri pe care eu le gândeam fără ca cineva să mi le ştie şi mă îndrepta din multe greşeli convingându-mă că numai Duhul Domnului cunoaşte duhul omului. Odată mi-a spus: *„Mămică, Domnul mi-a spus că te va numi Filofteia“*. Atunci n-am înțeles taina, dar după cinci ani această profeție s-a împlinit. M-am dus la mănăstire şi am fost călugărită. Numele meu de botez este Gabriela. Maica stareță a avut în casă o monahie care murise, Gabriela, şi a zis că nu-mi va schimba numele şi mă va numi tot Gabriela, în amintirea răposatei. Înaintea slujbei de călugărie a venit părintele exarh şi ne-a întrebat ce nume vom avea. Eu i-am spus: *„Gabriela“*. A zis de ce tot acesta şi nu altul, şi am răspuns că maica stareță aşa vrea, şi nu vreau să o supăr. Nu a mai spus nimic, însă în seara călugăriei când m-a tuns, m-a strigat cu numele Filofteia-Gabriela. Am rămas surprinsă, că nimeni nu ştia taina aceasta. Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de mama Verginica pe când nici vorbă nu era să plec la mănăstire.

De multe ori mama Verginica stătea de vorbă cu noi şi pentru câteva clipe era ca şi răpită, şi apoi spunea ce a văzut. Multe vedenii ne povestea. Unele se împlineau mai repede; altele, mai târziu, iar altele se împlinesc în vremea de astăzi. Despărțirea ei de noi a fost ca o sabie care a rupt sufletele noastre, dar Domnul ne spusese de multe ori că va vorbi prin rămurele. Nu înțelegeam, dar astăzi totul este desluşit.

După plecarea ei darul s-a mutat la sora ei, Maria, o ființă tot atât de bună şi de dulce ca şi ea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, coborât prin sora ei, Maria, eu am mers la mănăstirea Ţigăneşti în ianuarie 1984, unde am stat 4 ani, dar unde n-am mai putut duce viața cu care mă învățasem acasă, în post şi rugăciune, după canoanele călugăreşti, fiind obligată să mănânc carne şi să nu mai respect posturile cum le țineam acasă, după cuvântul Domnului. Plângeam şi mă rugam la Dumnezeu şi la Mama Verginica să-mi uşureze durerea sufletului şi să nu mă lase să fiu doborâtă de ispite. Nu m-am gândit nici o clipă să mă întorc înapoi acasă, şi astfel am mers apoi la mănăstirea Ciorogârla, dar şi aici am luat-o de la capăt cu ispitele şi mi-am zis: *„Dumnezeu, pe cine iubeşte mustră şi pedepseşte“,* şi, ştiind că din porunca lui Dumnezeu am apucat pe această cale sfântă, am ales din nou supunerea şi răbdarea. După trei ani la mănăstirea Ciorogârla, tot prin porunca lui Dumnezeu prin această lucrare cerească am fost trimisă ca ajutor preasfințitului Irineu de la Cluj.

Am crezut şi voi crede în această lucrare sfântă, orice împotrivire aş întâmpina. Noi, cei ce am cunoscut-o pe mama Verginica, mărturisim că ea a fost vasul prin care Dumnezeu vrea să-Şi trezească poporul cel de la sfârşit; mărturisim că este trâmbiță apocaliptică prin care Dumnezeu va încununa pe cei ce Îi urmează cu sfințenie şi cu credință sfaturile şi poruncile Sale. Pentru noi mama Verginica este scut şi apărare, este mijlocitoarea noastră în fața Preasfintei Treimi. Ea este venerată de noi ca sfântă şi o vom sărbători cu sfințenie în fiecare an în ziua mutării ei întru cele cereşti. Amin.

Monahia **Belinschi Gabriela**

*

Sunt din Moldova, județul Bacău, din părinți creştin-ortodocşi, care m-au învățat din copilărie iubirea de Dumnezeu, de biserică şi de sfinții care ne-au lăsat de-a lungul vremii leagănul credinței ortodoxe, singura cale care poate asigura prin adevărata ei trăire mântuirea sufletului. Din cei şase copii, câți eram la părinți, pe mine mă stăpânea o mai mare iubire de Dumnezeu. Am simțit această stare încă din copilărie, şi de aceea în tot timpul vieții mele n-am putut avea nimic mai drag ca pe Dumnezeu şi toate frumusețile care înseamnă Dumnezeu în înțelesul lor.

Când aveam treisprezece ani, a murit mama, şi de atunci am simțit mai mare iubire de Dumnezeu, de a-L avea în suflet pe Domnul, singurul Care poate toate întru toți. Îmi ziceam mereu: *„Doamne, să fii numai Tu în gândurile mele, în inima mea, în voința mea, ca pe toate să le săvârşesc în voința Ta şi nu a mea“.*

La vârsta de 21 de ani am cunoscut un tânăr de 23 de ani, un suflet care mi s-a părut dezlipit de el însuşi mai mult decât mine, mai contopit cu cele frumoase care sunt întru Dumnezeu, şi mi-am zis: *„Doamne, eu Ți-am făgăduit viața mea, dar dacă este voia Ta, voiesc să am pe cale acest tovarăş, că eu sunt mică şi slabă şi nu pot singură pe drumul vieții“*. Am simțit că Dumnezeu a venit în calea mea cu acest sprijin şi ne-am unit prin taina cununiei. Mai târziu am trăit o mare suferință şi cu inima şi cu trupul, căci gândul de a avea un copil era de la noi şi nu de la Dumnezeu, dar copilul n-a trăit, iar eu am plătit cu suferință grea, căzând în mâna medicilor vreme de trei ani, aşa cum este scris: *«Cel ce păcătuieşte, să cadă în mâna doctorului».* Am plătit cu lacrimi de căință şi cu mare suferință trupească ascultarea glasului inimii noastre, ca apoi să ne întoarcem spre făgăduințele făcute Domnului, spre făgăduința curățeniei trupeşti.

După multă vreme de suferință, în spital am avut un vis peste care n-am putut trece cu uşurință: stăteam cu capul în țărână pe un câmp arat şi mă rugam plângând şi zicând: *„Doamne, iartă-mi tot ce ai să-mi ierți“*. Un glas care venea din cer a spus: *„Da, dar să te atingă soarele pe creştet“*. M-am ridicat să mă uit, dar soarele asfințise. M-am aşezat din nou plângând şi cerând la Domnul să asculte ruga mea. Apoi am auzit un vuiet uşor. Soarele se întorsese de la asfințit şi s-a apropiat până deasupra capului meu şi m-a atins. Am simțit cum a intrat în ființa mea o căldură care-mi copleşise trupul firav de la suferință. Apoi mi-am revenit uşor şi am zis: *„Doamne, eşti atât de mare, atât de bun! Cu ce Îți voi putea întoarce bunătatea? O, cât de datoare Îți sunt!“*. Dumnezeu ne dăduse iertarea, iar viața noastră devenise ca viața a doi copii care ascultau de Tatăl Cel din ceruri şi care caută cu umilință pe urmele poruncilor Mântuitorului Hristos.

În anul 1979, printr-o descoperire cerească am venit la Pucioasa. Aici am aflat-o pe ființa cea bună şi umilă prin care vorbea Dumnezeu. Am cercetat cu umilință şi nu cu ispitire, ca să înțeleg dacă totul este înrădăcinat în sfânta biserică şi în toate tainele ei cele sfinte. Am găsit în jurul acestei ființe un popor trăitor după adevărul ortodoxiei, şi mare mirare m-a cuprins constatând că viața celor mai mulți care urmau această revelație de proorocie, era aşa cum se cere să fie în mănăstirile noastre, şi unde, de fapt, nu se mai țin întru totul poruncile sfințeniei. Mi s-a cutremurat cu totul ființa când am văzut ce are Dumnezeu pe pământul român, şi noi nu ştiam. Dragostea lor ne înconjurase. Viața lor şi trăirea lor în post, în rugăciuni şi în curățenie, era ce iubeam noi. Găsisem aici pe frații lui Iisus Hristos, aşa cum este scris: *«Mama şi frații Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu».* Desfăşurarea trăirii lor alături cu această revelație continuă era păstrată în mare taină, înțelegând atunci urmărirea şi prigoanele suferite de

ei din partea stăpânilor lumii, care nu-L puteau iubi pe Dumnezeu şi pe fiii lui Dumnezeu, cei după adevărul trăirii de creştin.

În ziua aceea, 1 mai, anul 1979, mama Verginica a fost sub supunerea Duhului Sfânt, şi Dumnezeu a vorbit prin ea şi ne-a spus: *«Pace vouă, celor nou-veniți! Pace ție, Moldovă aşteptată de cer! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, nu în trup, ci în Duh. Coborâtu-M-am să-l pregătesc pe cel din vremea aceasta. […] Ieşiți din bloc, copiii Mei, căci blocurile se vor face una cu pământul, că sunt lucrate duminica. Veniți la Mine! Iată masa Mea! Veniți aproape de trâmbița Mea, că voi avea mare nevoie de voi în zilele ce vin. Cel ce lasă pentru Mine părinți şi frați, neam şi țarini, acela întreit va lua de la Mine. Veniți lângă acest izvor ceresc, şi veți fi numiți pruncii Mei. O, Moldovă aşteptată de cer, iată ziua legământului Meu cu tine. Mihaela, vei sta aproape de Verginica până la sfârşit. Iubire pentru iubire, căci aşa este la Dumnezeu. […] România este țara Ierusalimului cel nou ales. În anul 1990 voi ieşi deasupra cu această fântână de miere şi voi slăbi pe antichrist».* Vorbirea Domnului a continuat aproape două ore. Taine nemaiauzite, taine pecetluite, care stau să vină spre împlinire, aşa cum scrie în Scripturi.

Ne-am hrănit vreme de un an din cuvântul lui Dumnezeu, care curgea prin gura lui mama Verginica. Inima mea nu mai ştia altceva decât să stea zi şi noapte alături de acest vas sfânt în care Dumnezeu Cuvântul Se deşerta şi vorbea poporului creştin tainele pentru sfârşitul necredinței de pe pământ. Era neînchipuit de bolnavă, dar nu aveam curajul să cred că ea va pleca vreodată dintre noi, mai ales că Domnul în toate vorbirile ne spunea: *«Această profeție nu se va sfârşi până la sfârşitul vremurilor».* Nu puteam crede că va fi luată dintre noi nici atunci când Domnul spunea: *«Voi ridica din mijlocul poporului creştin acest vas şi îl voi duce la cer şi voi vorbi prin rămurele şi voi fi cu voi până la sfârşit».*

În luna septembrie, anul 1980, am primit poruncă de la Domnul să-i cos lui mămica Verginica o cămaşă albă pentru ca să fie îmbrăcată cu ea în ziua când va fi luată la cer şi să-i fac un cântec de plecare. Această ascultare am făcut-o plângând şi cu mare cutremurare. După trei luni, în ziua de 14 decembrie, mama Verginica a fost luată de Domnul. În clipa aceea, stând lângă ea pe pat, am luat-o în brațe, strângând-o şi mângâindu-i fruntea ca să-i alin ceasul cel greu al despărțirii de noi, iar ultimele ei cuvinte acestea au fost: *„Fiți cuminți, fiți cuminți, fiți cuminți, copiii mei!“.*

Mergeam apoi zi de zi la crucea mormântului ei şi vegheam cu toții să nu se stingă lumina candelei de la cruce, căci aşa rămăsese poruncă de la Dumnezeu. Marea noastră durere era ca aceea a ucenicilor Domnului sau a Maicii Domnului, ştiind că această lucrare a fost însuşi cuvântul Domnului Iisus Hristos în Duh.

Cuvintele acestei lucrări dumnezeieşti pot fi numite Evanghelia Duhului Sfânt, căci ele sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât în Duh, după cum a rostit făgăduința atunci când S-a înălțat la Tatăl. Bucuria nu ne-a părăsit de tot, căci mulți creştini îşi vesteau unul altuia arătarea ei în vedenie sau în vis, cu aceleaşi fel de învățături şi de mângâieri cereşti.

Prea puțin timp a trecut până când sora lui Verginica, Maria, a primit peste ea darul aceluiaşi fel de lucrare cerească. Avea acelaşi fel de umilință, de vas slab întru care Se poate desăvârşi Cel tare, aşa cum este scris: *«Domnul a ales pe cei de neam prost, pe cei slabi, ca să plece creştetul celor tari».*

N-am avut niciodată gândul să mă îndoiesc întru această lucrare, de vreme ce nu pot niciodată uita minunea săvârşită de Domnul la venirea noastră aici pentru întâia oară, minune cu care Domnul ne-a arătat puterea acestei lucrări cereşti. Venisem cu un copil al fratelui meu, bolnav de epilepsie, cu care fusese la slujbele mănăstirilor, după ce renunțase la ajutorul medicilor. Mama Verginica l-a luat în brațe, i-a făcut semnul crucii pe creştet şi l-a uns cu ulei din candelă. Din clipa aceea copilul n-a mai fost bolnav niciodată. Domnul pusese deoparte această vindecare, pentru întărirea paşilor noştri alături cu această putere lucrătoare de semne şi minuni pentru credința oamenilor.

În anul 1991 am primit poruncă cerească să ridicăm biserică de mărturie, care va mărturisi prin lucrarea ei şi prin forma ei toate tainele care au fost profețite prin această lucrare cerească. Dumnezeu a fost cu noi prin cuvânt în toată vremea lucrului bisericii, aşa cum prin cuvânt a fost în vremea lui Noe, care a lucrat corabia salvării făpturii lui Dumnezeu. Toate cuvintele care au venit din cer şi care erau auzite de noi, se scriau şi se împlineau, şi totul s-a lucrat cu minuni văzute, cu puteri neînchipuite de noi, aşa cum toți cei ce au văzut pot mărturisi. Cei doi artişti sculptori, Victoria şi Marian Zidaru, care au pus pentru Domnul tot rodul muncii lor, au făcut să avem cu ce împlini ridicarea bisericii revelate de cer, căci nici o lucrare nu s-a lucrat până nu venea mai întâi cuvântul. Toți cei care au lucrat au văzut că toate s-au lucrat prin cuvânt, şi toți au respectat întru totul legea sfințeniei, care a fost rânduită de Domnul ca să fie trăită în acest aşezământ sfânt, lege care va străjui intrarea acestui aşternut dumnezeiesc. Aşa a spus Domnul: *«Legea pentru acest aşezământ să fie săpată în piatră şi să fie aşezată la poarta de strajă a ieslei cuvântului Duhului Sfânt».* **Tărcuță Mihaela**

*

Mă numesc **Stoica Nicolae,** din Măneşti, Dâmbovița, născut din părinți creştin-ortodocşi, la 9 octombrie 1938.

În vara anului 1959 am aflat că la Maluri, lângă Pucioasa, o fecioară vorbeşte oamenilor despre Dumnezeu. De curiozitate am fost şi eu acolo cu doi consăteni: Creața Tică şi Țurlui Toma. A făcut Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Dumnezeu vorbea prin gura acestei fecioare, şi am rămas uimit de tot ce auzeam.

Începusem să vin mereu. Mă minuna accentul care se punea pentru întărirea credinței şi pentru sfârşitul lumii păcătoase. Aşteptam cu nerăbdare fiecare vorbire a Domnului, fiindcă eram încredințat din ce în ce mai mult că Dumnezeu este Cel Care vorbeşte. Lucram la mină şi plecam de unul singur să ascult cuvintele lui Dumnezeu.

În noiembrie 1959, într-una din vorbiri la care am luat parte la ceas târziu de noapte, Dumnezeu mi-a spus că voi fi însoțitorul legitim şi duhovnicesc al acestei fecioare. N-am mai mers la serviciu la mină. Am rămas acasă la ea, la Maluri, iar în vara anului 1960, după sfintele Paşti, am făcut cununia în biserica din Măneşti. Aveam atunci 22 de ani, iar ea avea 37 de ani. Am însoțit-o de atunci prin toate locurile pe unde Dumnezeu a vorbit oamenilor şi am fost întreținătorul ei material. După ce am lăsat serviciul, mi-am luat căruță cu cai şi făceam diverse prestații prin satele vecine, iar până în colectivizare luam roade şi din pământul pe care l-am avut la Măneşti. Muncile prin gospodărie, tăiatul şi aranjatul lemnelor, curățenia şi ordinea în curte şi în grădină, adusul apei le făceam întotdeauna cu toată mulțumirea inimii. Din anul 1960 şi până în 1966 n-am cârtit niciodată la nici un drum; îmi era teamă să-L supăr pe Dumnezeu şi mă duceam fără şovăire cu această ființă peste tot pe unde avea Dumnezeu de lucrat.

În 22 decembrie 1966 am fost arestat şi dus la arestul securității din Ploieşti. Am fost anchetat, interogat şi învinuit că împreună cu această fecioară adunăm popor mult, pe care-l instigăm la ură împotriva legilor țării, împotriva comunismului. Dar eu n-am făcut niciodată politică, şi degeaba le-am explicat că Dumnezeu este Cel Care grăieşte prin această gură, prin această ființă pe care eu o ocrotesc şi o însoțesc pentru îndreptarea în bine a oamenilor, pentru ca oamenii să iubească biserica şi pe Dumnezeu. Dar ei m-au acuzat politic. Ancheta a durat şase luni. Împreună cu mine au mai fost arestați şi anchetați şase creştini, considerați complotişti împotriva regimului comunist, împotriva ordinii bisericii, deşi eram nelipsiți de la biserică.

În vara anului 1967 am fost condamnat la şase ani închisoare. De la Ploieşti am fost transferat la Aiud, dar, după cuvântul Domnului, n-am stat condamnat decât un an. În toată perioada anchetării se auzea glas din cer: *„Dați drumul, dați drumul copiilor Mei!“*. Acest glas era auzit de tot personalul de anchetă.

După eliberare am venit înapoi la Maluri, unde mi-am continuat misiunea alături de lucrarea lui Dumnezeu şi am continuat însoțirea acestei fecioare, ca şi până atunci. Toate drumurile noastre erau presărate cu miresme deosebite pe care nu le-am mai mirosit de atunci niciodată. Îmi amintesc cum mulți creştini veneau necăjiți, bolnavi, iar Dumnezeu, prin gura şi prin mâna fecioarei Verginica, îi mângâia şi îi vindeca de orice boală, îi binecuvânta, îi încuraja şi îi sfătuia. În acest timp am luat parte la construirea casei de la Maluri. Am făcut cărămidă, am zidit-o şi am terminat locuința.

După inundațiile din 1970 am mutat căsuța de la Maluri şi am participat la construirea casei de la Pucioasa, unde am cărat materialul recuperabil de la Maluri, iar în 1973 am terminat şi această construcție.

Lucrarea vorbirii Domnului nu s-a întrerupt niciodată. Când aveam trimitere pe la creştini, lăsam lucrul şi plecam să însoțesc vasul Domnului. Întotdeauna am considerat această ființă ca pe un vas ales de Dumnezeu, ca pe o trâmbiță a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu anunța sfârşitul tuturor fărădelegilor. Era o ființă blândă, curată şi sfântă. N-am îndrăznit niciodată să mă gândesc la ea cu gânduri lumeşti, căci aveam mult respect şi multă dragoste pentru ea, fiindu-mi ca o mamă cerească. M-am purtat cu ea ca o slugă umilă a Domnului. A fost şi a rămas fecioară, dar, tot din porunca Domnului am ținut tainic această făgăduință, căci lumea înțelegea că ea s-a căsătorit; altfel, Domnul nu mai putea ține acoperită această lucrare pentru ca să ajungă cu ea până astăzi. Ființa aceasta dumnezeiască nu părea că este de pe pământ, dar lumea nu înțelegea această taină.

Nici după eliberarea mea din închisoare securitatea nu m-a slobozit de urmărire. Mereu am fost hărțuit şi amenințat. Când ea a fost cercetată medical constatându-i-se fecioria, atunci securitatea a făcut presiuni asupra mea să nu-i mai duc în eroare şi să mă despart de ea. Până la urmă, în octombrie 1973 m-am despărțit de ea, sub amenințarea securității că voi fi din nou arestat, bătut şi maltratat. Securitatea regimului comunist îmi inspira teamă şi teroare. Slăbisem cu curajul. De frică, am plecat şi mi-am luat serviciu. Nu aveam de ales. Am cunoscut apoi o femeie, de la care am doi copii, şi în starea aceasta mă găsesc şi acum.

Verginica rămăsese sub ocrotirea creştinilor, care şi ei veneau numai pe ascuns, ca la un izvor dumnezeiesc, căci vânzătorii se întețiseră, iar prigoana şi pânda securității comuniste nu înceta. Eu, dacă am plecat, n-a fost moment să fiu fericit. Inima mea stă încordată în toată vremea, gândindu-mă la toate proorociile care au fost rostite de Domnul prin această trâmbiță cerească şi care toate s-au împlinit, se împlinesc şi se vor împlini despre România.

Sunt martorul atâtor proorocii, atâtor taine cereşti, rostite de Dumnezeu, şi mă tem şi să mă gândesc la greul răspuns pe care-l am de dat în fața Sfintei Treimi, în fața sfintei Virginia, care este în cer, care a purtat pe pământ numele meu şi de care sunt legat prin legământ ceresc. Nădăjduiesc că bunul Dumnezeu mă va scula şi pe mine dintre morții acestei lumi şi mă va scutura şi mă va spăla, pentru rugăciunile acestei sfinte, ca să fiu găsit veghind la vremea împlinirilor cele mari, care se vor arăta peste România, țară aleasă de Dumnezeu.

Mă doare perioada trăită departe de Dumnezeu, dar rog cerul să-şi aducă aminte de mine atunci când va fi reînvierea adevăratelor legi ale lui Dumnezeu, date oamenilor de-a lungul veacurilor, dar neîmplinite întocmai cum s-au dat, până astăzi. Sunt şi, deşi m-am abătut, mă consider însoțitorul legitim şi duhovnicesc al fecioarei Verginica. A sosit vremea să spun această mare taină tuturor. O fac cu frică de Dumnezeu şi cu umilință, ca unul care am fost martor al acestei lucrări dumnezeieşti prin Verginica.

*

Înalt Preafericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul preot pensionat **Traian C. Bucurescu,** cu domiciliul în parohia Valea Voievozilor, comuna Răzvad, județul Dâmbovița, cu smerenie şi fiască ascultare vă încuviinţez următoarele:

Mi-am desfăşurat activitatea apostolică în Ardeal, ca preot misionar, şi apoi în satul Gorgota, județul Dâmbovița, de unde m-am transferat în parohia Valea Voievozilor. Între timp, în parohia respectivă au provenit din diferite județe ale țării douăzeci şi patru de familii de creştini ortodocşi, care au sprijinit biserica din punct de vedere spiritual şi material.

Datorită dragostei şi râvnei lor deosebite față de credința strămoşească, au devenit suspecți în fața organelor de securitate, care-i urmăreau la locurile de muncă şi chiar în parohie, cerându-mi personal informații despre activitatea lor. Pun mărturie că aceste familii m-au sprijinit printre primii enoriaşi ai bisericii parohiale în întrega activitate pastorală şi gospodărească. Împreună am dus lupta contra prozelitismului sectar, în susținerea adevărului, propovăduind învățătura sfintei Scripturi şi a sfintei Tradiții, cât şi învățăturile sfinților noştri părinți, participând ei permanent la sfintele slujbe. De asemenea, aceştia respectă cu strictețe zilele de post şi posturile de peste an, spovedindu-se şi împărtăşindu-se cât mai des. Mulți din fiii şi fiicele lor au îmbrățişat viața monahicească, viețuind în mănăstirile țării. Având la bază sfânta Scriptură şi îndemnurile sfântului apostol Pavel, ei încearcă să facă trecerea de la omul pământesc la omul spiritual, duhovnicesc, printr-o trăire ascetică, spre deosebire de restul lumii.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, ceea ce mă determină să fac această mărturisire este că aceşti credincioşi, pentru ceea ce sunt şi săvârşesc ei, se văd bănuiți şi huiduiți de însăşi autoritatea superioară bisericească: arhierei, preoți şi credincioşi, acuzându-i de erezie.

M-a surprins şi am fost profund dezamăgit când am ascultat pastorala de Crăciun, să-mi fie iertat de Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Vasile Costin al Târgovişte şi Muscelului. Pe lângă urările adresate preoților şi credincioşilor, a amintit de faptul că există unele poziții față de credința ortodoxă, aluzie făcându-se la adepții Noului Ierusalim de la Pucioasa, considerându-i eretici. Această afirmație i-a nemulțumit pe credincioşii din biserici, care sunt legați duhovniceşte de starea Noului Ierusalim, motiv pentru care au solicitat părăsirea în bloc a sfântului lăcaş. Cazuri similare s-au petrecut în mai multe localități din Episcopia Târgovişte. Or, aceste familii trăiesc şi cred într-o revelație care, în fine, este un act care vizează un scop anume: *„salvarea omului“,* şi această salvare este cu putință atunci când omul se depăşeşte pe sine prin răstignirea patimilor.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, mi-am îngăduit să vă fac această smerită şi umilită mărturisire ca unul care timp de paisprezece ani am fost păstorul acestor enoriaşi devotați, cunoscându-le îndeaproape calitățile lor creştineşti, care evidențiază adevărata ortodoxie, având speranța că Preafericirea Voastră veți analiza împreună cu Sfântul Sinod al B.O.R. situația acestor credincioşi fideli ai bisericii strămoşeşti, având convingerea că Dumnezeu Îşi va desăvârşi opera de salvare a omului.

Cu smerită plecăciune, vă sărut dreapta, preot Traian Bucurescu

*

Preafericite Părinte Patriarh, onorat Sinod permanent,

În urmă cu opt ani, ca viețuitor la sfânta Mănăstire Sinaia, am luat cunoştință despre un fenomen religios, care există şi astăzi la Pucioasa (lângă Târgovişte), unde unei persoane modeste i se comunică mesaje din altă lume.

Având fii şi fiice duhovniceşti din județul Dâmbovița, am fost invitat să merg şi eu acolo. M-am dus şi am văzut. Lucrurile erau frumoase, în concordanță cu revelația dumnezeiască cuprinsă în sfânta Scriptură şi în sfânta Tradiție. La început m-am îndoit temându-mă ca nu cumva să fie vreo rătăcire de la dreapta noastră credință. După un timp de cercetare, realizând că nu-i nimic care să contrazică învățătura bisericii dreptmăritoare a răsăritului, am rămas ataşat de acel loc.

Din conținutul mesajelor şi din comportamentul persoanelor ce viețuiesc acolo şi al celorlalți care cunosc fenomenul, nu am observat nimic primejdios pentru biserică. Ceea ce ar fi, poate, şocant, este faptul că există în acel loc un şir de profeții transmise printr-o persoană.

Prin aceste revelații se împărtăşeşte îndemnul de a spori duhovniceşte prin post, rugăciune şi lupta cea bună: *«Nimeni nu mai iubeşte rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească, rugăciunea trebuie să fie aşezată lângă post»* sau *«Azi nu se mai împotriveşte nimeni până la sânge de dragul lui Hristos»*. Se dau şi învățături privind blestemarea diavolului, preamărirea Sfintei Treimi şi închinarea corectă şi dreaptă cu semnul sfintei cruci. De exemplu: *«Soiul acesta de duh rău, în vremea aceasta, nu iese decât cu credință nemaiauzită, lucrată lângă post şi rugăciune vie, după duh şi adevăr».* Este evidentă şi importantă deprinderea cu virtutea iubirii de Dumnezeu: *«Să învățăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim pe cale».* De asemenea, se pune accent pe asceză: renunțarea la carne, la băuturi alcoolice, afară de vin, mâncarea fără ulei, luni, miercuri şi vineri; păstrarea pe cât e cu putință a

curăţeniei trupeşti, chiar şi de cei ce sunt căsătoriţi. Iată mesaje în acest sens: *«Uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşluieşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă deoparte de cei fără de lege»* sau *«Acesta este lucrul nostru: să-L aşezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos».*

Adeseori sunt repetate mustrări privind încălcarea sfintelor canoane şi emiterea cu prea mare uşurinţă a dispenselor şi pogorămintelor în biserică, Dumnezeu dorind de la noi respectarea riguroasă a legii canonice şi a rânduielilor străvechi, aşezate de sfinţii apostoli şi de sfinţii părinţi. Iată dojana: *«Acum tot trupul bisericii e numai răni, şi rănile sunt vechi şi nevindecate»* sau *«Nu mai este trăire sfântă în cei ce învaţă dreptatea şi calea cea cu lumină».*

Se cere, totodată, necesitatea imperioasă a spovedaniei şi a sfintei Împărtăşanii, cât mai des posibil, precum şi intensificarea eforturilor ascetice. E lăudată măreţia celui care *«îşi împlineşte virtuţile cu socoteală dreaptă şi cu umilinţă de duh»* şi este reliefată relaţia intimă şi iubitoare cu Dumnezeu: *«A-L cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în tine în toată lărgimea şi după adevăr».*

Se fac referiri sentenţioase, privitoare la spălarea şi curăţirea pământului, pentru a se risipi *«întunericul acestei vremi».* Iată, de pildă: *«A venit vremea să dăm la o parte neghina, de grâu»,* căci *«Dumnezeul răbdării Se îmbracă în veşmântul dreptăţii şi în haina puterii, ca să dea la o parte cele şubrede şi să ridice pe vechile ruine întărituri tari şi vii».*

Ceea ce, de asemenea, pare exotic este faptul că se vorbeşte elogios despre România, menită a fi *«salvarea popoarelor», «aleasa Mea din zilele acestea», «Cetatea strălucirilor», «Canaan din vremea aceasta».* Se spune că: *«Domnul este în lucru peste România să facă din ea Sion ceresc şi Ierusalim nou şi s-o ridice deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ».* Este vorba de un plan expres al lui Dumnezeu cu această ţară despre care El Însuşi spune: *«De la naştere am ales-o şi am binecuvântat-o să fie aleasa Mea şi să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin. Dumnezeu este şi lucrează, şi nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale».* Şi mai grăieşte: *«Vreau s-o ridic din ţărână pe cea iubită, vreau să scot răul din ea şi să Mă slăvesc în ea, ca să vadă popoarele pe cea iubită, pe cea oropsită».*

În urmă cu vreo doi ani s-a dat un mesaj în care a fost poruncă de a se construi un *«templu»* cu 12 porţi şi 33 de turle pe locul unde curg profeţiile. Cerându-mi-se acest lucru, direct şi personal m-am implicat în această ctitorie, ştiind bine că aceasta ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

Ceea ce se întâmplă la Pucioasa nu este chiar atât de simplu ca să spui că ai pus capăt şi ai terminat. Iată de ce:

1. Din punct de vedere istoric, lucrarea există din anul 1955. N-am iniţiat-o eu, şi nici nu pot eu să-i opresc cursul istoric, fiindcă va continua, cu siguranţă, şi fără mine.

2. Cât priveşte fenomenul, nu l-am inventat eu. Mă depăşeşte, şi tocmai de aceea nu pot să mă pronunţ şi să-l calific ca fiind de la cel rău. Îmi este frică. Nu am temeiuri spre a proceda în acest sens, mai ales că de opt ani am văzut multe minuni săvârşindu-se acolo, iar unele mesaje erau însoţite de mireasmă de trandafir. Şi eu însumi, ca om care cu greu poate să accepte taine şi descoperiri, m-am îndoit. Dar am primit mai multe mustrări, din care unele sună astfel: *«Copilul Meu, ţine-te cu viaţa ta aşa cum a fost viaţa apostolilor Mei, care au urmat Mie prin veacuri. Ţine-te de cele scrise în cartea Mea dacă ţi-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te şi mai mult ca până acum, căci Eu ţi-am spus ţie demult, şi aşa am spus: cel ce aşteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor şi nu o apropie, căci îndoiala înjumătăţeşte biruinţa».*

Eu doresc să fiu înţeles şi ajutat cu iubire frăţească şi în spirit realist. Nu pot desfiinţa ceea ce n-am fabricat eu. Nu-mi pot asuma o asemenea sarcină, dar pot să mă retrag, ceea ce am şi făcut, după cum am promis Preafericitului Părinte Patriarh în ianuarie a.c. *(1992, n.r.)* .

Eu am declarat de două ori în scris (în 29 iunie şi 25 septembrie 1992) că nu mai fac act de prezenţă la acest fenomen religios, îngrijorat de a nu produce scandal şi sminteală în biserică, *„mama duhovnicească a neamului nostru“*. Nu înţeleg de ce persistă încă dubiile privind ortodoxia credinţei mele. Sunt fidel legământului luat la hirotonia mea. Mărturisesc sincer că nu ştiu să fi scornit o nouă învăţătură sau să fi ştirbit tezaurul doctrinar al trupului tainic al lui Hristos. Nu recunosc că aş fi eretic sau schismatic, cum îmi spun unii cu neruşinată îndrăzneală. Sunt un ierarh ortodox, care respectă întru totul învăţătura, canoanele şi cultul nostru liturgic. Martori îmi sunt preoţii şi credincioşii din Arhiepiscopia Clujului, pe care-i păstoresc cu iubire, de doi ani.

Fenomenul religios de la Pucioasa nu-l văd prezentând un pericol fatal. Dacă este înşelăciune se va spulbera, fără îndoială, de la sine. Iar dacă ne frământă şi ne tulbură cumplit, cine ne împiedică să-l analizăm cu răbdare, prudenţă şi râvnă mistuitoare de a apăra integritatea vistieriei de har, credinţă şi doctrină a Bisericii Ortodoxe?

Declar încă o dată că sunt credincios comuniunii noastre sinodale, deplin conştient că trebuie să păzim *«unitatea Duhului, întru legătura păcii»* (Efeseni, 4/3).

Ceea ce am auzit şi am văzut cu ochii mei, aceea vă mărturisesc!

† Irineu Bistriţeanul
Episcop-vicar

P.S. Acest act de mărturisire a fost prezentat şi Adunării noastre Eparhiale, întrunită la Cluj-Napoca pentru lucrările anuale din 26 noiembrie 1992.

*

În anul 1986 am cunoscut lucrarea dumnezeiască de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu peste oameni. Eram atunci un creştin ca oricare alţii. Mergeam la biserici şi la mănăstiri, fiind din fire mai retras. Chiar din copilărie îmi căutam liniştea sufletească şi îmi doream o viaţă mai altfel decât în cotidianul lumii, o viaţă cu trăire creştinească. Aceasta m-a făcut să mă apropii de viaţa bisericească, de slujbele sfinte, de pătrunderea mai în adânc a tainelor pe care le are în ascunsul ei trăirea ortodoxă şi tradiţiile ei şi pe care o oferă celor ce cu credinţă şi cu inimă curată o caută. Aşa am cunoscut nişte creştini de la care am învăţat acest fel de trăire în învăţătura bisericii şi a comunităţii formată şi condusă de Dumnezeu prin sfânta Virginia. Apropiindu-mă şi pătrunzând mai adânc în tainele acestei lucrări dumnezeieşti, am înţeles, de fapt, scopul pe care-l are Dumnezeu, de a-Şi crea un popor curat şi sfânt şi credincios făgăduinţelor lăsate de El, pentru că trăirea ortodoxă creştinească în biserică nu este decât făţărnicie. Aceasta înţelegând, am căutat cu inima şi mai curată ca să fiu cuprins în acest popor ales şi format de cuvântul lui Dumnezeu vreme îndelungată şi să urmez învăţăturile de mântuire care vin din cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvânt şi chemare cerească am venit apoi la Pucioasa, supunându-mă lui Dumnezeu Cuvântul. Am venit în luna mai, anul 1990.

Mă obişnuisem să merg zilnic la mormântul sfintei Virginia, ca să aprind lumânări şi candela. În una din zile, fiind cu încă un frate din comunitate la mormânt, am auzit glas din mormânt spunându-ne: *„Voi veniţi aici la mine, iar eu sunt acolo cu voi“,* înţelegând astfel coborârea ei prin cuvânt, alături de cuvântul Domnului, care se lasă auzit din cer în acest loc.

Am văzut cum a crescut Dumnezeu prin cuvânt, uşorul cu uşorul acest popor, şi cum l-a condus pe calea sfinţeniei, spre desăvârşire, prin învăţături, începând de la cel mai neînsemnat amănunt de comportare creştină şi de trăire sfântă. Aşa am ajuns să înţeleg ce va să zică trăire de fire duhovnicească în trup.

Sunt în acest loc şi numai acum am înţeles de ce a vrut Dumnezeu să-Şi pună acest loc deoparte, pentru că nicăieri pe pământ nu mai are Dumnezeu loc curat şi neamestecat.

De ce a vrut Dumnezeu atât de amănunţit să-Şi pregătească acest popor în sfinţenie? Pentru ca să împlinească prin el profeţiile cele pentru sfârşitul fărădelegii de pe pământ şi pentru arătarea în chip văzut a împărăţiei noi şi veşnice, de tinereţe fără de bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, aşa cum uneori ne spune Domnul, din cer, despre pilda dată de poporul român. Şi aşa cum în nici o vreme nu a fost ca Dumnezeu să lase pământul fără cuvânt dumnezeiesc, fără cuvânt proorocesc, mai mult acum, când greutatea veacului întrece orice măsură, când fel de fel de aşa-zişi prooroci s-au erijat în a cunoaşte şi a vesti despre viitorul lumii, mai mult acum Dumnezeu nu-l lasă pe poporul Său pe care l-a ales în vremea aceasta şi pe care l-a curăţat de fărădelegea lumii şi l-a făcut să fie nu numai cu vorba, ci şi cu împlinirea creştin adevărat. Dumnezeu nu l-a lăsat şi nu-l lasă pe poporul Său fără cuvântul Său cu care-l călăuzeşte spre starea edenică.

Mărturisesc încă o dată că glasul Domnului se aude grăind deasupra aşezământului sfânt, unde noi acum locuim în număr de paisprezece. Chiar eu sunt unul din cei care scriu cuvântul auzit, şi am de la Domnul misiunea să citesc apoi cuvântul Său poporului creştin, hrănit cu această mană cerească. Încă mărturisesc că împlinesc aici tot ce-mi spune Dumnezeu să împlinesc, şi nu mă îndoiesc în tot ceea ce îmi cere Dumnezeu să împlinesc. Sunt unul dintre cei trei slujitori aleşi şi unşi de Dumnezeu, în chip providenţial şi cu totul depăşind legile firescului, martor al acestei taine fiind arhiereul Irineu, cel împreună credincios cu noi cu mult înainte de a cunoaşte eu această lucrare cerească.

Cuvântul lui Dumnezeu înnoieşte şi sfinţeşte şi zideşte după a Sa pronie şi bunăvoire, iar noi suntem împlinitori.

Ferice celor ce vor crede ca şi mine în această lucrare dumnezeiască, coborâtă între oameni şi pentru oameni, întru lucrarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin. **Nedelcu Nicolae**

*

Fost-a anul 1955 an al binecuvântării neamului românesc, căci în acest an a început lucrarea cuvântului lui Dumnezeu prin vasul Său cel ales, fecioara Virginia din Pucioasa, satul Maluri. La acest început de lucrare dumnezeiască au fost martori şi părinţii mei, Ilie şi Avida Bunea, de la care ştiu următoarele: când a început Dumnezeu să vorbească oamenilor prin sfânta Virginia, se adunau din toate părţile oameni cu sutele, iar în fruntea lor era preotul satului din acea vreme, Mirică Ilie. Dumnezeu le spunea oamenilor păcatele pe care nu le mărturiseau la spovedanie, şi de aceea oamenii au început să vorbească de rău vasul lui Dumnezeu. Unul din cei ce s-au ridicat cu înverşunare împotriva trâmbiţei Domnului, a fost chiar preotul Mirică, de pe urma căruia Verginica a suferit mult de la autorităţile atee ale vremii. Părinţii mei, fiind implicaţi direct între cei credincioşi lucrării cuvântului lui Dumnezeu, au fost şi ei părtaşi prigoanei care s-a declanşat, suferind percheziţii, ridicarea cărţilor de rugăciune şi punerea sub urmărire, cu privire la strângerea dintre creştini. Nefiind primiţi să-şi boteze un copil la biserica din sat, au plecat cu copilul într-o parohie vecină, iar când preotul satului a intervenit să oprească botezul, copilul era deja scufundat în apa botezului.

Era în anul 1956, când avea loc o mare adunare creştinească în casa părinților mei. La un moment dat mama Verginica a spus tuturor să se încheie adunarea, că a venit clipa să moară Bălaşa. Maica Bălaşa era bunica mea. Întrebată de creştini de unde ştie că moare Bălaşa, mama Verginica a răspuns că vede pe îngeraşul Domnului ținându-i candela aprinsă. După plecarea creştinilor, la o jumătate de oră, bunica mea a strigat: *„Dați-mi lumânările, că eu plec!“*. Ceea ce a spus mama Verginica, s-a împlinit.

Aşa cum am spus, oamenii, fiind necredincioşi, s-au ridicat cu ură şi cu răutate împotriva lucrării lui Dumnezeu şi a vasului Său, Verginica, s-au ridicat împotriva creştinilor care formau atunci acest popor. Dintre cei mai înverşunați prigonitori în sat, au fost: Ilie Gheorghe, Ciobănoiu Gheorghe şi Cercel Vasile. Apoi Dumnezeu a hotărât să-i dea un însoțitor lui Verginica, precum odinioară Fecioarei Maria. Şi aşa, tânărul Stoica Nicolae din Măneşti a fost cel care a acoperit-o pe ea prin căsătorie legitimă, liniştind autoritățile care urmăriseră până atunci lucrarea lui Dumnezeu.

După un timp, părinții mei nu au mai participat la coborârea cuvântului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a chemat din nou la credință în lucrarea Sa, prin durere, prin moartea unei fiice a lor. În acea mare durere au ajuns cu pomelnic de rugăciune pentru parastase la preasfințitul părinte Evloghie Oța, la Bucureşti. Acest arhiereu al lui Hristos era văzător cu duhul; era slujitor al Bisericii Ortodoxe pe stil vechi. Aflând că părinții mei sunt din Pucioasa, i-a întrebat aşa: *„Fraților, cine este această fecioară, Virginia, la voi în sat? căci mare dar şi mare lucrare are Dumnezeu peste ea!“*. După terminarea celor patruzeci de liturghii săvârşite de părintele arhiereu Evloghie, Verginica a trimis mamei mele o foaie scrisă din partea lui Dumnezeu, prin care Domnul grăia aşa: *„Iată, voi ați avut un copil aruncat în fundul unei prăpăstii, dar vă aduc de ştire că l-am scos, pentru rugăciunile lui Evloghie, slujitorul Meu“*. Atunci părinții mei au mers la sora Verginica şi i-au spus că au fost, într-adevăr, la Bucureşti, la acest părinte Evloghie, pentru rugăciuni.

Din cauza necredinței oamenilor din sat, Dumnezeu a profețit prin sfânta Virginia dărâmarea satului Maluri, lucru care s-a şi întâmplat în toamna anului 1972. După dărâmarea satului Dumnezeu Şi-a mutat templul coborârii Sale în Pucioasa. Apoi, pentru ca venirea creştinilor la coborârea cuvântului lui Dumnezeu să fie acoperită, Dumnezeu a adus în apropierea templului coborârii Sale câteva familii de creştini din alte părți ale țării, şi care şi-au făcut case în jur. Îmi amintesc, eram copil de 11 ani. Când am plecat la şcoală am lăsat satul cum îl ştiam, iar când m-am întors acasă – căci şcoala începuse să se crape şi ne-a trimis acasă – nu am mai văzut casele pe ulițele din sat.

În anul 1976, unul din copiii înfiați de mama Verginica a venit la părinții mei cu un medalion-iconiță, ca să cumpere ceva cu el. Acest medalion a rămas mulți ani într-un cui, lângă icoane. Eu mergeam la biserică ordonat, şi am început să văd la biserică noi creştini. Turma lui Hristos începuse să se mărească prin cei nou-veniți, despre care mai apoi am aflat că sunt copiii Domnului, ce şi-au făcut case alături de casa mamei Verginica.

S-a întâmplat ca în anul 1983 eu, **Bunea Ilie,** fiul, să fiu cercetat de Dumnezeu prin boală. Atunci am înțeles că aceasta era chemarea mea la mântuire, am înțeles cuvântul Scripturii care spune: *«Nu poți să slujeşti la doi domni»*. Trebuia să aleg: calea lui Dumnezeu sau calea pierzării.

Era duminică. Mă pregăteam să merg la sfânta biserică şi, fără să vreau, ochii mi-au fost conduşi pe medalionul de lângă icoană. L-am luat din perete şi l-am pus la gât. Alegerea era făcută. De atunci viața mea s-a schimbat. De atunci am început să fiu apropiat de copiii lui Dumnezeu, urmaşi ai sfintei Virginia, de la care am început să învăț multe lucruri mântuitoare de suflet, cu mult mai mult decât am învățat la părinți, şi chiar la biserică, la preot. Primele învățături pe care le-am primit de la ucenicii lui mama Verginica au fost să fac sfânta cruce dreaptă, să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc cât mai des, să nu lipsesc de la sfânta biserică. Întrebat dacă port la gât sfânta cruce, le-am arătat acea iconiță pe care o aveam, şi ei mi-au spus că avea şi mama Verginica una asemănătoare, pe care ea a purtat-o. Atunci am înțeles. Ea, mama Verginica, este cea care m-a adus la calea mântuirii şi a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Acest medalion-icoană era al ei. Aceasta a fost puterea care m-a chemat. Ea, mama Verginica, este puternică în cer, alături de Domnul Iisus Hristos. Puterea lui Dumnezeu era şi lucra prin orice lucru pe care ea l-a purtat sau l-a folosit.

Mulți dintre cei care au fost fii ai poporului condus de sfânta Virginia, după plecarea ei la Domnul nu au mai mers pe calea şi pe drumul pe care a mers ea. Unii dintre aceştia, văzându-mă pe mine venit nou alături de ei, încercau să mă abată ca să nu cred tot ce îmi spuneau cei credincioşi, şi îmi ziceau: *„Nu e chiar aşa“*. Dar pentru mine un lucru era sigur: această lucrare este lucrarea lui Dumnezeu, şi mama Verginica a fost şi este vasul lui Dumnezeu, a fost şi este trâmbița lui Dumnezeu, din care Domnul a sunat pentru a-Şi chema făptura Sa la mântuire.

După plecarea sfintei Virginia, prin sora ei Şi-a continuat Dumnezeu lucrarea. Într-o zi, pe când Domnul Îşi cobora cuvântul Său, a dat loc cuvântului sfintei Virginia, care a spus, printre altele, şi despre mine că am mers la mormântul ei şi am rugat-o să-mi vină în ajutor, şi a repetat exact cuvânt cu cuvânt, aşa cum a fost rugăciunea mea cât am stat cuprins cu brațele de crucea de la mormântul ei. Din nou sfânta Virginia mă încredințase că mi-a venit în ajutor.

Era în anul 1987 când s-au sărbătorit şapte ani de la plecarea ei la cer şi când i-am dezvelit mormântul. Am fost martor la mireasma care a umplut cimitirul în clipa când am mişcat placa spre a o ridica, dar mai mare minune

a fost atunci când am ridicat capacul sicriului. Ea, mama Verginica, era întreagă. Degeaba spun cei necredincioşi că nu este adevărat. Degeaba spune chiar preotul satului, Popescu Leonard, că nu este adevărat. El n-a voit nici să se uite în mormânt. Noi l-am chemat, l-am rugat, dar el n-a voit să se uite. Eu am fost a doua persoană care am coborât să o văd. Este adevărat, ea nu putrezise, ci se stafidise, iar pielea căpătase culoarea maronie şi se uscase pe oase.

Dovada sfinţeniei sale o avem din timpul vieţii ei, căci Dumnezeu a folosit-o ca trâmbiţă a Sa. Nu oamenii o pot numi pe ea sfântă, ci numai Duhul Domnului, Care sălăşluieşte în creştin, căci Duhul lui Dumnezeu mărturiseşte prin ucenici sfinţenia ei.

În anul 1989, după începutul postului Naşterii Domnului, la sfârşitul lunii noiembrie, Dumnezeu a coborât cuvânt prin care ne-a spus aşa: *«Voi, fiilor, să nu vă temeţi. Vor veni peste voi oamenii legii, căci s-au hotărât să-Mi împrăştie pe cei ce au rămas. Vor veni şi vor intra peste voi, ca să vă bage la întuneric. Fiţi cuminţi, că în momentul când ei vor călca aici, Eu, Domnul, voi întoarce armele împotriva lor, iar pe voi vă voi elibera şi veţi mărturisi lucrarea Mea».* Acest cuvânt s-a împlinit în ziua de 16 decembrie 1989. Au venit pe motivul că eu am modificat proiectul casei şi că am făcut biserică din ea, şi aşa au controlat toate ungherele locuinţei. Din nou Dumnezeu ne-a venit în ajutor, căci în momentul în care aceştia îmi controlau casa, la Timişoara începuse revoluţia. Cuvântul Domnului s-a împlinit, căci armele lor s-au întors împotriva lor.

Începând din anul 1990 Domnul a început să-Şi slobozească glasul Său deasupra ogrăzii locuinţei mele. Eram deja o comunitate formată din paisprezece ucenici, chemaţi prin cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lucra, şi aşa ne-a anunţat în anul 1991 că vom zidi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Alături de noi, în această coborâre de cuvânt îl aveam pe părintele Irineu de la Mănăstirea Sinaia, care, devenind arhiereu, după cum Domnul a proorocit, a făcut, după poruncă dumnezeiască şi în taină dumnezeiască, împreună cu noi, rugăciunea de sfinţire a punerii pietrei de temelie, iar după ce în lunile septembrie, octombrie şi noiembrie a fost săvârşită construirea acestui locaş, s-a aşezat în ziua de 12 decembrie praznicul de târnosire a sfântului locaş.

Cuvântul lui Dumnezeu coboară mereu şi îşi desăvârşeşte planul său. Sunt proprietarul pământesc al acestui loc ales, dar, duhovniceşte vorbind, proprietar este Dumnezeu şi cuvântul lui Dumnezeu, care a făcut din acest aşezământ izvor al râului vieţii şi grădină de Eden. Mărturisesc că nu mă îndoiesc întru cuvântul lui Dumnezeu ca să împlinesc tot ce-mi cere să împlinesc cu umilinţă şi cu frică înaintea Lui.

Îi lăsăm pe oameni sub acoperământul cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi, acum, îl scoatem la lumină.

25 martie 1995